

RACHEL GIBSON

*There's thought, give with love, love with more
before, after, and through, about you, life*

Mục lục

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

CHƯƠNG 16

CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 18

CHƯƠNG 19

Đoạn kết

RẮC RỐI VỚI NGÀY VALENTINE

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

(THE TROUBLE WITH VALENTINE DAYS)

Tác giả: RACHEL GIBSON

Người dịch: NGUYỄN ĐỨC CƯỜNG.

Xuất bản: CHIBOOKS – NXB VĂN HỌC, THÁNG 3/2010

“Nếu bạn còn độc thân vào
ngày Valentine hàng năm,
đó là một tội lỗi.”

Bị bạn trai đá, khủng hoảng trong công việc, nữ thám tử tư Kate Hamilton thấy chán nản, mệt mỏi và tuyệt vọng. Cô chuyển từ kinh thành ánh sáng Las Vegas đến Gospel hoang dã ở Idaho với hy vọng thay đổi cuộc sống hiện tại. Nhưng sau nỗ lực đầu tiên quyến rũ một anh chàng tốt bụng xa lạ bị thất bại, cô tự hỏi, liệu điều gì xấu nữa sẽ xảy ra?

Cô phải đối mặt với Rob Sutter, cựu thành viên môn hockey trên băng, chủ Cửa hàng Thể thao Sutter và cũng chính là người lạ đã từ chối sự quyến rũ của cô. Làm thế nào để khiến Kate với bản tính quá mạnh mẽ và độc lập lại trở nên dịu dàng và bối rối trước Rob? Làm thế nào để giúp Rob xóa đi những ám ảnh về quá khứ khi phụ nữ là nguyên nhân chính xóa tan sự nghiệp thể thao của anh và từng khiến anh chết hụt...?

Một cuốn sách giúp chúng ta tìm lại
tình yêu và niềm tin.

CHƯƠNG 1

Ngày Valentine buồn hơn bình thường.

Kate Hamilton nâng ly cocktail lên miệng, uống cạn tới giọt cuối cùng. Trên nắp thang chia “những việc điên rồ”, chuyện ấy xếp hàng đầu đó giữa việc ngã dập mặt trước đám đông và món bánh kẹp xúc xích bà dì Edna của cô làm. Một chuyện thì đau đớn và ngượng ngùng, một thứ là món ghê tởm trong mắt Chúa.

Kate hạ cốc xuống, liếm mép. Rượu rum nóng sưởi ấm từ trong ra ngoài, làm ấm làn da, khơi lên một cảm giác ấm áp dễ chịu trong cô. Song nó vẫn không làm tinh thần cô khá hơn.

Cô thấy thương hại chính mình, và cô ghét điều đó. Cô không phải loại phụ nữ ngồi ở một chỗ chỉ biết sốt ruột. Cô là người mạnh mẽ. Nhưng không có gì giống như trọn một ngày dành cho các đôi tình nhân lại khiến một cô gái độc thân cảm giác mình là kẻ thua cuộc.

Trọn một ngày với những trái tim, hoa tươi, sô-cô-la và đồ lót khiêu khích được chuyên tới cho ai đó. Ai đó không xứng đáng được nhận. Ai đó không phải là cô. Hai mươi tư giờ để nhắc rằng cô đã ngủ một mình, thường thường chỉ nhận được một chiếc áo phông. Trọn một ngày để nhận ra rằng cô không có lấy một mảnh tình vắt vai qua việc thừa nhận thất bại. Qua việc thay đôi giày cao gót Frendi bằng giày Hush Puppies để bệt. Qua việc lái xe tới một trại thú nuôi nhận nuôi một con mèo.

Kate ngồi trên một cái ghế xoay, nhìn quanh quán Duchin, trong nhà nghỉ Sun Valley. Những vòng hoa kết hình trái tim rực rỡ trang trí trên tay vịn mạ đồng. Mặt bàn bày những bông hồng và nến cháy lung linh. Những trái tim đỏ và hồng được gắn phía sau quầy bar, trên những cánh cửa sổ lớn trông ra rừng thông phủ tuyết trắng, đường trượt đã được làm phẳng và những người trượt tuyết đêm. Ánh đèn pha đỏ xuống những con dốc, nhuộm chúng thành những mảng vàng trắng và tối sẫm.

Khách trong Duchin ăn diện đồ trượt tuyết rất thời trang. Áo len Ralph Lauren và Armani, ủng DGG và áo vét lông cừu hiệu Patagonia. Kate thấy hơi chút tự ti khi chỉ mặc quần jean và áo len màu nâu sẫm. Cái áo len của cô khá vừa mắt, nhưng lại không phải hàng hiệu. Cô mua nó ở Costco, cùng với một túi đầy quần lót Haines Her Way, mấy lít dầu gội đầu, và hơn hai cân bơ thực vật.

Cô xoay ghế sang bên, mắt đau đáu nhìn những khung cửa sổ lớn phía bên kia quầy bar. Từ khi nào cô bắt đầu mua đồ lót theo lô ở kho thay vì tới cửa hàng Victoria's Secret? Từ khi nào cuộc sống của cô trở nên thảm hại như

thế? Và tại sao hai cân bơ thực vật kia lại là một ý hay?

Bên ngoài khung cửa Duchin, những bông hoa tuyết nhỏ rơi lả tả qua những ánh đèn, nhẹ nhàng chạm mặt đất. Tuyết bắt đầu rơi vào chiều hôm đó, ngay khi Kate vừa tới biên giới Idaho-Nevada, rồi cứ rơi mãi. Kết quả là vì tuyết rơi dày, hành trình từ Las Vegas tới Sun Valley của cô kéo dài thành chín giờ, thay vì bảy giờ như mọi khi.

Thông thường, cô sẽ lái xe một mạch không dừng lại, nhưng không phải khi tuyết rơi quá dày. Không ohải khi trời quá tối, và một lần rẽ nhầm vào khu bảo tồn Sawtooth có thể khiến một cô gái lại tới những thị trấn hẻo lánh kia. Sáng hôm sau cô dự định lái xe tới thị trấn nhỏ Gospel, Idaho, nơi ông cô đang sống.

Kate gọi ly cocktail thứ ba và hướng sự chú ý về phía người phục vụ quầy. Anh ta khoảng gần ba mươi, tóc xoăn đen, đôi mắt nâu ánh lên nét tinh quái. Anh ta mặc quần đen, áo sơ mi trắng. Trông anh ta còn trẻ, khká dễ thương và đã đeo nhẫn cưới.

- Tôi lấy thêm gì khác cho cô nhé, Kate? – Anh ta hỏi, nở một nụ cười toát lên vẻ quyến rũ rất trẻ trung.

Anh ta nhớ tên cô, một đức tính giúp anh ta là một tay phục vụ quầy bar có duyên. Nhưng ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu Kate là anh chàng này chắc chắn phải có vài cô gái bám quanh. Đàn ông như anh ta thường thế.

- Không, cảm ơn anh. – Cô trả lời, chủ tâm nén chặt những ý nghĩ hoài nghi trong đầu.

Cô không thích việc mình trở nên quá thiếu lạc quan. Cô ghét con người bi quan thường trực trong đầu. Cô muốn một Kate khác quay lại. Một Kate không quá đi nghi.

Ngoài bàn, những đôi tình nhân cười đùa vui vẻ với ly rượu trên tay, hôn nhau say đắm.

Ngày Valentine của Kate thật buồn.

Ngày này năm ngoái, Kate còn đang dùng bữa tối ở Le Cirque, Las Vegas với bạn trai, Manny Ferranti. Cô ba mươi ba tuổi, còn Manny ba mươi chín. Xong món tôm cocktail, cô nói với anh ta về việc mình đã đặt một phòng cho hai người ở Bellagio. Xong món bê nướng, cô miêu tả cái quần lót và áo ngực không dây mình đang mặc bên trong lớp váy. Hết món tráng miệng, cô đề cập đến chuyện kết hôn. Họ đã sống với nhau hai năm, và cô nghĩ đã đến lúc nói chuyện nghiêm túc về tương lai của hai người. Thay vì nói chuyện, Manny đã cô ngay sáng hôm sau. Sau khi anh ta tranh thủ xong phòng khách sạn và cái quần lót kia.

Lúc ấy, Kate cũng đôi chút ngạc nhiên rằng mình lại thấy dễ chịu với chuyện chia tay đến thế. Phải rồi, có thể là không *dễ chịu*. Cô gặp phiền toái, nhưng thế giới của cô không sụp đổ. Cô yêu Manny, nhưng cô cũng là người thực tế. Cô không biết tại sao mình lại không thấy điều đó từ trước, rằng Manny

là người mắc chứng sợ trách nhiệm. Ba mươi chín tuổi và không bao giờ kết hôn ư? Người đàn ông ấy rõ ràng có những vấn đề nghiêm trọng, và cô không muốn lãng phí thời gian với một người đàn ông không thể cam kết. Trước kia cô cũng từng trong hoàn cảnh tương tự, với những người bạn trai khác, những người chỉ muốn hẹn hò nhiều năm nhưng không bao giờ cam kết điều gì đó có ý nghĩa hơn. Một sự giải thoát tốt đẹp cho những mối quan hệ tệ hại.

Chỉ ít thì đó là những gì cô tự an ủi bản thân, cho tới một vài tháng trước, cô đọc được thông báo đám cưới của Manny trên báo. Lúc ấy cô đang ở văn phòng, lật từng trang tờ *Las Vegas Review-Journal*, đọc mục ghi chép đời sống, xem xem biết đâu sẽ tìm thấy thông tin của những người mất liên lạc với cô, và đúng là đã có. Một thông báo nho nhỏ đính kèm bức ảnh. Manny cùng một cô gái da ngăm đen trong có vẻ rất yêu nhau và hạnh phúc.

Manny đã tìm được một nửa của mình và cưới cô ta chỉ chưa đầy tám tháng sau khi chia tay Kate. Một người anh ta hẹn hò chưa đầy tám tháng. Anh ta từng lãng tránh cam kết. Không hẳn vậy. Anh ta chỉ không muốn cam kết trách nhiệm với Kate. Điều đó còn làm tổn thương cô hơn tất cả những gì cô tưởng có thể xảy ra. Còn hơn cả chia tay. Hơn cả việc anh ta ra đi sau một đêm yêu đương nồng nàn với cô. Nó làm ngực cô thắt lại, cổ họng nghẹn đắng và khẳng định những điều cô không thể làm ngơ được nữa.

Có cái gì đó bất ổn ở cô.

Điều gì đó còn hơn chiều cao gần một mét tám, hơn đôi bàn chân cỡ mười và mái tóc đỏ thẳng mượt của cô. Cô là một thám tử tư. Cô moi móc đời tư của mọi người, tìm kiếm động cơ và việc làm của họ. Soi mói lý lịch, nhưng chưa bao giờ dừng lại để nghiên ngẫm chính cuộc đời mình.

Nhìn thông báo đám cưới của Manny trên báo đã thay đổi điều đó. Nó buộc cô phải xem xét lại đời mình, những điều cô luôn tránh nhắc tới chừng nào còn có thể. Cô phát hiện ra rằng mình bị cuốn hút bởi những người đàn ông không thể có được. Những gã đàn ông lãng nhãng, có bạn gái ngăm hoặc trốn tránh trách nhiệm.

Có thể cô không nghĩ mình đáng được hưởng kết cục tốt đẹp hơn, hay có thể mình ưa thử thách. Cô không biết chính xác tại sao mình luôn dính phải những gã đàn ông không thể với tới. Chỉ một điều có thể chắc chắn, đó là cô đã rất mệt mỏi vì những mối quan hệ tệ hại và một trái tim tan vỡ.

Cái ngày sau khi nhìn thấy thông báo của Manny, cô đã thề sẽ chừa, không dính tới những mối quan hệ tồi tệ như trước. Cô thề sẽ chỉ hẹn hò với người độc thân, những anh chàng tử tế không vướng víu chuyện gì. Cô hăng say làm việc. Một công việc cô luôn yêu thích và làm rất tốt.

Cô làm việc cho Intel Inc., một trong những công ty thám tử có uy tín hàng đầu ở Vegas. Cô rất yêu công việc làm một thám tử tư. Mọi việc, từ điều tra những gã không tìm cách lừa các công ty bảo hiểm, sòng bạc, tới việc hàn

gắn những đôi tình nhân xa cách lâu ngày hay các thành viên trong gia đình bị chia ly. Nên cô phải bám theo những tay bant rai, những cô bạn gái hay vợ chồng không chung thủy, cũng được thôi. Vâng, nếu một người đàn ông hay đàn bà không chung thủy, họ xứng đáng bị bắt quả tang. Nếu học không bị như vậy (chẳng bao giờ được như thế), thì cũng không hại gì. Dù sau đi nữa, đấy cũng không phải chuyện của cô. Kate nhận tiền công vì đã dành thời gian của mình cho công việc, rồi ra đi...

Cho tới cái ngày Randy Meyers tìm đến văn phòng cô ở tầng bốn. Randy không có gì đáng chú ý. Anh ta không đẹp trai và cũng không xấu xí. Không cáo cũng không thấp. Anh ta hoàn toàn bình thường.

Anh ta đến Intel Inc. gặp Kate vì vợ và hai con của anh ta mất tích. Anh ta cho Kate xem ảnh chụp của gia đình. Bức ảnh chụp ở một khu mua sắm. Mọi thứ trong ảnh đều rất bình thường. Mọi thứ, từ những chiếc áo len hợp đôi, tới mái tóc dễ thương của cậu con trai và những cái răng cửa sún của cô con gái nhỏ.

Lý lịch của Randy cũng được điều tra rất kỹ lưỡng. Anh ta làm việc ở đúng nơi anh ta nói. Anh ta không có tiền án. Không có tiền sử bạo hành. Anh ta bán ô tô tại Vally Automall và là trưởng nhóm Ấu Sinh Hướng Đạo của con trai. Anh ta là huấn luyện viên bóng đá cho con gái, cùng vợ, Doreen, làm giảng viên ở trường cao đẳng cộng đồng.

Không quá khó để tìm ra vợ con anh ta. Không một chút nào. Học đã đáp máy bay tới nhà chị gái Doreen, ở Waynesboro, Tennessee. Kate đã cho Randy biết thông tin, kết thúc vụ việc, và không mảy may suy nghĩ gì nếu Randy không gây ra một tin động trời hai mươi tư giờ sau đó. Những điều anh ta làm với vợ con trước khi tự sát khiến cả đất nước sững sốt. Nó làm Kate choáng váng.

Lần này cô không thể cứ vô tư. Lần này cô không thể tự nhủ bản thân rằng đấy không phải chuyện của mình, rằng cô chỉ làm đúng phận sự. Lần này cô không thể cứ làm ngơ bước tiếp.

Một tuần sau, cô xin thôi việc. Cô gọi cho ông, thông báo mình sẽ đến thăm ông một thời gian. Bà cô vừa mới mất hai năm trước, và Kate hiểu ông cô, Stanley, rất cô đơn. Ông có thể muốn có cô làm bầu bạn, và cô cũng cần nghỉ ngơi. Cô không biết cô sẽ ở lại bao lâu, nhưng đủ để nhận ra cần làm gì bây giờ. Để lùi một bước và xem xem mình muốn làm gì tiếp theo.

Cô quay lại với quầy bar, nhấp một ngụm rượu. Rượu rum trôi tuột xuống dạ dày, đẩy lên một cảm giác rất phấn chấn. Rất quyết đoán, cô đẩy hết mọi suy tư về gia đình Meyers ra khỏi đầu và tập trung mọi suy tư về trái tim treo trên quầy. Hôm nay là Valentine, và điều đó nhắc rằng cô đã không có nổi một buổi hẹn hò tử tế nhiều tháng nay rồi. Ngủ với Mandy từ hồi ở Bellagio. Trong khi thực lòng chẳng nhớ gì tới Mandy, cô lại rất nhớ chuyện chăn gối. Cô nhớ cảm giác đôi bàn tay một người đàn ông vuốt ve. Đôi khi cô ước

mình là loại đàn bà có thể cặp với một gã đàn ông ở quán bar. Không hối tiếc. Không buột tội. Không cần kiểm tra tiền án tiền sự trước tiên.

Đôi khi cô ước mình giống như cô bạn gái Marilyn. Phương châm của Marilyn là “Nếu bạn không dùng, bạn sẽ mất nó”, như thể “cô nhỏ” của cô nàng có ngày ngừng hoạt động vậy.

Cô nhìn bóng mình trong gương phía sau quầy bar, tự hỏi liệu việc mất ham muốn tình dục có giống như mất một cái tát ở tiệm giặt hay không. Có phải nó vừa biến mất không một dấu vết? Khi bạn nhận ra nó đã mất, liệu đã quá muộn chẳng? Nó sẽ biến mất mãi mãi ư?

Cô không muốn đánh mất ham muốn tình dục. Cô còn quá trẻ. Chỉ một đêm thôi, cô ước mình có thể gạt bỏ con người thám tử ra khỏi đầu và tìm kiếm một anh chàng quyến rũ nhất quanh đâu đó, tóm ngực áo anh ta rồi hôn say đắm. Chỉ một đêm thôi, cô ước mình là loại đàn bà có thể ngẫu nhiên tận hưởng những màn ân ái hoang dại với một người đàn ông chưa bao giờ gặp và sẽ không bao giờ phải gặp lại. Những vuốt ve của anh ta sẽ thôi bùng ngọn lửa sống trong cô. Và cô sẽ quên tất cả mọi thứ, ngoại trừ cảm giác bờ môi anh ta chạm vào môi mình. Cô sẽ dẫn anh ta lên phòng, hoặc có thể họ sẽ làm chuyện đó ở trong thang máy, trong phòng thay đồ, hay thậm chí có thể ân ái với anh ta ngay ở chỗ cầu thang.

Kate nhấp thêm một ngụm nữa, hướng sự chú ý về phía anh chàng phục vụ điển trai. Anh ta đứng ở cuối quầy bar, đang cười đùa và pha martini. Cô có thể cảnh giác với mọi người, đặc biệt là đàn ông, nhưng cô vẫn là một người đàn bà. Một người đàn bà với hàng tá những ý nghĩ kỳ quái bé mật lớn vờn trong đầu. Những ý nghĩ tưởng tượng được sà vào một vòng tay rắn chắc mạnh mẽ. Ý nghĩ về những ánh mắt bắt gặp nhau giữa căn phòng đông đúc. Về sự cuốn hút tức thời. Ham muốn không một chút hối hận.

Từ khi chia tay Manny, tất cả những người đàn ông trong mộng của cô đều đối lập hoàn toàn với gã bạn trai cũ. Họ là những chàng trai ấn tượng với đôi bàn tay to lớn và...đôi bàn chân lớn hơn. Người trong mộng của cô lúc này là một người đàn ông tuyệt đẹp, tóc vàng, đi đôi ủng mô tô cỡ mười ba. Cô lấy hình ảnh đó từ một quảng cáo Dolce & Gabbana trên tạp chí Cosmo, trông rất ân tượng và phóng túng.

Đôi khi cô tưởng tượng anh ta để cô ngồi sau chiếc Harley, bỏ trốn cùng cô đến chôn yêu đương của anh ta. Có lúc, cô thấy anh ta trong những quán bar chui khác, với biệt danh kiểu như Quả Đám Thép hay Đứa Con Của Quỷ. Ánh mắt học bắt gặp nhau và trong chớp nhoáng họ có thể cắn xé quần áo trên người nhau.

Ai đó ngồi xuống ghé xoay bên cạnh Kate, va vào vai cô. Cốc rượu của cô sóng sánh, cô vội chụp lấy nó.

- Sun Valley Ale. – Giọng một người đàn ông gọi đồ uống vang lên bên cạnh cô.

- Vai hay chai đây? – Phục vụ quây hỏi.

- Chai.

Dù Kate có mong muốn thực hiện giấc mộng của mình thế nào đi nữa thì cô biết chuyện đó sẽ không thể xảy ra, bởi cô không tài nào loại bỏ được bản chất thám tử tư trong đầu mình. Con người đó, tại thời khắc quyết định, sẽ ra lệnh cho cô cần phải kiểm tra lai lịch trước tiên.

Mùi không khí đêm khô lạnh đột nhiên vây quanh đầu óc cô. Cô đảo mắt từ cốc rượu của mình sang hai cánh tay to lớn, tay áo vải flanen kẻ ca-rô xấn cao. Chiếc đồng hồ Rolex vàng cuốn quanh cổ tay trái. Ngón giữa anh ta đeo một chiếc nhẫn bạc.

- Anh muốn cộng vào tiền phòng chứ? – Phục vụ hỏi.

- Không, tôi trả luôn.

Giọng anh ta trầm và hơi cục cằn khi rút ví ở túi sau cái quần Levi's. Khuỷu tay anh ta cọ vào khuỷa tay cô khi ánh mắt cô chuyển từ tay áo flanen xanh lá lên bờ vai vạm vỡ. Ánh đèn trần tỏa xuống làm nổi bật những sợi vàng ánh trên mái tóc nâu của anh ta. Mái tóc hơi rối, chải bằng tay, chòm ngoài cổ áo và cả vào tai. Bộ ria mép kiểu Fu Manchu dài bao quanh khung miệng rộng. Anh ta có chòm râu nhỏ ngay dưới bờ môi dưới.

Cô tiếp tục ngược lên tới đôi mắt sâu màu lục đang chăm chăm ngoái lại nhìn cô qua bờ vai rộng, qua cả những mảng xanh trên áo. Mí mắt anh ta hơi sụp, trông vẻ mệt mỏi hoặc vừa mới ra khỏi giường.

Cô nuốt chửng. Đây khó nhọc.

- Xin chào. – Anh ta lên tiếng, giọng nói xuyên qua người cô tựa như loại cocktail cô đang dùng.

Thánh Maria Đức Mẹ Chúa Trời ơi! Có phải ý nghĩ về người đàn ông trong mộng của cô đã đem anh ta đến đây hay không? Tóc anh ta không vàng, nhưng ai thèm quan tâm chuyện đó chứ?

- Chào. – Cô gắng bình tĩnh, tóc gáy như bắt đầu dựng lên.

- Một tôi thật tuyệt để trượt tuyết. Cô nghĩ vậy không? – Anh ta hỏi.

- Tuyệt vời. – Cô đáp, mặc dù đầu cô chẳng để tâm tới trượt tuyết.

Anh chàng này thật vạm vỡ. Kiểu vạm vỡ do gien di truyền và do lao động tay chân. Cô đoán anh ta phải ngoài ba mươi lăm.

- Nhiều tuyệt quá.

- Vâng. – Kate bấu các ngón tay vào cốc sứ nóng hổi, gắng để không mân mê lọn tóc như cô vẫn làm khi còn là học sinh lớp tám. – Tôi yêu những dải tuyết trắng ấy.

Anh ta xoay ghé lại đối diện với cô. Trái tim cô như ngừng đập. Anh ta thậm chí còn tuyệt hơn cả người trong mộng của cô.

- Vậy... sao cô không ra ngoài đó?

- Tôi không biết trượt tuyết. – Cô thú thực.

Anh ta nhưn một bên mày, nhếch mép tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Cô không biết à?

Bạn sẽ không bao giờ nhầm người đàn ông này với người mẫu nam đâu. Không bao giờ thấy mặt anh ta quảng cáo Dolce & Gabbana hay nằm dài trên bờ biển trong bộ đồ Gucci. Anh ta quá cao lớn. Quá nam tính. Quá mạnh mẽ. Toàn bộ tác động từ anh ta đều quá đối chân thật.

- Không. Chỉ đi ngang qua thôi. Tuyệt rơi dày quá, tôi phải nghỉ lại qua đêm. Anh ta có một vết sẹo trắng nhỏ xíu ngay bên dưới chòm râu ở cằm. Cái mũi trông như đã từng bị vỡ. Thực sự rất khó nhận ra, nhưng Kate đã được đào tạo để nhận biết mọi đặc điểm trên khuôn mặt người. Và việc xem xét kỹ khuôn mặt người đàn ông này thực sự rất thú vị.

- Hy vọng trời qua hơn. – Tay phải anh ta cầm lấy chai bia. – Tôi sẽ đi BogusBasin vào sáng mai.

- Anh rất mê trượt tuyết phải không?

- Gần như suốt những tháng mùa đông. Sau Bogus, chúng tôi sẽ đến Targhee và Jackson Hole trước khi tới Colorado.

Chúng tôi?

- Anh ở đây với bạn?

- Ừ, các chiến hữu của tôi vẫn đang ở ngôi dốc. – Anh ta móc gót ủng vào thanh ngang dưới ghế, đầu gối anh ta cọ vào đùi cô.

Đụng chạm vô ý đó khiến cô có cảm giác lạ. Không hẳn là cảm giác ham muốn tức thì, nhưng là... một thứ gì đó.

- Sao anh không ra ngoài với họ?

Chiến hữu. Dành cho những người bạn nam. Hầu như chẳng người đàn ông nào lại gọi bạn gái là chiến hữu cả.

Anh ta đặt chia bia lên môi.

- Đầu gối đau. – Anh ta trả lời rồi làm một hơi.

Nhưng trong lòng cô vẫn thấy đôi chút ngờ vực rằng anh chàng này hẳn đã có một người đàn bà trong đời. Gần như chắc chắn phải nhiều hơn một ấy chứ.

- Trượt tuyết với chiến hữu trong ngày Valentine sao?

Anh ta hạ chai xuống, đôi mắt xanh nhìn cô:

- Hôm nay là Valentine hả? – Anh ta vừa hỏi, vừa liếm một giọt bia trên mép.

Kate mỉm cười. Sự thật là anh ta không hề biết nghĩa là gần như chắc chắn lúc này anh ta không có ai đó quan trọng trong đời.

- Mỗi năm, vào ngày mười bốn tháng hai.

Anh ta nhìn quanh phòng như thể lần đầu nhìn nó.

- À. Thảo nào mà treo nhiều trái tim thế.

Cô nhìn chằm chằm bộ ria quanh miệng và cằm, xuống tới cái cổ to bè và hõm ngực rám nắng.

- Tôi nghĩ chúng ta là hai người duy nhất ở đây không phải một đôi.

- Đừng nói với tôi là cô cũng ở đây một mình nhé?

Kate chuyển sang nhìn mặt anh ta, bật cười. Cô thích cái cách anh ta nói thế, như thể anh ta nhận ra chuyện đó thật khó tin.

- Phải, thật kỳ lạ.

Trong giấc mơ tuyệt vời của cô, cô bị mắc kẹt với một anh chàng vạm vỡ trong tiệm giày Nordstrom.

- Anh thì sao? Sẽ không có ai giận anh vì quên ngày Valentine đấy chứ?

- Không.

Cô không bao giờ nghĩ tới giấc mơ ở một nhà nghỉ trượt tuyết, nhưng giờ cô đang nghĩ về nó. Cô không thể không nghĩ tới chuyện đó. Người đàn ông này như một lò phản ứng hạt nhân ở Chernobyl, đang tỏa chất phóng xạ. Ngòi quá gần điểm nổ hạt nhân thật nguy hiểm.

Anh ta xắn tay áo lên, lộ ra một hình xăm, có lẽ là đuôi một con rắn hay một loài bò sát nào đó trên cánh tay trái sần chắc.

- Đó là loại rắn gì thế?

- Phải. Là Chloe. Nó rất tuyệt.

Đúng vậy. Hình xăm màu vàng sậm cùng với những dải đen trắng, trông thật đến nỗi cô phải nhoài người tới gần để xem rõ hơn. Vây con rắn được xăm thật hoàn hảo. Không may may suy nghĩ, Kate đưa tay chạm vào cánh tay trần của anh ta.

- Nó là loại rắn gì thế?

Cô nửa muốn cảm nhận những vẩy rắn lạnh thay vì làn da nhẵn nhụi, ấm áp.

- Trăn Angola.

Trăn. Ồi chà!

- To như nào? – Kate quay lại nhìn anh ta.

Thứ gì đó nóng bỏng và cuốn hút anh lên trong đôi mắt xanh thẳm của anh ta. Một ham muốn khiến nhịp tim cô tăng lên, cảm giác ran ran. Anh ta lại đưa chai lên miệng, nhìn quanh.

- Mét rưỡi.

Anh ta tu một hơi dài. Khi anh ta quay lại nhìn chằm chằm vào cô, một cảm giác gì đó đã mất chột thoáng qua, như thể nó chưa bao giờ tồn tại ở đó. Cô buông tay ra.

- Cả chiều dài mét rưỡi của nó xăm hết trên người anh hả?

- Ừ. – Anh ta lấy miệng chai bìa chỉ vào cánh tay. – Đuôi nó đây. Nó cuốn quanh cánh tay, xuống dưới lưng, và cuộn quanh đùi phải.

Kate nhìn xuống đùi rồi nhìn thẳng và háng anh ta. Cái quần Levi's cũ sờn bao ngoài cặp chân và làm phần đũng quần lên. Cô vội nhìn sang hướng khác trước khi anh ta bắt gặp ánh mắt cô.

- Tôi cũng có một hình xăm.

Anh ta bật cười. Tiếng khùng khục từ lồng ngực anh ta khiến cô có cảm giác là lạ trong ngực mình.

- Gì cơ? Một trái tim ở mắt cá hả?

Cô lắc đầu và uống một ngụm trong cốc. Người cô nóng lên, mặt đỏ bừng. Cô không biết là do rượu rum hay món cocktail testosterone (*kích thích tố sinh dục nam*) đang ngồi cạnh cô nữa, nhưng cô bắt đầu cảm thấy đôi chút choáng váng. Không phải cảm giác choáng váng làm bạn ngất xỉu, mà là kiểu khiến bạn cười ngoác tận mang tai trong khi bạn không cảm thấy như mình đang cười.

- Sao hả? – Anh ta dõi ánh mắt xuống bên cổ cô – Một bông hồng trên vai chẳng?

Cảm giác choáng váng khiến một cô gái nghĩ tới những chuyện toát mồ hôi. Những chuyện trai gái nóng bỏng lẽ ra cô không nên nghĩ tới.

- Không.

Anh ta lại nhìn vào mắt cô, dò xét:

- Hay một mặt trời quanh rốn.

- Mặt trăng và một vài ngôi sao, nhưng không phải quanh rốn.

Những chuyện trai gái nóng bỏng có trời mới biết được.

- Tôi nghĩ nó hẳn phải là một hình xăm rất khêu gợi. – Anh ta lắc đầu, tỏ ý giễu cợt. - Ở đâu thế?

Không thể chỉ có mỗi cô. Anh ta chắc hẳn cũng phải có cảm giác đó. Nhưng sẽ thế nào nếu cô đề nghị và anh ta từ chối? Cô không nghĩ cô có thể đối mặt với sự bẽ bàng như thế.

- Ở mông.

Nụ cười làm khoe mắt anh ta nheo lại. Anh ta lại cười phá lên lần nữa.

- Tròn hay khuyết?

Đợi đã nào, anh ta là đàn ông, cô thầm nghĩ trong khi nốc nốt ngụm rượu còn lại. Đàn ông thì vẫn mãi là đàn ông thôi. Anh ta sẽ không từ chối cô đâu.

- Trăng khuyết.

- Một mặt trăng trên một mặt trăng. – Anh ta nhướn một bên mày, ngả người sang bên và nhìn chằm chằm vào mông cô như thể anh ta có thể nhìn xuyên qua quần áo cô vậy.

– Thật thú vị, tôi chưa từng thấy thế bao giờ.

Anh ta lại làm một ngụm bai rồi ngồi thẳng dậy. Có lẽ là do rượu rum lẫn những ý nghĩ nóng bỏng của cô. Có lẽ vì hôm nay là ngày Valentine và cô đang cô đơn, cũng như không muốn xỏ đôi giày Hush Puppies giống lúc này nữa. Có lẽ là tất cả những lý do đó, nhưng trước khi kịp kìm lại, cô đã buột miệng hỏi:

- Muốn xem chứ?

Vừa dứt lời, tim cô dường như thất lại cùng với nhịp thở. Ôi Chúa ơi!

Anh ta hạ chai bia xuống:

- Cô đang gạ gẫm tôi đó hả?

Phải cô như vậy không? Phải. Không. À có thể. Liệu cô có thể bắt chấp tất

cả chuyện đó không? *Đừng nghĩ ngợi nhiều về nó. Đừng có nghĩ về nó nữa, cô tự nhủ. Mà sẽ không bao giờ nhìn thấy anh chàng này lần nữa. Chỉ một lần trong đời, hãy làm đi.* Thậm chí cô còn không biết tên anh ta. Cô nghĩ chuyện đó cũng chẳng mấy quan trọng.

- Anh thích không?

Như thế để chắc chắn hiểu rõ cô muốn gì, anh ta hỏi lại, rất từ tốn:

- Cô đang nói tới sex ấy hả?

Cô nhìn vào đôi mắt đang nhìn cô chăm chăm, cố gắng giải tỏa cảm giác nghẹt thở trong lồng ngực. Cô có thể vui vẻ với anh ta không? Cô có thể xoắn xuýt làm tình với anh ta, sau đó tổng anh ta ra khỏi cửa thì xong việc hay không? Cô có phải loại người đó hay không?

- Phải.

Nó xuất hiện lại rồi. Cái ham muốn tình dục đó đang hùng hực trong người cô. Chỉ trong chớp mắt, gương mặt vui vẻ của anh ta biến mất, ánh nhìn nguội lạnh.

- E là không. – Anh ta đáp, như thể cô vừa đưa ra một lời đề xuất thà chết còn hơn.

Anh ta đặt chai xuống quầy bar, đứng phất dậy, cao hơn cả cô.

Kate cố kiềm chế cơn choáng váng, thốt lên một tiếng “Ôi”, chỉ trước khi hai má đỏ bừng, hai tai ù đặc. Cô đưa một tay lên khuôn mặt lạnh toát và hy vọng mình không ngất xỉu tại chỗ.

- Đừng nghĩ ngợi, chỉ là tôi không ngủ với phụ nữ gặp ở quán bar thôi.

Nói xong anh ta quay đi, vội vã rời khỏi quán rượu, gần như bị ma đuổi.

CHƯƠNG 2

Hồi mới mười ba tuổi, thi thoảng Kate hay đến thị trấn Gospel, Idaho chơi. Là một đứa trẻ, cô rất thích đi bộ trong những khu bảo tồn hoang dã và bơi ở hồ Fish Hook. Cô yêu thích làm phụ việc ở M&S Market, tiệm tạp hóa nhỏ của ông bà. Nhưng khi trở thành thiếu nữ, việc quanh quẩn bên ông bà không còn hay ho nữa, thế nên cô chỉ đến thăm trong những dịp rất hiếm hoi. Lần gần đây nhất Kate đến Gospel là để dự đám tang bà. Ngẫm lại, chuyến đi đó chỉ là một ký ức đau buồn.

Chuyến đi này không còn đau buồn như thế. Nhưng khoảng khắc nhìn thấy ông, cô biết sẽ không có gì ngăn cô ở lại.

Stanley Caldwell mở một tiệm tạp hóa bán thực phẩm. Ông mổ thịt tươi và mua các sản phẩm tươi sống dù đến giờ ông vẫn ăn đồ ăn đóng gói sẵn mỗi tối. Swanson Hungry Man¹. Gà tây hay thịt thái lát.

Ông giữ ngôi nhà sạch sẽ, nhưng sau hai năm những kỷ vật về Tom Jones vẫn bừa bộn trong nhà. Kate thấy thật kỳ lạ vì bà mới là người cuồng Tom Jones, chứ không phải ông. Thực tế, ông đã rất cố gắng tỏ ra cho bà thấy

rằng ông ủng hộ nổi ám ảnh của bà, nhưng không phải là chia sẻ. Cũng như việc bà không chia sẻ với tình yêu sẵn sẵn của ông vậy.

Melba Caldwell còn chi nhiều tiền cho Tom hơn ông Stanley dùng cho sẵn sẵn. Mỗi mùa hè, ông của Kate lái xe đưa bà cô, giống như một chuyến hàng hương về miền đất thánh, tới Las Vegas và khách sạn MGM Grand để toàn tâm tham dự buổi biểu diễn. Và mỗi năm, thay vì vài mẫu giấy hay thìa sữa², Melba thường mang thêm một đôi quần lót trong túi xách.

Kate từng hộ tống bà tới xem một buổi diễn của Tom vài năm trước. Một lần là quá đủ. Khi ấy cô đã mười tám, và chứng kiến bà rút phất đôi quần lót lụa đỏ chói ném thẳng lên sân khấu. Việc ấy làm cô tổn tới già luôn. Chúng bay trong không trung như cánh diều rồi rớt xuống thành đống quanh chỗ đặt micro của Tom. Thậm chí tới tận bây giờ, sau những năm tháng qua, hình ảnh Tom gạt mồ hôi trên trán cùng với những cái quần lót của bà vẫn làm cô ám ảnh, hằn sâu một vết nhăn ngay giữa trán cô.

Bà Kate đã mất được hai năm, nhưng không có thứ gì của bà bị đóng gói và bỏ đi. Những món đồ lưu niệm rẻ tiền của Tom Jones vẫn ở khắp nơi. Cứ như thể ông cất giữ kỷ ức về bà qua những cái gạt tàn, cốc Delilan và hình nộm nho nhỏ dễ thương. Như thể đánh mất những thứ đó cũng có nghĩa là hoàn toàn đánh mất kỷ ức về bà.

Ông không chịu thuê người giúp việc ban ngày cho cửa hàng, dù ông hoàn toàn có điều kiện. Chị em sinh đôi Aberdeen và Jenny Plummer thay nhau trực ca tối. Cửa hàng đóng cửa vào Chủ Nhật. Sự khác biệt duy nhất là giờ đây Kate làm cùng ông ở M&S thay vì bà Melba.

Ông là người lạc hậu đến nỗi vẫn ghi chép sổ sách bằng tay trong một quyển sổ cái lớn. Ông ghi số liệu bán hàng và kho dự trữ trong những quyển sổ sắp xếp theo màu sắc khác nhau từ những năm 1960. Tuyệt nhiên ông không chịu đặt chân sang thế kỷ 21 và mua một cái máy vi tính. Dụng cụ văn phòng hiện đại duy nhất của ông là một cái máy tính.

Nếu mọi thứ không thay đổi, ông sẽ chìm đắm mãi trong công việc. Kate tự hỏi liệu đó có phải điều cô thầm mong muốn hay không. Cô đến Gospel để nghỉ ngơi, để trốn tránh cuộc sống một thời gian. Khi nhìn gương mặt phiền muộn của ông cùng với cảnh sống còn náo nức hơn, cô biết sẽ chẳng có cách nào rời xa ông cho tới khi ông sống bình thường trở lại. Không phải chỉ là để lại làm việc.

Giờ cô đã ở Gospel được hai tuần, nhưng chỉ mất có hai ngày để nhận ra Gospel thực sự không thay đổi nhiều kể từ ngày cô còn là một cô bé. Vẫn là những vòng quay nhàm chán ở Gospel, những việc đơn điệu ngày qua ngày, những việc Kate thấy ngạc nhiên khi nhận ra chúng đã cuốn hút cô. Biết rõ những người hàng xóm sẽ cho bạn cảm giác yên bình. Và dù cho những người hàng xóm kia đều đã khóa súng, nạp đạn, thì cũng thoải mái hơn nếu biết họ không khoái việc bắn giết bừa bãi.

Chí ít là chưa tới mùa xuân. Giống như những con gấu đen lang thang ở vùng hẻo lánh, thị trấn gần như ngủ đông suốt những tháng mùa đông. Khi mùa săn bắn thường niên kết thúc vào cuối thu, không có nhiều việc để làm cho tới khi tuyết tan.

Kate có thể nói dân thị trấn có thái độ yêu ghét rõ ràng với những khách du lịch và dè chừng với bất cứ ai không có tấm biển “khoai tây nổi tiếng” Idaho³ gắn trên ba-đờ-xóc xe. Họ ngờ vực dân California và còn hơn thế với bất cứ ai không sinh ra và lớn lên ở Idaho.

Sau ngàn ấy năm, Gospel vẫn chỉ có hai quán ăn. Ở Cozy Corner Café, món đặc biệt trong ngày vẫn là gà rán và gà thái lát rán. Thị trấn có hai tiệm tạp hóa. Tiệm M&S là tiệm nhỏ hơn, chỉ có một quầy thanh toán. Ở ngoại vi thị trấn, hai nhà thờ khác nhau đặt trên cùng một con phố. Một không theo đạo giáo nào, một theo giáo hội Mormon. Gospel có năm quán bar, bốn cửa hàng bán súng và đồ câu cá.

Cửa hàng mới duy nhất trong thị trấn là một hiệu bán đồ thể thao đặt ở chỗ từng là hiệu thuốc, ngay bên kia bãi đỗ xe tính từ tiệm M&S. Căn nhà gỗ cũ kỹ đã được tân trang, tu sửa lại. Một dòng chữ lớn màu vàng đề “Sutter Sports” ngay bên trên hình con cá bằng kính màu gắn trên cánh cửa sổ lớn ở mặt tiền. Một tấm biển đề Đón Cửa Tới Tháng Tư treo ngay cánh cửa ra vào bằng kính, khung đồng.

Theo như ông Stanley nói thì Sutter không bán súng. Không ai biết tại sao. Dù sao thì đây là Gospel, thiên đường súng ống của thế giới. Nơi bọn trẻ có thể sở hữu thẻ hội viên NRA⁴ trước cả khi có bằng lái xe. Nơi tất cả những xe tải nhỏ đều có giá súng cùng những miếng tem dán ghi dòng chữ “CHÚNG CHỈ LẤY ĐƯỢC SÚNG CỦA TA KHI TƯỚC NÓ TỪ NHỮNG NGÓN TAY CHẾT CỨNG CỦA TA”. Mọi người ngủ với súng ngắn treo nơi đầu giường và nhét trong ngăn kéo để đồ lót. Họ lấy làm tự hào rằng không có công dân Gospel nào bị sát hại bằng súng từ cuối thế kỷ, sau khi hai nam sinh trường Hansen bắn chết một gái bán dâm tên là Fenchy.

Cũng từng có vụ nổ súng năm 95 khi viên cảnh sát trưởng già của thị trấn tự sát. Nhưng chuyện đó chẳng đáng quan tâm vì việc bạn tự sát thực sự không phải một tội ác đáng bị trừng trị. Và dù sao cũng chẳng ai thích thú nhắc đến chương riêng lẻ đó của thị trấn.

Hầu như mọi thứ trong M&S Market đều tương tự như những thứ Kate nhớ từ hồi còn thơ ấu. Bộ sừng con hươu đực mười hai sao mà ông cô bán hạ được năm 79 vẫn treo phía trên máy đếm tiền cũ kỹ đã sờn. Xung quanh máy pha cà phê, những cuộc trò chuyện hết từ người chủ bí mật của Sutter Sports sang ca phẫu thuật thay hôn của Iona Osborn.

- Cô không thể béo như thế mà không gặp vấn đề về hông được. – Ada Dover nói, trong khi Kate ấn nút máy tính tiền, rồi ấn nút Cộng Thêm.

- Dạ vâng. – Cô âm ừ, tay nhét một hộp đào mơ vào cái túi tạp hóa bằng nhựa.

Thậm chí âm thanh trong cửa hàng cũng tương tự. Từ phòng sau, cô có thể nghe tiếng rì rì của máy cắt thị và tiếng loa trên đầu, Tom Jones hát về việc được chạm vào thảm cỏ xanh nơi quê nhà. Sự hiện diện của bà Melba vẫn vắng vất đầu đây trong M&S, từ thứ âm nhạc kinh khủng tới bức tranh nhưng vẽ Tom treo ở văn phòng. Có một thứ duy nhất thực sự thay đổi bên trong cửa hàng của Melba Caldwell từ ngày bà mất, đó là “dòng suối” các bà góa đang câu kéo chồng bà, ông Stanley.

- Iona lẽ ra nên đến Weight Watchers ⁵ từ lâu rồi. Cô đã bao giờ thử đến Weight Watchers chưa?

Kate lắc đầu. Đuôi tóc cọ cọ vào bờ vai áo sơ mi đen. Tuần trước cô thay đĩa Tom Jones bằng Matchbox Twenty ⁶. Nhưng được nửa chừng đoạn hai bài “Phiền muộn”, ông lại bỏ đĩa đó ra, cho đĩa của Tom vào. Nghe Ada lan man kể chuyện còn Tom hát i i bên tai. Kate thấy đầu óc hơi choáng váng.

- Thực sự nhờ đó mà vóc dáng tôi mới gọn gàng thế này đây. Cả Fergie cũng thế. Là bạn tốt của Iona, tôi đã cố gắng thuyết phục bà ấy ít nhất cũng thu xếp vài buổi gặp gỡ ở trang trại. – Ada lắc đầu, nheo mắt lại. – Bà ấy nói có, nhưng rồi chẳng bao giờ làm theo. Nếu nghe tôi, bà ấy đã giảm được cái khối thịt thừa đó đi và sẽ không phải thay hông như thế.

- Có lẽ cơ thể bà ấy trao đổi chất không tốt lắm.

Theo như ông cô nói thì hàng ngày Ada Dover vẫn đến vào tầm trưa, trang điểm, sửa soạn quần áo đầu tóc rất gọn gàng. Không còn nghe ngờ gì chuyện đó, bà ta đang có ý muốn lấy ông Stanley Caldwell làm ông chồng thứ ba đây mà.

- Bà ấy nên mua một cái xe đạp địa hình ở tiệm đồ thể thao đằng kia.

Bây giờ có Kate ở đây, ông cô luôn kiếm việc để làm ở phòng sau, tránh mặt Ada và đội quân hùng hậu các bà góa đang nhắm nhe đặt ông trong tầm ngắm. Ông cũng để cô đi giao hàng mỗi khi các bà góa gọi điện đặt. Kate cũng không thông cảm cho chuyện đó lắm. Cô không thích bị moi móc thông tin về ông mình, Cô có những việc hay ho để làm hơn là đứng nghe MyrtleLake lảm nhảm về bệnh đau gót chân kinh khủng.

- Có khi bà Iona nên đi bộ. – Kate gợi ý, trong lúc với hộp bánh Wheat Thins nhét vào bao.

- Dĩ nhiên rồi, thậm chí nếu Iona muốn mua một cái xe địa hình, bà ấy cũng không thể. Chủ cửa hàng kia chắc đang ở Carribe, tắm nắng như một con thằn lằn. Mẹ cậu ta làm y tá ở đằng kia, tại phòng khám. Bà ta không phải dân ở đây. Minnesota, tôi nghĩ vậy. Kín tiếng lắm. – Ada thọc tay vào túi xách rút ví ra. – Tôi không biết tại sao cậu ta mở cửa hàng ở Gospel. Cậu ta chẵn chẵn có thể bán được nhiều xe đạp và các thứ khác ở Sun Valley hơn.

Cậu ta cũng không bán súng. Không biết tại sao, nhưng đó là một người Minnesota cơ mà. Tự do và ngang ngược.

Kate tự hỏi một người Minnesota phải làm gì nếu không bán súng ông hay ngang ngược, nhưng cô quá mải cưỡng lại cảm giác rùng mình đang chạy dọc sống lưng để có thể hỏi. *Sun Valley*. Khung cảnh bẽ bàng nhất trong đời cô. Nơi cô say xin rồi gã gã một gã đàn ông lên giường. Một lần trong đời cô cố gắng kiềm chế và nhắm mắt đưa chân, nhưng lại gục ngã bởi một gã đàn ông gân như bỏ chạy mất dép khỏi cô.

- Cậu ta đẹp trai lắm, nhưng không thấy mon men tới giường cô nào bao giờ. Ai cũng biết Dixie Howe đang cố hết sức để câu cậu ta, nhưng cậu ta không thích. Dĩ nhiên tôi không đổ lỗi cho cậu ta vì tránh mặt Dixie. Dixie được tặng một món quà để nhuộm tóc, nhưng trông cô ta còn xơ xác hơn cả con la của Dì Sally.

- Có thể anh ta không thích phụ nữ. – Kate vừa nói vừa nhấn nút Cộng Tiền. Người đàn ông ở Sun Valley cũng không thích phụ nữ. Anh ta là một gã ghét đàn bà. Chí ít, đó là những gì Kate muốn tự an ủi bản thân.

- Đồng tính chẳng? – Ada hít một hơi.

Không. Dù Kate muốn tin gã ngốc kia là một tên đồng tính, và đó là lý do gã cự tuyệt lời gã gã của cô, nhưng cô thực sự không nghĩ vậy. Cô rất giỏi nhìn người nên không thể bỏ qua những dấu hiệu đó. Không, hẳn ta chỉ là một gã đàn ông thích làm nhục phụ nữ và khiến họ tự thấy xấu hổ về bản thân. Như thế, hoặc là hẳn ta bị rối loạn cương. Kate mỉm cười, có khi là cả hai cũng nên.

Ada im lặng trong giây lát rồi lại nói:

- Rock Hudson bị gay, con trai Rupert Everett cũng thế. Con trai Regina, Tiffer cũng gay, nhưng trông không bắt mắt lắm. Nó tham gia một buổi biểu diễn của dân gay ở mạn Boise. Nó hát “Đừng Mưa trong Buổi Diễu Hành Của Tôi”, nhưng dĩ nhiên là nó cũng không thắng. Đám giả gái cũng có những quy chuẩn riêng của chúng đây. – Bà ta rút một cây bút ra, bắt đầu viết séc. – Regina đã cho tôi xem ảnh rồi. Tôi thề, Tiffer đội tóc giả, son phấn vào trông cũng chỉ được như mẹ nó. Mà Regina thì trông giống Charles Nelson Riley hơn là Barbara Streisand ⁷. Kể ra thì cũng đáng tiếc và đáng xấu hổ nếu cậu con nhà Sutter kia cũng gay nốt. Nhưng nó giải thích vì sao cậu ta không chịu cưới vợ và chẳng bao giờ hẹn hò ai.

Ada xé tờ séc đưa cho Kate:

- Cháu gái bà MyrtleLake, Rose, cũng theo đuổi cậu ta. Rose trẻ trung, dễ thương lắm, nhưng cậu ta cũng chưa bao giờ ăn nằm với con bé ấy.

Kate tự hỏi sao Ada lại biết nhiều về chủ tiệm đồ thể thao kia đến thế. Kate có thể tìm được thông tin tương tự một cách dễ dàng, nhưng cô là một thám tử tư có đào tạo đẳng hoàng. Ada quản lý của nhà nghỉ The Sandman và hiển nhiên là một người rất bận rộn.

Ada rời cửa hàng, Kate liền khóa máy tính tiền rồi đi ra đằng sau. Căn phòng ám mùi thịt tươi lẫn mùi thuốc tẩy mà ông cô vẫn dùng để vệ sinh dụng cụ và thớt. Cuối phòng là lò nướng bánh nhỏ của cửa hàng, nơi bà cô thường làm bánh ngọt, bánh quy và bánh mì nướng. Cái lò được phủ kín. Đã không ai dùng nó hơn hai năm nay rồi.

Ông Stanley ngồi bên cái bàn trắng dài, đóng gói xong những tảng thịt bò và sáu khay bọc nhựa xanh. Trên tường phía trên đầu ông treo những bảng hướng dẫn cắt thịt tương tự như trong ký ức thơ ấu của Kate. Ngoài cái lò nướng bỏ đi, mọi thứ vẫn không có gì thay đổi có khi tới vài thập kỷ. Ông đã già hơn và yếu đi nhiều. Bà đã ra đi. Kate không biết tại sao ông không bán cửa hàng hay thuê ai đó điều hành thay ông.

- Ada về rồi. – Kate nói. – Giờ ông có thể ra ngoài rồi đây.

Stanley Caldwell ngược lên nhìn, đôi mắt nâu ánh lên một nỗi buồn u ám từ trong tim.

- Ông không trốn, Katie à.

Cô khoanh tay, tựa lưng vào những hộp giấy cần đưa vào nhà kho. Ông là người duy nhất trên đời gọi cô là Katie, như thể cô vẫn còn là một cô bé. Cô vẫn nhìn ông, cho tới khi một nụ cười kẽ làm bộ ria mép bạc của ông nhúc nhích.

- Được rồi, có thể là ông trốn. – Ông thừa nhận khi đứng lên, cái bụng phệ tì vào tạp dề dính máu. – Nhưng bà ta lắm lời quá. Bà ta làm ông đau hết cả đầu.

Ông tháo tạp dề, ném lên bàn làm việc.

- Ông không thể chịu được một người đàn bà quá lắm điều. Đó là một điểm ông thích ở bà cháu. Bà ấy không bao giờ nói lắm nhảm một mình.

Chuyện này không hoàn toàn đúng cho lắm. Bà Melba thích buôn dưa lê chẳng kém ai trong thị trấn này. Và chưa đầy hai tuần Kate đã nhận ra rằng mọi người ở Gospel kèm thêm chuyện buôn dưa lê vào bữa ăn hằng ngày cứ như đó là món thứ năm không thể thiếu trong khẩu phần. Thịt. Rau quả. Bánh mì. Bơ sữa.

- Thế bà phụ giúp việc cho cảnh sát trưởng thì sao ạ? Bà ấy có vẻ tốt, lại không lắm điều như bà Ada.

- Đó là Hazel.

Stanley bê những túi thịt bò, Kate lẻo đẻo theo sau khi ông đem chúng ra cửa hàng để bày. Sàn nhà lát gỗ đã mòn vẫn kẽo kẹt như ký ức của Kate hồi còn nhỏ. Tấm biển “Cảm ơn đã mua hàng” vẫn treo trên cửa. Kẹo ngọt và kẹo gôm vẫn bán ở gian đầu. Nhưng giờ đây, kẹo một xu đã tăng lên thành mười xu, còn bwóc đi của ông chủ cửa hàng chậm chạp hơn, lưng còng hơn, và đôi bàn tay đã nhăn nheo.

- Hazel cũng tốt. – Ông nói khi hai người dừng bước trước cửa tủ đông lạnh.

– Nhưng bà ấy không phải bà cháu.

Tủ đựng thịt có ba ngăn, chai làm bốn khu vực: thịt gà, thịt bò, thịt lợn và thịt đã đóng gói, thứ ông cô luôn gọi là “thịt treo”. Trong đầu Kate, “thịt treo” có nghĩa hoàn toàn khác. Cô vốn đến từ Vegas, nơi bạn có thể thấy Ngài Thịt Treo “nhảy múa” ở Olympic Gardens năm tới một tuần.

- Ông đã bao giờ nghĩ tới chuyện nghỉ ngơi chưa ạ? – Kate hỏi khi cô dựng thẳng những túi bánh mì Ballpark Franks. Chủ đề đã thường trực trong đầu cô, và cô chỉ chờ thời điểm thích hợp để nói ra. – Ông nên nghỉ ngơi thư giãn và tận hưởng thay vì thái thịt tới khi tay ông phồng rộp lên.

Ông nhún vai:

- Bà cháu và ông cũng thường nói về chuyện nghỉ hưu. Ông bà định mua một cái xe lưu động rồi du hành khắp đất nước. Mje cháu cũng giục ông làm thế, nhưng ông chưa kịp thực hiện.

- Ông có thể ngủ muộn như ông muốn và không phải lo chuyện thịt cừu của bà Hansen đã đủ dày chưa, hay chuyện hết rau diếp chẳng hạn.

- Ông muốn bán cho mọi người những miếng thịt hoàn hảo. Ông vẫn còn giỏi chuyện đó. Và nếu ông không có nơi nào để đi mỗi sáng, có thể ông sẽ không bao giờ rời khỏi giường.

Nỗi buồn làm tim Kate đau nhói. Cô cùng ông quay lại phòng trong. Ông chỉ cho cô cách lắp cuộn tem dán vào súng đính giá tiền. Mỗi món hàng đều có một tem giá, thậm chí cả khi giá được in rõ ràng bởi nhà sản xuất. Cô chỉ ra việc không cần thiết đó, nhưng ông đã quá quen với việc này nên không thể thay đổi. Những giấc mơ của ông về tương lai đã chết cùng với bà Kate, và ông không thay thế chúng nữa.

Chuông cửa trước vang lên.

- Lần này tới ông ra nhé. – Kate tủm tỉm cười. – Chắc hẳn là một bà nào khác trong số các bà đến tán tỉnh ông đấy.

- Ông không thích bị phụ nữ tán tỉnh đâu. – Stanley càu nhàu, bước ra khỏi phòng.

Dù thế nào thì Stanley Caldwell vẫn là người đàn ông độc thân số một với các bà luống tuổi ở Gospel. Có thể đây là lúc ông phải dừng việc trốn tránh cuộc đời. Có lẽ cô có thể giúp ông dứt ra khỏi những giấc mơ xa xưa và bắt đầu xây dựng những mơ ước mới.

Kate mở một thùng củ cải đường bằng dao khui hộp rồi cầm lấy súng đính giá. Cô chưa bao giờ thực sự là một người mơ mộng. Cô là con người hành động. Thay cho những giấc mơ, cô có những ý tưởng cực kỳ kỳ quặc. Nhưng, mới đây cô đã học được bài học. Những ý tưởng của cô tốt hơn nên được cất giữ cẩn thận trong đầu, nơi chúng không thể tiêu tan vì bị từ chối.

Cô chắc chắn là người đàn bà duy nhất trong lịch sử bị cự tuyệt ở một quán bar. Và cô chưa sẵn sàng bắt đầu một giấc mơ tốt đẹp trong đầu chỉ sau hai tuần như bây giờ. Không một tay chơi sành điệu nào kẹp theo cô đằng sau mô tô của anh ta nữa. Hoàn toàn không người đàn ông tuyệt vời nào nữa. Gã

ngốc ở Sun Valley không những đã làm nhục cô mà còn giết chết luôn cả cuộc sống mộng mơ của cô.

Cô gắn một miếng dán thử lên nắp hộp rồi quay lại làm việc với dãy hộp đầu tiên. Từ loa gắn trên tủ ướp lạnh trong tường, tiếng Tom Jones gào lên đờ ọc bài “Honky Tonk Woman”, bài hát Kate thấy ghê tởm ở rất nhiều mức độ khác nhau. Ngay lúc này đây, chuyện một bài hát nói về một ả đàn bà trong quán rượu rẻ tiền dẫn một gã đàn ông “lên lầu làm tình” đích thực là chủ đề nhằm nhí nhất trên đời với cô.

- Kate, lại đây. – Ông gọi âm lên.

Vừa làm nốt việc dán giá lên hàng hộp cuối cùng cô vừa ngẫm nghĩ. Từ lớp mười hai, khi bạn trai cô mời cô gái khác đi chơi, Kate đã trải qua một lần tổn thương đánh vào lòng tự trọng của mình. Cô đã quên chuyện đó, rồi cô cũng sẽ quên chuyện đã xảy ra ở Sun Valley. Dù sao, ngay lúc này đây, niềm an ủi duy nhất là cô sẽ không bao giờ phải nhìn thấy gã ngốc ở quán Duchin lần nữa.

Cô đi từ gian trong ra chỗ ông. Ông đang đứng cạnh một thùng hàng, nói chuyện với một người đàn ông quay lưng về phía Kate. Anh ta mặc áo chùng đầu trượt tuyết màu xanh da trời, ống tay áo dài màu đen. Một tay anh ta xách sữa, tay kia là hộp granola⁸. Mái tóc rối màu nâu chòm cổ áo khoác. Anh ta cao hơn cả chiều cao một mét chín của ông cô. Anh ta ngửa cổ cười phá lên vì nghe ông cô nói gì đó, sau đó quay lại, và nụ cười anh ta tắt ngấm. Từ một khoảng cách quá gần, ánh mắt xanh sâu thẳm của anh ta bắt gặp ánh mắt cô, thậm chí còn rực rỡ hơn trong ánh sáng ban ngày. Lòng mày anh ta trĩu xuống, giữa bộ râu Fu Manchu hoàn hảo, đôi môi anh ta hé mở.

Bước chân Kate chùn lại rồi dừng hẳn. Mọi thứ trong cô dường như cũng ngừng hoạt động. Trừ duy nhất máu, thứ đang rút dần khỏi đầu cô khiến tai cô lùng bùng. Ngực cô thắt lại, như lần đầu tiên cô nhìn thấy anh ta, cô tự hỏi liệu có phải ý nghĩ về anh ta đã đem anh ta lại đây hay không. Chỉ duy nhất lần này, không có cảm giác ran ran. Không có ham muốn nào làm tóc cô dựng lên. Chỉ có cảm giác kỳ quặc trong đầu cô giống như cô có thể ngắt xi.

Ngay lúc này, Kate ước gì cô ngắt lịm đi rồi tỉnh dậy ở nơi nào đó, nhưng cô không có được cái may mắn ấy. Và thế là trong khi cô đang đứng đó ước mình có thể ngắt đi, cô chần chẫn anh ta đang nhớ lại từng chi tiết cái đêm cô gã gẫm anh ta lên giường. Cái đêm anh ta từ chối cô bằng thừng như thể một việc dễ dàng nhất anh ta từng làm.

- Đây là Rob Sutter. Cậu ấy là chủ cửa tiệm đồ thể thao chỗ hiệu thuốc hồi xưa áy. Rob, đây là cháu gái duy nhất của tôi, Katie Hamilton. Tôi không nghĩ là hai người biết nhau.

Đó là những gì ông cô đang nói, nhưng qua tiếng ù ù trong tai Kate, cùng với tiếng Tom Jones làm nhảm bài hát về người đàn bà trong quán rượu rẻ tiền,

cô nghe thấy thứ khác. *Đừng nghĩ ngợi, chỉ là tôi không ngủ với phụ nữ gặp ở quán bar thôi.* Câu nói vang vọng trong đầu cô như cả nghìn mũi kim châm tê buốt. Sự im lặng giữa họ dường như kéo dài vô tận vì cô chờ anh ta nói với ông cô rằng họ đã gặp nhau. Nói với ông rằng cháu gái ông là một đứa nát rượu và hư hỏng. Súng đính giá rơi tuột khỏi tay cô, đập đánh thịch xuống sàn nhà.

Anh ta liếc mắt lại nhìn Stanley.

- Không. Chúng cháu chưa biết nhau. – Anh ta nói.

Khi anh ta quay lại phía Kate, sự ngạc nhiên cô thấy trên khuôn mặt anh ta biến mất, thay vào đó là một nụ cười nhoen kỳ lạ.

- Rất vui được gặp cô, Katie.

- Là Kate. – Cô cố gắng kiềm chế cơn đau thắt trong lồng ngực. – Chỉ có ông gọi tôi là Katie thôi.

Anh ta bước lại gần, cúi xuống nhặt cây súng đính giá lên. Anh đèn trên trần chiếu qua chòm tóc anh ta làm ánh lên những sợi vàng óng. Tiếng sột soạt từ ống tay áo khoác anh ta phá vỡ không gian im lặng giữa hai người.

- Cô tới thị trấn được lâu chưa? – Anh ta hỏi, giọng trầm và dịu dàng như cô vẫn nhớ, chỉ khác lần này không làm cô có cảm giác như cocktail rượu rum.

Anh ta có biết cô đã ở thị trấn được bao lâu. Anh ta có ý gì đây?

- Cũng được hai tuần.

- Vậy là chúng ta đã không có duyên gặp nhau rồi. Tôi đi trượt tuyết với mấy chiến hữu hai tuần trước.

Cô biết điều đó, dĩ nhiên là thế. Và anh ta cũng biết cô biết. Nhưng nếu anh ta muốn giả vờ như họ chưa từng gặp nhau, nói như thế cũng tốt hơn với cô. Cô nhìn xuống bàn tay anh ta đang cầm súng đính giá đưa về phía cô. Nhãn hiệu Arc's teryx nổi bật trên nền trắng cổ tay áo dán của anh ta.

- Cảm ơn. – Cô nói, nhận lấy súng đính giá.

Đầu ngón tay cô vô tình khẽ chạm vào tay anh ta, cô lùi một bước, rụt tay lại bên sườn. Ánh mắt cô dán vào khóa kéo áo khoác anh ta.

- Thật ngạc nhiên khi tới đây lại thấy ai đó ngoài ông Stanley đang làm việc.

– Anh ta nói.

Cô chớp mắt, chăm chú nhìn vào đôi mắt xanh lục của anh ta. Chẳng có gì hết. Không may mắn hay nhận ra. Ban đầu anh ta trông có vẻ ngạc nhiên. Giờ thì không có gì hết, và cô không thể chắc liệu anh ta đang giả vờ hay không nữa. Có lẽ nào anh ta không nhận ra cô không? Không, đó chắc chắn chỉ là mong muốn của cô thôi. Cô không bao giờ được may mắn như thế.

- Cũng đến lúc ông ấy cần sự giúp đỡ rồi.

- À vâng. – Cô làm rằm, đầu óc phân tâm bởi muôn vàn ý nghĩ.

Cô đã say. Anh ta chắc hẳn cũng thế. Có thể sự ngạc nhiên cô thấy trên mặt anh ta vài phút trước chỉ là sự ngạc nhiên khi thấy ai đó ở bên ông cô, làm

việc trong M&S. Chúa biết cả thị trấn đều kinh ngạc khi thấy cô.

- Nó đến giúp tôi trông nom cửa hàng. – Stanley đứng bên cạnh, vỗ nhẹ vai cháu gái. – Nó là một con bé ngoan đây.

Rob Sutter liếc nhìn ông cô rồi chậm chậm quay sang nhìn cô chăm chú. Cô đợi anh ta cười phá lên, hay ít nhất cũng là nhoẻn cười. Anh ta không làm thế. Cô thấy thư giãn hơn một chút. Có thể tay Rob này là một tay bợm nhậu. Cô có thể may mắn như thế sao? Vài người đàn ông đánh vợ họ rồi nổ súng trong nhà. Khi tỉnh dậy trong phòng giam, họ không hiểu nổi sao mình lại bị bắt. Họ ngồi thừ ra, hai tay ôm đầu và không tài nào nhớ nổi mọi chuyện. Kate chưa bao giờ tin chứng mất trí nhớ do cồn. Có thể cô đã sai. Có thể ông chủ tiệm đồ thể thao bị vậy. Có thể anh ta đã quá say.

Lẽ ra cô nên thấy đôi chút bực bội vì quá dễ dàng bị lãng quên như vậy. Nhưng lúc này, tất cả cô thấy là tia hy vọng le lói rằng cô đã gặp may, còn anh ta làm một tay nát rượu.

Con bé ngoan, thật vớ vẩn. Rob Sutter lấy tay kia kéo khóa áo khoác, chuyển trọng tâm sang chân trái. Gái ngoan không ai lại lãng phí thời gian đi mời chài đàn ông ở quán bar.

- Cô định ở lại Gospel bao lâu? – Anh hỏi.

Lần cuối anh nhìn thấy cô ta, cô ta xoa tóc. Bóng mượt, như ngọn lửa bập bùng. Anh thích tóc xoa như thế hơn.

Hai má tái nhợt của cô ta đã hồng hào trở lại. Cô ta nghiêng đầu sang một bên. Anh có thể đọc được trong đầu cô ta nghĩ gì. Cô ta đang tự hỏi liệu anh có nhớ cô ta không đây mà.

- Chừng nào ông còn cần tôi. – Cô ta quay sang ông Stanley. – Cháu đi dán nốt giá cho đồng củ cải đường. Nếu ông cần gì, cứ gọi nhé.

Như thể Rob có thể quên được việc cô ta gạ anh xem cặp mông trần của cô ta vậy. Cô ta quay đi, ánh mắt Rob nhích từ đuôi tóc đuôi ngựa lúc lắc trên bờ vai cô ta, qua phần áo sơ mi đen bó sát tới phần mông căng tròn bên trong lớp quần đen. Không, anh đâu có quên cô ta. Hình ảnh cô ta trong nền ánh sáng mờ ảo ở Duchin vẫn lưu lại trong anh ta sau khi anh đã rời quán bar. Đêm đó anh mơ về mái tóc nâu vàng mềm mại và đôi mắt nâu sẫm. Về đôi chân thon dài và đôi tay cuốn lấy anh. Về cảm giác yêu đương quá đổi mãnh liệt, quá thật, đến nỗi suýt nữa anh đạt cực khoái ngay trong giấc ngủ. Rất lâu rồi chuyện đó không xảy ra với anh. Một người đàn ông đâu muốn quên một chuyện như thế. Ít nhất là ngay tức thì.

- Thực ra tôi cũng đâu cần con bé giúp. – Stanley lên tiếng. – Nhưng dù sao có nó ở bên cũng tốt.

Rob quay lại nhìn ông chủ hiệu tạp hóa. Anh không chắc chắn lắm, nhưng anh nghĩ mình thấy ánh mắt ông Stanley sáng lên khi nói với anh về cháu gái. Tia sáng nhỏ nhoi anh chưa từng nhìn thấy trước kia. Anh quý Stanley Caldwell, và anh cũng rất tôn trọng ông.

- Cô ấy đang sống với ông ạ?

- Ừ. Nó chiều tôi lắm, nhưng tôi cố gắng không để thế. Nó đâu thể ở với tôi mãi. Một ngày nào đó gần đây, nó sẽ phải quay về với cuộc sống riêng của nó chứ.

Rob với lấy một quả táo rồi bước về phía quầy.

- Cô ấy ở đâu ạ? – Anh hỏi.

Anh đã sống ở Gospel đủ lâu nên hiểu rằng không mất nhiều thời gian để biết chuyện đời của một người, dù bạn có thích thú lắng nghe hay không. Và trong trường hợp này, anh cũng hơi tò mò.

- Katie ở Las Vegas. – Stanley vừa đáp vừa vòng ra sau quầy với lấy sữa, granola và táo.

Khi Rob dứt tay vào ví, anh ta tự hỏi liệu có phải Kate Hamilton là một vũ công ở sòng bạc chăng. Cô ta cao ráo đấy chứ. Cô ta cũng có bộ ngực vừa vặn với những bộ đồ thiếu vải đó. Nhớ lại những ngày rong chơi của anh, chắc hẳn cô ta cũng chỉ là loại đàn bà anh từng ném trái. Cao ráo. Bốc lửa. Dễ dãi.

- Nó là thám tử tư. – Stanley nói thêm trong khi đặt hộp granola vào một cái túi nhựa.

Câu nói đó làm Rob kinh ngạc. Không khác gì khi anh quay lại và thấy cô ta đứng cách anh vài bước, trông ngơ ngác giống như anh vậy. Anh đưa Stanley mùi đô.

- Trông cô ấy chẳng giống bất cứ thám tử nào cháu từng gặp cả. – Anh nói, và anh có biết vài người.

- Thế nên nó mới khá. – Stanley khoe. – Phụ nữ nói chuyện với nó vì nó giống họ. Còn đàn ông nói với nó vì chúng ta đâu thể cưỡng lại một người phụ nữ đẹp mà.

Giờ Rob đã làm khá tốt trong việc cưỡng lại sự quyến rũ của phụ nữ. Xinh đẹp hay thế nào đi nữa. Chuyện đó thật không dễ dàng gì, không bao giờ dễ cả, nhưng anh nghĩ đã vượt qua được. Sự thèm khát không ngừng – cho tới khi một cô gái tóc hung đỏ gạ gẫm anh. Rời khỏi Kate Hamilton là một trong những chuyện khó khăn nhất anh từng làm trong một quãng thời gian rất dài. Anh để hóa đơn vào ví rồi nhét vào túi quần sau.

- Đây là chìa khóa cửa hàng cậu. – Stanley nói, đóng ngăn kéo để tiền lại. – Có hai cái hộp gửi qua UPS cho cậu lúc cậu đi vắng. Hôm qua, tôi nhét cho cậu thư rơi ở sàn nhà nữa.

- Ông không phải làm vậy đâu ạ. – Rob nhận chìa khóa cửa hàng mình, móc lại vào chùm chìa khóa. Trước khi anh đi trượt tuyết, Stanley đã đề nghị nhận chuyển hàng cho anh. – Dù sao cháu cũng rất cảm kích vì chuyện đó. Cháu có cái này tặng ông đây.

Anh mở khóa túi ngực bên trong áo khoác, lấy ra một con mồi câu giả.

- Đây là con nhộng cháu làm trước khi đi. Đám cá cầu vòng không thể

cưỡng lại mấy tên này đâu.

Stanley cầm con môi giờ lên ánh đèn ngắm nghía. Đầu ria mép ông nhích lên.

- Đẹp quá. Nhưng cậu biết là tôi không câu môi giả mà.

- Dạ chưa thôi. – Anh nói, cầm lấy túi hàng. – Cháu đang định rủ ông đây.

Gặp ông sau nhé, ông Stanley.

- Gặp cậu sau. Cho tôi gửi lời chào mẹ cậu nhé.

- Chắc rồi ạ. – Rob nói, quay đầu bước ra khỏi cửa hàng.

Mặt trời buổi sáng đã lên cao, rọi ánh sáng trắng gay gắt qua những viên mây. Anh thọc tay vào túi áo khoác tìm kính râm. Vừa đeo cặp kính hiệu Rêvos lên, tức thì hai mắt kính xanh làm dịu ngay ánh mặt trời chói chang.

Anh đỗ chiếc Hummer đen ở ô đầu tiên nên dễ dàng chui vào ghế trước. Anh không quan tâm người ta nghĩ gì về chiếc Hummer của mình. Mẹ anh hay các nhà môi trường học cũng vậy thôi. Anh thích chỗ để chân và cả khoảng không phía sau vai. Anh không thấy trong xe Hummer quá rộng rãi. Chật chội. Như thể anh chiếm quá nhiều không gian. Anh thích dung tích của nó. Sự thật là nó thừa sức vượt qua tuyết hay những đoạn đường đá sỏi lầy lội. Và tất nhiên, anh thích việc anh có thể vượt lên qua các xe khác trên đường nếu cần thiết.

Anh khởi động máy, thò tay vào túi đồ lấy quả táo ra. Anh cắn một miếng rồi cài số lùi chiếc SUV. Trong cửa hàng M&S, anh thoáng nhìn thấy mái tóc đuôi ngựa màu đỏ và cái áo sơ mi đen.

Tên cô ta là Kate. Sau cái đêm rời khỏi Duchin, anh không ngờ lại có thể gặp cô ta lần nữa. Không cần chờ một triệu năm, mà là ngay đây, cô ta đang ở Gospel. Cháu gái ông Stanley Caldwell đang làm việc ngay bên kia bãi đỗ xe cửa hàng Rob, dán giá cho các hộp đồ, trông đẹp hơn cả những gì anh nhớ, - và những gì anh nhớ được mới hay ho làm sao.

Rob vào số chiếc Hummer, đánh xe vòng qua phía sau cửa hàng mình. Cô ta không vui khi gặp anh. Không hẳn là anh trách cô ta. Tối đó anh có thể làm cô ta thật vọng nhẹ nhàng hơn. Nhẹ nhàng hơn nhiều, nhưng việc bị môi chài đã chọc tức anh. Nó nhắc anh nhớ về một quãng đời, khi anh có thể dễ dàng gạt đầu trước lời đề nghị của cô ta. Khi anh có thể không một chút do dự hôn lên đôi môi và lùa những ngón tay vào mái tóc ấy. Quãng thời gian anh có thể nhìn ngắm đôi mắt nâu long lanh lúc làm tình suốt cả một đêm dài. Quãng thời gian trong đời anh, khi phụ nữ luôn sẵn sàng và anh không bao giờ phải nhin việc ấy.

Ngày xưa, cuộc sống của anh thật náo nhiệt. Xông xáo. Hết mình. Mọi thứ anh đòi hỏi và từng mong muốn. Phải, anh từng bị tập kích và ném vào góc tường không biết bao nhiêu lần, nhiều không đếm xuể. Anh đã mất những sau làm. Làm những điều anh chẳng mấy tự hào nhưng anh yêu cuộc sống của mình. Từng giây phút tuyệt vời của nó.

Giờ đây, tất cả đã không còn như thế nữa.

CHƯƠNG 3

Rob mở cửa sau hiệu Sutter Sports rồi cài kính râm lên đỉnh đầu. Anh lên cầu thang, vào văn phòng, cắn một miếng táo. Tiếng nhai rau rầu hòa cùng tiếng bước chân. Anh đưa tay lên chùi mép, lấy khăn tay bật công tắc điện rồi bước tới mở cửa góc xép, chỗ nhìn xuống cửa hàng tối om bên dưới.

Một chiếc thueyeen đôi và xuồng nhẹ dài ba mét treo trên xà nhà, tỏa bóng xuống một hàng xe đạp địa hình. Chỉ cách Sun Valley sáu mươi dặm, cùng với vài cửa hàng bán súng và đồ nghề câu cá ở Gospel, tiệm của Sutter không bán đồ thể thao mùa đông. Thay vào đó, anh tập trung bán các dụng cụ giải trí mùa hè, thế nên hè năm ngoái anh cũng kiếm được kha khá.

Nhiệt độ trong nhà chừng 12 độ C, ấm hơn nhiều so với cái lạnh rùng mình bên ngoài. Anh từng ném trải đủ các múi giờ và thời tiết khác nhau ở Bắc Mỹ. Từ Ottawa tới Florida, Detroit đến Seattle, và vài nơi khác giữa đó. Rob Sutter đã đặt chân đến và đều thích nghi được.

Anh luôn thích thú với bốn mùa rõ rệt của vùng Tây Bắc. Luôn vui vẻ tận hưởng sự thay đổi tuyệt đối về khung cảnh và nhiệt độ. Luôn yêu những miền đất nguyên sơ đầy hấp dẫn. Và không có nhiều nơi nguyên sơ hay hấp dẫn hơn vùng Idaho Sawtooth. Mẹ anh đã sống ở Gospel được chín năm. Anh sống ở đây chưa đầy hai năm. Nơi đây giống như quê nhà, hơn bất cứ nơi nào anh từng sống.

Rob quay đi, hướng về chiếc bàn ở giữa căn phòng rộng. Một hộp các-tông đựng cần câu Diamondback và một hộp áo phông có in tên cửa hàng anh cùng logo ở trước ngực tựa vào bàn làm việc phía bên kia căn phòng. Mở kẹp và kính lúp nhét chung với đồng dụng cụ lộn xộn, những cuộn chỉ, dây kim loại và dây kim tuyến.

Trên mặt bàn, ông Stanley Caldwell đã xếp thư của anh rất gọn gàng. Rob quý ông Stanley ngay từ lần gặp đầu tiên một năm trước. Ông lão rất chăm chỉ và thật thà, hai phẩm chất Rob đánh giá cao ở một người đàn ông. Khi Stanley đề nghị trông nom tiệm đồ thể thao trong khi Rob rời thị trấn, anh không một chút mảy may suy nghĩ, giao luôn chìa khóa cho ông.

Rob gặm nốt miếng táo cuối cùng rồi quẳng lõi vào thùng rác. Anh ngồi xuống góc bàn, một chân vẫn chạm đất. Bên cạnh lá thư là số mới nhất tạp chí *Tin Tức Khúc Côn Cầu*. Trên mặt bìa, Derian Hatcher và Tie Domi đang đối đầu nhau. Rob không xem trận đấu đó, nhưng anh có nghe Dominator đã chơi hay hơn Hatcher.

Anh cầm cuốn tạp chí, giở lần lượt, bỏ qua quảng cáo và các bài viết, tìm thông số trận đấu ở trang sau. Ánh mắt anh lướt qua bài viết, dừng lại ở nửa cuối trang. Một tháng thi đấu những trận quyết định, trông đội Seattle Chinooks vẫn ổn. Cả đội khỏe mạnh. Thủ thành, Luc Martineau, phong độ rất

cao, còn tay săn bàn kỳ cựu Pierre Dion vẫn đều đặn nhả đạn, với năm mươi hai bàn và hai mươi bảy lần kiến thiết.

Năm cuối cùng Rob chơi cho Chinooks, họ đã lọt vào tới vòng ba của lượt play-off trước khi đội Avalanche đánh bại họ với tỷ số cách biệt chỉ một bàn. Đó là lần gần nhất Rob suýt được ghi tên lên cup Lord Stanley. Anh rất buồn vì chuyện đó, nhưng rồi cũng nhận ra luôn luôn có một mùa giải mới phía trước. Cuộc đời vẫn đẹp.

Đầu năm ấy, bạn gái anh, Louisa, đã sinh hạ cho anh một đứa con. Một bé gái xinh xắn nặng hai cân bảy, mắt xanh lục. Anh đã ở đó ngày con bé chào đời. Họ đặt tên con bé là Amelia. Đứa con đã kéo anh và Louisa lại gần nhau hơn. Một tháng sau khi Amelia ra đời, anh và Lou đã làm đám cưới ở Las Vegas trong chuyến du đấu.

Trước khi có con, hai người đã chia tay rồi lại làm lành trong ba năm, nhưng họ chưa bao giờ yên ổn được quá vài tháng liên tiếp. Họ tranh cãi rồi làm lành, chia tay rồi quay lại nhiều đến nỗi Rob không tài nào đếm xuể. Quanh đi quẩn lại vẫn là những vấn đề tương tự - cô ta ghen tuông điên cuồng còn anh không chung thủy. Cô ta buộc tội anh lừa dối ngay cả khi anh không làm. Rồi anh lừa dối, một lần nữa họ lại chia tay và làm lành một vài tháng sau đó. Đó là một vòng quay tội lỗi, nhưng mỗi người đã thề sẽ dừng lại một khi họ làm đám cưới. Giờ đây họ có một đứa con, họ là một gia đình. Họ quyết định phải ổn định cuộc sống.

Họ làm được như thế trong năm tháng, và tới khi nổ ra xung đột lớn đầu tiên. Đó là buổi tối anh ra ngoài với đám bạn nên về nhà muộn. Louisa đã đợi anh về. Cả tối đó anh dành thời gian chơi bi-a và ném phi tiêu trong phòng giải trí của tiền vệ Bruce Fish. Fishy là một cầu thủ hockey rất cừ, nhưng cũng là một tay săn gái khét tiếng. Louisa đã nổi khùng lên, không tin nổi họ không bén mảng đến câu lạc bộ múa thoát y nào đó để đám vũ nữ nhảy múa trên lòng, và những chuyện tởm hơn nữa. Cô ta lại buộc tội Rob cặp kè với một vũ nữ thoát y và người nồng nặc mùi thuốc lá. Chuyện đó làm anh bật cười. Anh không còn ngủ với đám vũ nữ thêm lần nào nữa và đã không làm thế mấy năm nay rồi. Anh bốc mùi xì gà, chứ không phải thuốc lá, và anh không lừa dối ai cả. Hơn năm tháng qua, anh không khác gì một ông thánh chết tiệt. Thay vì hét vào mặt anh, lẽ ra cô ta nên bảo anh vào giường và tưởng thưởng cho anh những cử chỉ tử tế. Thay vào đó, họ quay lại với lối cãi cọ ngày xưa. Cuối cùng, cả hai đồng ý là Rob nên đi. Không ai muốn Amelia phải chứng kiến mối quan hệ đầy bất ổn giữa họ.

Đầu mùa giải Hockey diễn ra vào tháng mười, Rob sống ở Mercer Island. Louisa và con gái vẫn sống ở nhà họ trong thành phố, nhưng cô và Rob tiến triển tốt đẹp lên. Họ trao đổi với nhau về việc giảng hòa vì cả hai đều không muốn ly dị. Dù vậy, cả hai không muốn vội vàng mà quyết định sẽ để mọi việc diễn ra từ từ.

Anh vừa ký hợp đồng trị giá bốn triệu đô-la với Chinooks. Anh tràn trề sức lực, hạnh phúc hơn bao giờ hết, và hướng tới một tương lai tốt đẹp phía trước.

Rồi anh phá hoại tất cả.

Tháng đầu tiên bước vào mùa giải thường niên, đội Chinooks có chuyến hành trình thi đấu chín ngày, năm trận sân khách. Điểm dừng chân đầu tiên của họ là Colorado gặp đội đã đặt dấu chấm hết cho cơ hội vô địch cho mùa trước. Toàn đội Chinooks rất hăng hái, sẵn sàng cho một cuộc đua mới. Sẵn sàng cho chuyến làm khách tới nhà thi đấu PepsiCenter.

Nhưng đêm đó ở Denver, Chinooks dường như không thể thi đấu ăn ý. Ở vòng ba, Avalanche đã giành chiến thắng sát nút với hai mươi hai bàn thắng. Điều không ai nhắc tới, thậm chí không ai dám nói nửa lời, là thất bại đầu tiên trên sân khách chỉ vì một điểm trước Avalanche một lần nữa có thể đem lại xui xẻo cho cả phần còn lại của mùa giải. Có điều gì đó cần phải thay đổi. Điều gì đó cần có để đánh bại Colorado. Để tìm họ lại. Ai đó phải thay đổi tình thế và tạo nên đôi chút đột biến.

Người đó là Rob.

Từ băng ghế chỉ đạo, huấn luyện viên Nystrom ra hiệu cho Rob, trong khi Peter Forsberg của Avalanche đã di chuyển tới giữa sân. Rob chặn lại, quật anh ta ngã nhào. Rob bị thổi phạt, và trong khi anh phải lùi về khu đá phạt ba phút thì tiền đạo Chinooks, Pierre Dion đã kịp ghi bàn.

Trận đấu tiếp tục.

Năm phút sau, Rob quay lại vị trí. Anh chặn đứng Teemu Selanne ở góc sân. Hậu vệ Denver, Adam Foote từ biên nhào tới. Trong khi các cổ động viên Denver đang reo hò tên cầu thủ con cưng, Rob và Adam đã va chạm. Rob vung gậy quật ngã cầu thủ Denver, nhưng Adam đáp trả lại bằng khả năng cân bằng tuyệt vời cùng với một cú đánh móc từ dưới lên bên sườn phải. Trọng tài phải can thiệp ngay. Rob thấy mắt trái sưng tấy, còn trán Adam đầm đìa máu.

Rob chườm lạnh lên đốt ngón tay và lại buộc phải lùi về khu cấm địa. Lần này là năm phút. Pha va chạm là một tình huống thú vị. Anh đánh giá cao Foote vì đã vực dậy chính mình cùng đồng đội anh ta. Điều rất ít người không chơi hockey có thể hiểu được, đó là những va chạm như thế là một phần không thể thiếu của trận đấu. Cũng như kỹ thuật điều bóng và ghi bàn.

Va chạm cũng là một phần nhiệm vụ của Rob. Với chiều cao một mét chín và cân nặng một trăm lẻ năm kilogram, anh rất cừ trong khoản này. Nhưng anh không chỉ là một cầu thủ chơi thô bạo. Anh có giá trị hơn nhiều với đội bóng, chứ không chỉ là một gã đập tất hứng khởi của đối thủ bằng những tình huống thổi phạt bẻ vụn trận đấu. Thật không quá bất thường khi anh ghi được hai mươi bàn và kiến tạo ba mươi lần trong một mùa giải. Con số thống kê rất ấn tượng đối với một gã nổi tiếng là cầu thủ chuyên dùng gậy

cản đối phương và cực kỳ thô bạo.

Khi tiếng còi chung cuộc nổi lên đêm đó tại Denver, trận đấu kết thúc với tỉ số hòa. Sau đó, vài cầu thủ tổ chức ăn mừng trong quán bar của khách sạn. Điện thoại ngắn gọn về cho Louisa và Amelia xong, Rob cũng ăn mừng cùng đồng đội. Sau vài châu bia, anh bắt chuyện với một phụ nữ đang ngồi một mình. Cô ta không phải một cô nàng tới xem khúc côn cầu để kiếm trai. Sau hai mươi năm tham gia NHL⁹, anh có thể nhận ra một nữ cổ động viên từ cách xa hàng dặm. Tóc cô ta vàng, ngắn, đôi mắt xanh thẫm. Họ nói chuyện về thời tiết, khách sạn phục vụ chậm chạp, và cả quãng mắt thâm anh lĩnh trọn khi va chạm với Foote.

Cô ta cũng khá xinh, nhưng trông có vẻ đứng đắn kiểu giáo viên. Cô ta không thực sự cuốn hút anh lắm... cho tới khi cô ta vươn người qua bàn, đặt tay lên cánh tay anh.

- Tội nghiệp cưng. – Cô ta nói. – Em có thể hôn không?

Rob hiểu chính xác cô ta đang đề nghị gì, và anh suýt bật cười khi cô ta nói thêm.

- Em có nên bắt đầu từ mặt cưng rồi từ từ xuống dưới không nhỉ?

Rồi cô ta trông có vẻ như một giáo viên bắt đầu nói với anh tất cả những chuyện tục tĩu cô ta muốn làm. Chưa dừng lại, cô ta tiếp tục nói ra những việc cô ta muốn anh làm với cô ta.

Cô ta mời anh lên phòng. Nghĩ lại, anh thấy hơi ngượng là thậm chí mình đã quyết định không một chút do dự. Anh theo chân cô ta lên phòng và làm tình với cô ta vài giờ. Anh có một đêm vui vẻ một thì cô ta còn thấy gấp ba. Sáng hôm sau anh đáp máy bay về Dallas cùng cả đội.

Giống như mọi môn thể thao khác, hockey cũng có những cầu thủ tự cho phép mình xả láng với sex trong các chuyến đi làm khách. Rob là một trong số đó. Tại sao không cơ chứ? Phụ nữ muốn ngủ với anh vì anh là một cầu thủ hockey. Anh muốn ngủ với họ vì anh thích ăn nằm với người ta mà không bị ràng buộc gì cả. Hai bên đều nhận được thứ mình muốn.

Khi chuyện lang chạ xảy ra, ban quản lý nhìn nhận theo cách khác. Louisa không phải một trong số họ, và lần đầu tiên, anh cảm thấy sự nặng của những gì anh vừa làm.

Phải, anh thấy thật tồi tệ khi mình là người lừa dối trước. Nhưng anh luôn tự nhủ bản thân rằng chuyện đó không đáng kể gì bởi anh và Louisa hoặc chia tay, hoặc là không làm đám cưới. Nhưng giờ đây anh không thể nói như thế. Khi anh đã nói lời thề kết hôn, nghĩa là anh muốn thế. Anh đang sống cùng vợ. Anh đã phản bội Louisa, phản bội chính mình. Anh đã làm hỏng hết mọi chuyện, đã đe dọa tổ ấm của mình chỉ vì một ả đàn bà không có nghĩa lý gì hết. Anh đã cưới vợ được chín tháng. Cuộc sống của anh không hoàn hảo, nhưng cũng tốt đẹp hơn so với trước kia. Anh không biết tại sao anh lại làm thế. Không phải vì anh quá ham muốn. Vậy tại sao?

Không một câu trả lời nào hết. Anh tự nhủ phải quên chuyện đó đi. Chuyện đó đã qua. Đã xong rồi. Sẽ không bao giờ lặp lại nữa. Ý của anh là thế.

Khi máy bay hạ cánh xuống Dallas, anh cố xóa hình ảnh mái tóc vàng và đôi mắt xanh khỏi đầu mình. Anh sẽ không bao giờ nhớ được tên của người đàn bà đó nếu như không biết bằng cách nào cô ta lại lấy được số điện thoại nhà anh. Cùng thời gian anh đến Seattle, Stephanie Andrews đã gửi hơn hai trăm tin nhắn vào máy trả lời tự động của anh. Rob không biết thứ gì gây lo lắng hơn, những tin nhắn đột ngột, hay số lượng rất lớn của chúng.

Cho dù chuyện chẳng có gì là bí mật, nhưng khi cô ta phát hiện ra anh có vợ, cô ta buộc tội anh lợi dụng cô ta.

- Anh không thể lợi dụng tôi rồi ném tôi đi như thế. – Cô ta bắt đầu mỗi tin nhắn như vậy.

Cô ta la hét. Cô ta nổi điên, rồi khóc như mưa khi nói yêu anh biết nhường nào. Cô ta luôn miệng cầu xin anh hãy gọi lại cho cô ta.

Anh chẳng đại gì làm thế. Anh thay luôn số điện thoại. Anh hủy ngay mấy cuốn băng ghi âm, tạ ơn Chúa rằng Louisa không nghe được các tin nhắn đó và sẽ không bao giờ cần biết đến chúng.

Anh không bao giờ nhớ gương mặt Stephanie thế nào nếu cô ta không tìm ra nơi anh sống và đứng đợi anh vào một đêm sau khi anh về nhà từ một buổi bán đấu giá từ thiện ngày Lễ Tạ Ôn ở Space Needle. Giống như nhiều đêm ở Seattle, một cơn mưa nặng hạt phủ bầu trời đen kịt và bám bản đầy kính xe anh. Anh không nhìn thấy Stephanie khi lái chiếc BMW vào gara. Nhưng khi anh vừa bước ra khỏi xe, cô ta đã bước vào, gọi tên anh.

- Tôi sẽ không để bị lợi dụng đâu, Rob. – Cô ta nói, át cả tiếng cánh cửa chậm chậm đóng lại sau lưng cô ta.

Rob quay lại, nhìn cô ta dưới ánh đèn gara. Mái tóc vàng mượt anh từng nhớ ướt sũng rủ xuống bờ vai, như thể cô ta đã đứng bên ngoài cửa một lúc lâu rồi. Mắt cô ta hơi trừng lên, hàm run run, giống như cô ta sắp sửa vỡ vụn thành từng mảnh. Rob vội lấy điện thoại di động và quay số trong khi lùi về phía cửa.

- Cô làm gì ở đây vậy?

- Anh không thể lợi dụng tôi rồi ném tôi đi như thể tôi chẳng có nghĩa lý gì hết. Đàn ông không thể lợi dụng phụ nữ và ném họ đi như thế. Anh phải dừng lại. Anh phải trả giá.

Thay vì làm việc đại loại như trút axit lên xe ô tô anh ta, cô ta rút ngay ra một khẩu Beretta 22 và trút nguyên một băng đạn. Một viên trúng đầu gối phải, hai viên vào ngực và các viên khác thì găm vào cửa phía ngay bên đầu anh. Anh gần như đã chết trên đường tới bệnh viện vì các vết thương và mất quá nhiều máu. Anh phải điều trị bốn tuần ở bệnh viện Northwest và thêm ba tháng ở trung tâm vật lý trị liệu.

Anh có một vết sẹo dài từ rốn tới xương ức và một đầu gối cố định bằng

titan. Nhưng anh đã sống sót. Cô ta không giết được anh. Cô ta không thể kết liễu đời anh, chỉ kết liễu được sự nghiệp của anh.

Louisa thậm chí còn không đến thăm anh trong bệnh viện. Cô ta cũng không cho Amelia đến. Thay vào đó, cô ta đưa anh đơn ly hôn. Anh không định đổ lỗi cho cô ta vì chuyện đó. Trong thời gian anh trị liệu, họ tìm ra giải pháp cho việc thăm non, và anh được cho phép đến thăm Amelia. Anh được gặp con vào cuối tuần, nhưng sau một thời gian ngắn, mọi chuyện rõ ràng hơn, rằng anh phải dời thành phố.

Anh luôn mạnh khỏe và cường tráng, luôn sẵn sàng ghi danh và bùng nổ, nhưng bỗng nhiên anh nhận thấy mình yếu ớt, phải dựa dẫm người khác. Anh rơi vào trạng thái trầm cảm vì bất lực. Trầm cảm vì thấy mình không còn nam tính, thấy mình yếu ớt như đàn bà, chứ không còn là Rob Sutter nữa. Anh còn không thể đi lại nếu không có sự giúp đỡ, nhưng anh đâu phải một thằng nhóc.

Anh chuyển đến Gospel để mẹ có thể chăm sóc giúp anh phục hồi. Sau một vài tháng, anh như trút được gánh nặng. Gánh nặng anh vẫn mãi không chịu thừa nhận. Sống ở Seattle luôn làm anh day dứt vì những gì đã mất. Ở Gospel, anh thấy mình như sống lại.

Anh mở một tiệm đồ thể thao để dứt tâm trí khỏi quá khứ rắc rối, và cũng vì cần việc gì đó để làm. Anh rất thích cắm trại và câu fly ¹⁰. Anh tính đó sẽ là một bước kinh doanh hiệu quả. Anh nhận ra anh thực sự yêu thích công việc bán dụng cụ cắm trại, đồ nghề câu, xe đạp và gậy hockey đường phố. Anh có một khoản đầu tư đủ để có thể cho phép anh nghỉ ngơi vào mùa đông. Anh và Louisa hàn gắn một lần nữa. Sau khi anh bán căn nhà ở Mercer Island, anh mua một căn nhà nhỏ ở Seattle. Mỗi tháng một lần, anh bay tới Washington và dành thời gian với Amelia ở đó. Cô ta để hai người với nhau và luôn vui vẻ khi gặp anh.

Phiên tòa xử Stephanie Andrewws kết thúc trong một vài tuần lễ ngắn ngủi. Cô ta lĩnh án hai mươi năm tù, thụ án tối thiểu mười năm. Rob không có mặt ở đó lúc tòa tuyên án. Khi ấy anh đang câu cá trên sông Big Wood. Đang thả mồi Chamois Nymph trên mặt nước. Thụ thái cảm nhận dòng nước chảy và cá nhấp mồi.

Rob cầm lấy lá thư trên bàn và đi về phía cửa. Anh tắt đèn, đi xuống cầu thang. Anh chưa bao giờ là kiểu người mãi mê phân tích quá mức đời mình. Nếu câu trả lời không dễ dàng đến, anh sẽ quên ngay câu hỏi và tiếp tục sống. Nhưng việc bị bắt đã buộc một người đàn ông phải xem xét kỹ lại bản thân. Đi lại với những cái ống nhân tạo trong lồng ngực cùng cái chân phải cố định khiến bạn có nhiều khoảng thời gian không biết phải làm gì ngoài việc ngắm xem đời mình đã rồi ren như thế nào. Câu trả lời đơn giản là Rob đã quá ngu xuẩn khi ngủ với một người đàn bà điên rồ. Một câu hỏi khác khó hơn, đó là tại sao.

Cầm lá thư trong tay, anh khóa cửa cửa hàng lại sau lưng. Anh đeo kính râm và bước về phía chiếc Hummer. Vào trong xe, anh ném lá thư lên ghế phụ bên cạnh túi đồ tạp phẩm rồi nổ máy. Anh vẫn không biết câu trả lời cho câu hỏi cuối cùng ấy, nhưng anh nhận ra giờ đây điều ấy chẳng có gì quan trọng. Dù câu trả lời có thể nào đi nữa, anh đã nhận được một bài học cay đắng. Anh là một người không am hiểu đàn bà. Và khi những mối quan hệ hình thành, anh là một tay đánh cược tồi. Cuộc hôn nhân của anh đầy đau khổ. Việc ly dị là một cú sốc không thể tránh khỏi. Đó là tất cả những gì anh cần biết để tránh việc lặp lại quá khứ lần nữa trong đời.

Rồi anh cũng sẽ thích có một cô bạn gái thôi. Một cô bạn gái đúng nghĩa là một người bạn. Một cô bạn ghé thăm nhà và ngủ với anh hai lần một tuần. Ai đó chỉ muốn vui vẻ giải trí với anh. Ai đó không điên rồ. Nhưng cái khó là ở chỗ đó. Stephanie Andrews trông không điên – cho tới khi cô ta xuất hiện ở Seattle với nỗi hận thù và một khẩu súng.

Rob chưa ngủ với ai kể từ cái ngày anh bị bắn. Không phải vì anh không thể, hay đã mất ham muốn. Chỉ là vì mỗi khi nhìn thấy một phụ nữ hấp dẫn, có vẻ thích mình, một giọng nói lại khẽ vang lên trong đầu anh can ngăn trước khi câu chuyện kịp bắt đầu. *Liệu cô ta có đáng khao khát không?* Tiếng người đó hỏi. *Liệu cô ta có xứng đáng với cuộc đời mày không?*

Câu trả lời luôn là KHÔNG.

Ra khỏi bãi đỗ xe, anh nhìn cửa hàng M&S qua gương chiếu hậu. Không thấy mái tóc đỏ rực rỡ với đôi chân thon dài và cặp mông quyến rũ đâu cả.

Đi qua phố, Rob dừng xe ở cây xăng tự phục vụ, bơm xăng cho chiếc Hummer. Anh tựa xăng vào thùng xe, chuẩn bị cho thời gian chờ khá lâu. Một lần nữa anh lại nhìn chăm chú về phía trước cửa hàng tạp hóa. Không biết ai đã đưa ra câu châm ngôn rằng càng sống thiếu tình dục, bạn càng ít cần tới nó, thật là đồ nhảm nhí. Anh có thể không nghĩ về tình dục mọi lúc, nhưng một khi anh đã biết mùi thì anh sẽ vẫn còn muốn làm tiếp.

Một chiếc Toyota đỗ ngay sau Rob. Một mái tóc vàng ngắn bước ra, tiến về phía anh. Tên cô ta là RoseLake. Cô ta hai mươi tám tuổi, đáng đẹp như một cô búp bê Barbie nhỏ. Vào mùa hè, cô ta thích mặc áo dây không áo lót. Phải rồi, anh để ý. Anh không ngủ với ai không có nghĩa anh không phải đàn ông. Hôm nay cô ta mặc quần Wrangler bó và áo khoác bò có lớp da giả màu trắng ở mặt trong. Má cô ta ửng hồng vì trời lạnh.

- Chào. – Cô ta vui vẻ khi đứng trước mặt anh.

- Chào Rose. Ổn cả chứ?

Rob kéo kính cài lên đỉnh đầu.

- Ừ, anh về tới qua.

- Anh đã đi đâu thế?

- Trượt tuyết với bạn.

Rose nghiêng cằm, ngược lên liếc nhìn anh qua đôi mắt xanh nhạt.

- Thế giờ anh đang làm gì?

Anh nhận ra ngay tín hiệu mời mọc, liền dứt tay vào túi trước quần Levi's.

- Bơm xăng thôi.

Phải rồi, cô ta xinh xắn, và anh đã hơn một lần bị cô ta nhử.

- Thế xong việc ở đây thì sao? – Cô ta hỏi tiếp.

Giờ anh lại bị chài lần nữa.

- Anh có nhiều việc cần làm trước khi mở cửa hàng một hai tuần tới.

Cô ta đưa tay ra, kéo vạt áo anh.

- Em có thể giúp anh đây.

Nhưng chừng đó chưa đủ gạt được những cảnh báo trong đầu anh.

- Cảm ơn, nhưng toàn là việc giấy tờ thôi, anh phải tự làm.

Dù sao, cũng chẳng có gì sai trái nếu tán gẫu với một cô em xinh đẹp trong khi bơm đầy bình chiếc Hummer.

- Có chuyện gì thú vị lúc anh đi vắng không?

- Emmett Barnes bị bắt vì say rượu và gây mất trật tự, nhưng chuyện đó chẳng có gì mới mẻ hay thú vị cả. Quán The Spuds & Subs vi phạm tiêu chuẩn vệ sinh, cũng chẳng phải tin mới.

Anh rút tay ra khỏi túi, chỉnh lại kính râm.

- À, em còn nghe anh bị gay đây.

Bơm xăng ngừng lại, bàn tay anh giữ nguyên trong khoảng không.

- Cái gì?

- Mẹ em đến Curl Up & Dye sáng nay làm tóc, rồi nghe thấy Eden Hansen đang nói chuyện với Dixie Howe rằng anh bị gay.

Anh hạ tay xuống:

- Bà chủ siêu thị Hansen bảo thế hả?

Rose gật đầu.

- Vâng. Em cũng không biết bà ấy nghe chuyện đó ở đâu nữa.

Sao Eden lại có thể nói anh bị gay nhỉ? Thật không thể hiểu nổi. Anh đâu có ăn mặc như mấy thằng gay đâu, cũng chẳng có tem cầu vòng¹¹ dán trên xe. Anh không thích trang trí hay nghe nhạc của Cher. Anh chẳng quan tâm đôi tất của mình có hợp hay không, miễn là chúng sạch sẽ. Đó là tất cả những gì đáng quan tâm. Và thứ chăm sóc tóc duy nhất anh có chỉ là một chai dầu gội đầu.

- Anh không gay.

- Em cũng không nghĩ thế. Em có cảm giác khá tốt về những thứ đại loại như vậy. Và em chưa bao giờ thấy biểu hiện gay nào ở anh cả.

Rob rút bơm ra, lắp lại vào cây xăng. Chuyện đó không quan trọng, anh tự nhủ. Gay cũng chẳng phải tội lỗi gì. Anh có vài người bạn ở NHL cũng là dân gay. Có điều anh không phải một trong số đó. Với anh, đó chỉ là vấn đề sở thích giới tính, và Rob yêu phụ nữ. Anh yêu mọi thứ thuộc về họ. Anh yêu làn da thơm tho và ấm áp của họ. Anh yêu cái nhìn nóng bỏng của họ

khi dụ họ trút bỏ xiêm y. Anh yêu đôi bàn tay mềm mại, hồ hởi của họ lần sờ trên cơ thể mình. Anh yêu việc giằng kéo, vật lộn và những lần làm tình nóng bỏng. Anh muốn nó dồn dập và thích được chậm rãi tận hưởng cảm giác yêu đương. Anh yêu tất cả mọi thứ liên quan tới chuyện ấy.

Rob nghiêng rặng, vặn nắp bình xăng lại.

- Gặp em sau nhé, Rose. – Anh nói, rồi mở cửa chui vào xe.

Ban đầu, thực sự rất khó khăn khi sống thiếu sex, nhưng anh giữ cho mình luôn vận động và bận rộn. Khi một ý nghĩ về tình dục nảy ra trong đầu, anh nghĩ ngay sang chuyện khác. Nếu không có tác dụng, anh chuyển sang cuộn môi giả, chú tâm vào những con bọt môi. Anh tập trung cuộn sao cho thật hoàn hảo. Không chế được ham muốn, qua cả nghìn con môi giả sau đó, anh đã làm chủ được cơ thể mình.

Cho tới lúc này. Cho tới khi một cô nàng tóc đỏ lướt những ngón tay lên cánh tay anh, nhìn háng anh với ánh mắt đầy dục vọng và gọi lại cho anh mọi thứ anh đã từ bỏ.

Cô ta không phải người đàn bà đầu tiên đề nghị anh vui vẻ. Anh biết phụ nữ ở Seattle và phụ nữ ở ngay nơi đây, Gospel, những cô nàng đề nghị anh lên giường. Cô ta quyến rũ anh hơn tất cả những lần anh từng bị trước đây, và anh không biết tại sao nữa. Nhưng giống như mọi câu hỏi trong đầu anh, những câu hỏi không lời đáp, anh không cần phải biết tại sao.

Điều duy nhất anh biết chắc chắn là kiểu quyến rũ đó không tốt đẹp gì với sự thanh thản của anh. Tốt hơn hết là hãy tránh xa Kate Hamilton. Tốt hơn hết là ở yên bên bãi đỗ xe của anh. Tốt hơn hết là loại hoàn toàn hình ảnh cô ta ra khỏi đầu.

Và cách tốt nhất để thực hiện điều đó là một chiếc cần hai mét, cuộn dây hai trăm gram, một hộp ruồi và nhộng ưa thích, cùng với một dòng sông đầy ắp cá hồi háu đói.

Anh lái xe về nhà, cầm lấy cần câu, cuộn dây và ủng lội nước, rồi thẳng hướng tới sông Big Wood, chỗ ngay dưới chân cầu River Run, nơi đám cá hồi to không chút sợ hãi kiếm mồi vào mùa đông. Nơi chỉ có tay câu cá môi giả tận tâm đứng ngập tới gối trong dòng sông băng giá, ngược dòng chảy với ủng Gore-Tex. Nơi chỉ những tay kiên trì thận trọng bước qua vũng nước đóng băng, khéo léo tránh hai bờ sông dốc. Nơi chỉ có những người cực kỳ đam mê lội sông, buông cần để tìm cơ hội câu được một con cá câu vòng dài ba mươi phân.

Chỉ khi nghe tiếng nước róc rách chảy qua những tảng đá, tiếng dây thép vụn vút, và tiếng cuộn dây lách tách đều đặn, Rob mới cảm thấy nhẹ lòng.

Chỉ khi con mồi nhộng ưa thích của anh thả trúng vị trí tuyệt hảo ngay bên rìa vực nước sâu mới làm anh thanh thản.

Chỉ sau khi làm thế anh mới tìm được giây phút yên bình cần có để ổn định những xáo trộn trong anh. Chỉ sau khi làm thế nỗi cô đơn mới dịu đi. Chỉ sau

khi làm thế, mọi thứ trong thế giới của Rob Sutter mới được trật tự trở lại.

(1): Tên một hãng đồ ăn đóng gói sẵn

(2): Những vật dụng nhỏ thường mang theo thi hành hương về đất Thánh

(3): Trên biển số xe Idaho, phía dưới thường có dòng chữ “Khoai tây nổi tiếng”

(4): Hiệp Hội Súng Trường Hoa Kỳ

(5): Một công ty tư vấn về sức khỏe, kiểm soát cân nặng nổi tiếng ở Mỹ

(6): Tên một ban nhạc Rock trẻ

(7): Charles Nelson Riley (13.01.1931 – 25.05.2007) là diễn viên, đạo diễn người Mỹ nổi tiếng. Mãi tới năm 2002 ông mới thừa nhận mình là người đồng tính. Barbra Streisand là nhà soạn nhạc, nữ diễn viên điện ảnh, sân khấu và ca sỹ người Mỹ rất nổi tiếng.

(8): Bánh yến mạch trộn đường, vừng, mật, quả khô

(9): NHL : National Hockey League: Giải vô địch hockey quốc gia Hoa Kỳ

(10): Câu fly: một hình thức câu cá sử dụng các loại mồi giả bắt chước theo hình dạng các loại côn trùng sống trong nước như thiêu thân, bọ gậy, ấu trùng, chuồn chuồn, v.v... cũng như các loại côn trùng sống trên cạn như bọ rầy, muỗi, ruồi, v.v...

(11): Dân đồng tính ở Mỹ dán một cái tem nhỏ bảy màu như cầu vồng trên xe để làm dấu hiệu nhận biết

CHƯƠNG 4

- Tôi nay có buổi giao lưu ở trang trại lớn anh ạ. – Regina Cladis thông báo với Stanlet Caldwell trong khi ông tính tiền nửa cân xúc xích hun khói, một lít sữa và một hộp cà phê.

Stanley âm ừ, mắt vẫn chú ý vào máy tính tiền. Ông không dại nhìn vào cặp kính dày cộm của Regina. Bà ta sẽ xem đó là dấu hiệu khích lệ. Và ông chẳng có chút hứng thú nào với Regina hay mấy cái giao lưu sinh hoạt gì gì đó.

- Tất cả bọn em sẽ đọc thơ do mình làm. Anh nên đến xem thử thế nào.

Ông liếc mắt về phía Hayden Dean, Rob Sutter và Paul Aberdeen đang đứng quanh máy pha cà phê cách đó vài bước chân.

- Tôi không biết làm thơ. – Ông nói to, đủ để bọn họ nghe thấy, phòng hờ họ cũng nghĩ ông là lão già chỉ ngồi ở một chỗ mà thơ với thần.

- Ôi, anh đâu cần phải làm mới thường thức được chứ. Chỉ cần đến nghe thôi mà.

Stanley có thể có tuổi, nhưng ông chưa già lão đến nỗi phải chui vào trong một cái nông trang với một đám đàn bà đọc và làm thơ.

- Iona sẽ mang món bánh quy mút đào nổi tiếng của bà ấy đến. – Regina dụ dỗ.

-Tôi phải xử lý đồng số sách. – ông nói dối.

- Cháu sẽ làm sổ sách cho, ông ạ. – Kate lên tiếng khi bước ra phía trước cửa hàng, một tay cầm xẻng xúc tuyết, một tay cầm áo khoác. – Ông nên ra ngoài với bạn bè chứ.

Ông nhăn mặt. Có chuyện gì với con bé vậy? Nó vừa mới đẩy ông “ra khỏi nhà”, dù nó thừa biết là tối tối ông đều thích ở nhà.

- Ôi, tôi nghĩ là...

- Em có thể đón anh vào lúc bảy giờ. – Regina ngắt lời.

Cuối cùng Stanley đành phải nhìn vào cặp kính dày của Regina và nhìn vào việc duy nhất ông thấy đáng sợ hơn cả một buổi giao lưu – ngồi xe với một bà mù dờ.

- Được rồi. Tôi có thể tự lái. – Ông nói, tuyệt nhiên không có ý tưởng đi bất kỳ đâu.

Ông nhìn theo bóng cháu gái đang đi về phía cửa. Katie cau mày trông như đang bực bội. Cô dừng lại, đặt cái xẻng tựa vào kệ tạp chí.

- Em sẽ giữ một chỗ cho anh đấy. – Regina đề nghị.

- Để ông xúc tuyết cho Katie. – Ông nói, tay nhét hộp Folgers của Regina vào trong túi giấy. – Ông cần cháu chuyển hàng cho bà Ada ở Nhà nghỉ Sandman.

- Ada chỉ muốn moi chuyện của ông thôi. Bảo bà ấy cần phải đến tận nơi mua đồ như mọi người chứ. – Katie tỏ vẻ khó chịu.

Lần cuối con bé đưa hàng tới Nhà nghỉ Sandman không được suôn sẻ. Stanley đã nghỉ không bao giờ để con bé quay lại đó nữa. Thế nhưng, ông vẫn cố làm thế, bởi vì nếu không chính ông sẽ phải di thay.

- Xúc tuyết là việc của đàn ông. – Ông lại liếc về phía đám đàn ông chỗ máy pha cà phê. – Chờ ông xong việc ở đây đã, rồi ông sẽ ra ngoài làm cho.

- Không có việc gì gọi là “việc đàn ông” đâu ông. – Katie nói với ông khi con bé xỏ tay vào chiếc áo va-roi màu xanh hải quân.

Stanley cầm séc của Regina, mắt liếc đám đàn ông đứng bên máy pha cà phê. Ông cầu trời cháu ông không nói thêm câu nào nữa. Ông và Katie có vài quan điểm tranh cãi về vai trò của đàn ông và phụ nữ. Đây không phải Las Vegas. Và con bé sẽ không lôi kéo được bất cứ đồng minh nào theo tư tưởng tự do của nó.

Chúa lòng lành không đáp lại lời cầu nguyện của Stanley.

- Phụ nữ có thể làm bất cứ những gì đàn ông có thể làm. – Katie nói tiếp, khiến cả đám đàn ông ngạc nhiên quay lại nhìn.

Cháu gái ông là một cô gái trẻ xinh đẹp. Con bé có một trái tim nhân hậu và rất tốt bụng, nhưng nó quá độc lập, quá cứng đầu và quá to mồm. Và như thế là quá nhiều khuyết điểm để một người đàn ông có thể bỏ qua. Sau khi sống với con bé một tháng, Stanley có thể hiểu tại sao con bé vẫn chưa lấy chồng.

- Không thể tự mình có con được. – Hayden Dean chen vào, làm một hơi hết cốc cà phê.

Katie cúi xuống cài cúc áo khoác.

- Đúng vậy, nhưng tôi có thể tới ngân hàng tinh trùng, chọn một người hiến tinh trùng hoàn hảo. Chiều cao. Cân nặng. IQ. – Con bé rút trong túi ra một chiếc mũ nồi đen đội lên đầu. – Một cách thụ thai, khi anh nghĩ đến nó, có vẻ hợp lý hơn là ở ghé sau một chiếc Buick.

Stanley biết con bé chỉ có ý đùa, nhưng đám đàn ông ở Gospel không hiểu nổi sự hóm hỉnh của nó.

- Dù sao cũng không hay ho lắm đâu. – Hayden nói thêm.

Con bé liếc nhìn Hayden, đang đứng giữa hai người đàn ông khác.

- Chuyện đó đáng bàn đấy chứ.

Con bé cuốn chiếc khăn len đen quanh cổ. Stanley tự nhủ liệu ông có nên cuốn nó quanh miệng con bé hay không. Rob kia là một chàng trai trẻ to cao khoẻ mạnh. Cậu ta cũng độc thân nữa. Cậu ta không ở cửa hàng mấy tuần nay. Và nếu Katie chỉ cần giữ yên lặng, con bé có thể lừa cậu ta hẹn hò. Katie cần hẹn hò. Cần làm gì đó, hơn là cứ làm nhặng xị lên về sở thích ăn uống của ông, sắp xếp lại gian đồ vệ sinh, và bảo ông phải sống đời ông như thế nào.

- Không thể đứng tè được. – Paul Aberdeen lên tiếng.

- Không quý cô nào muốn làm chuyện đó cả. – Stanley đứng ra nói đỡ cho Katie.

- Tôi chắc rằng nếu buộc phải làm, tôi có thể làm được bằng cách nào đó.

Stanley nhăn mặt. Cậu phát ngôn vừa rồi sẽ xua đuổi bất cứ gã đàn ông nào, nhưng Rob trông có vẻ thích thú hơn là bị xúc phạm. Đôi mắt xanh của cậu ta ánh lên vẻ buồn cười khi nhìn chăm chăm vào Katie qua dãy bày kẹo.

- Nhưng cô không thể viết tên mình trên tuyết được. – Cậu ta nói, tay đưa cốc lên miệng.

Katie hỏi lại, bằng cái giọng vô duyên nhất mà Stanley từng nghe từ con bé:

- Sao tôi lại muốn làm như vậy chứ nhỉ?

Giọng nói của con bé làm Stanley lúng túng. Lần cuối Rob đến, Katie còn bồi rôi đổ hết cả mặt lên. Kiểu bồi rôi của một cô gái lại gần một chàng trai như Rob. Chúa lòng lành biết Rob làm phụ nữ ở Gospel xôn xang từ ngày cậu ta lái chiếc Hummer vào thị trấn. Và cháu gái ông cũng không phải ngoại lệ.

Rob nhấp một ngụm rượu, từ từ hạ cốc xuống. Một bên mép cậu ta nhếch lên.

- Vì cô có thể.

Hai gã đàn ông kia cười khùng khục, nhưng Katie trông bồi rôi hơn là thích thú. Kiểu bồi rôi của phụ nữ khi họ không hiểu nổi đàn ông. Và trong suốt đời mình, có quá nhiều thứ Katie không hiểu về người khác giới. Như việc một người đàn ông bầm sinh đã muốn chăm sóc người phụ nữ của anh ta, cho dù cô ta hoàn toàn có khả năng tự chăm lo bản thân mình.

Stanley cầm túi đồ của Ragina, bước ra từ sau quầy thanh toán, cố gắng lần cuối cùng kiểm chế Katie.

- Nào, để ông làm cho. Bà cháu chưa bao giờ động đến cái xẻnh xúc tuyết trong đời.

- Cháu đã sống một mình một thời gian. – Con bé vừa nói vừa cầm lấy xẻnh xúc tuyết trước khi Stanley có thể chạm vào. – Cháu đã phải làm nhiều việc cho bản thân. Mọi chuyện, từ chuyển thùng rác ra ngoài đường tới thay lốp xe.

Ngoài việc giành cái xẻnh với con bé, ông còn có thể làm gì đây?

- Được rồi, nếu nhiều quá thì ông sẽ làm cho.

- Có hơn một nghìn đàn ông ngoài bốn mươi chết trong một năm vì xúc tuyết đó ông. – Con bé gàn lại. – Cháu mới ba mươi tư, nên cháu nghĩ cháu sẽ làm được.

Không còn cách nào khác, Stanley đành chịu thua. Katie mở cửa bước ra. Một cơn gió lạnh buốt lùa vào khiến Stanley không chắc có thể làm được gì nhiều với thời tiết bên ngoài.

Một làn hơi lạnh buổi sáng tấp vào má trái Katie khi cánh cửa vừa đóng lại sau lưng cô. Cô hít không khí lạnh giá thật sâu rồi chậm chậm thở ra. Làn hơi thở ấm áp lơ lửng trước mặt. Chuyện không được ổn. Cô chỉ muốn ra khỏi cửa hàng càng nhanh càng tốt, chứ không có ý làm ông cô lo lắng hay biến mình thành một kẻ công kích đàn ông. Thậm chí cô không muốn nghĩ đến việc đứng tè – chưa bao giờ như vậy. Cô chưa bao giờ tự thay một cái lốp, nhưng cô chắc chắn cô có thể làm được. May cho cô là cô sẽ không phải làm, bởi vì giống như nhiều phụ nữ thông minh và giỏi giang, cô là thành viên của AAA.

Kate dựa cái xéng vào tai, rút găng tay trong túi ra. Nửa giờ trước, cô còn thấy mình như nín thở. Suốt từ lúc Rob Sutter bước vào cửa hàng M&S, trông đẹp hơn những lần trước. Cao lớn và điển trai hơn. Một hiện thân với đôi mắt xanh lục, cao một mét chín, gợi nhớ cho cô về cái đêm mình đã muốn hiện thực hoá giấc mộng bấy lâu. Một đêm cô chỉ muốn sex, không cần biết tên tuổi, để rồi thay vào đó kết thúc bằng một lời từ chối làm cô bẽ mặt.

Cô biết việc chín chắn nên làm là quên cái đêm ở Duchin đó đi. Nhưng làm sao cô quên được nếu như lúc nào cũng nhìn thấy Rob như thế này?

Kate ngo nguậy ngón tay trong găng. Lúc này cô đã không tiếp xúc với Rob được hai tuần, nhưng một vài lần cô có thấy anh ta ở bãi đỗ xe hay đang lái chiếc Hummer lố bịch lượn quanh thị trấn. Cô không lại gần hay trực tiếp gặp gỡ, cho tới sáng nay anh ta đến mua một thanh granola và ở lại làm một tách cà phê miễn phí.

Trong khi cô sắp xếp những món đồ giấy và nghe tiếng Tom Jones rên rỉ như hét hơi bài “Black Betty”, Rob tán chuyện với vài người đàn ông khác trong thị trấn. Họ nói về trận bão tuyết bất thường xảy ra trong vùng đêm hôm trước. Tất cả những gì cô có thể nghĩ được chỉ là chi tiết câu chuyện thất bại thảm hại ở Sun Valley. Trong khi họ tranh luận xem tuyết rơi nên được đo bằng inch hay feet, cô tự hỏi liệu Rob Sutter có thực sự không thể nhớ được bất kỳ chi tiết nào – liệu anh ta có phải một gã bợm say quắc cần câu không còn biết gì nữa hay không. Một câu hỏi làm cô phát điên. Dù sao cũng không đáng để hỏi.

Cuộc đàm luận chuyển sang chuyện con dê núi Paul Aberdeen bán hạ mùa săn bắn trước. Kate muốn hỏi Paul tại sao ai đó lại phải nhồi đầy máy ướp lạnh bằng một con dê già trong khi đã có sẵn thịt bò ngon lành tuyệt hảo ở

M&S. Cô không hỏi vì không muốn gây chú ý và vì cô biết ông cô đã nổi điên lên với cô khi cô đóng gói một tấm poster Tom Jones, The Lead and How to Swing It, treo ngay đầu giường cô.

Sống và làm việc ngày qua ngày với ông mất không nhiều thời gian để quen dần. Ông thích ăn tối vào đúng sáu giờ. Cô thích nấu và dùng bữa trong khoảng từ bảy giờ cho tới lúc đi ngủ. Nếu cô không sắp đồ ăn ra lúc sáu giờ, ông sẽ lấy một hộp Hungry Man cho vào lò vi sóng.

Nếu ông không dừng việc đó lại, cô sẽ phải giấu mấy món thực phẩm chức năng Swansons của ông đi. Và nếu ông không thôi đẩy hết việc giao hàng tại nhà cho cô, có khi cô cũng phải giết ông mất. Trước khi cô đến Gospel, Stanley đóng cửa hàng vào khoảng ba đến bốn giờ chiều và tự mình đi giao hàng. Giờ thì dường như ông định trút hết việc lên vai cô. Hôm qua cô vừa giao một hộp mận khô, một bình nước mận ép, và một dây sáu cuộn giấy vệ sinh Charmin cho Ada Dover. Cô đã phải nghe bà già đó lải nhải về việc bị “táo bón hàng ngày”. Một cuộc trò chuyện bạn không muốn làm với bất cứ ai, đặc biệt là với một bà già không khác gì một con gà già.

Giờ đây Kate lo sợ cô sẽ buồn khổ cả đời. Ngay khi cô giúp ông vượt qua cơn trầm cảm và tiếp tục sống tiếp đời mình, cô cũng cần phải sống cuộc đời của cô. Một cuộc đời không có những lần giao hàng tới nhà cho các bà goá khát đàn ông. Cô không có một kế hoạch nào cả, cũng không biết mỗi kế hoạch đó cần bao nhiêu thời gian để thực hiện. Nhưng nếu cô nỗ lực hơn, nhẹ nhàng giúp ông tìm lại đời sống tình cảm, chuyện đó càng sớm xảy ra.

Kate nắm cán xẻng, xúc một xẻng đầy ự tuyết trên vỉa hè. Cô khẽ rên rì khi hát tuyết vào bụi cây. Cô chưa bao giờ nếm trải một mùa đông ở Idaho, và không ngờ tuyết lại nặng đến thế. Cô nhớ một năm trước ở Las Vegas, tuyết chỉ dày hơn một phân. Dĩ nhiên là nó tan trong vòng có một giờ. Không có gì ngạc nhiên khi hơn một nghìn người bị đau tim mỗi năm.

Cô xúc lưỡi xẻng xuống mặt đường rồi ấn mạnh. Tiếng kim loại cạo mặt đường bê tông hoà cùng không khí buổi sáng, trộn với tiếng xe cộ thỉnh thoảng phóng qua. Một đống tuyết trắng đầy ắp xẻng, và thay vì nâng nó lên, cô đẩy luôn vào bụi rậm cạnh toà nhà. *Một phương pháp hiệu quả hơn nhiều*, cô thầm nghĩ khi xúc lưỡi xẻng xuống đường. Tốt hơn nhiều so với việc làm căng cơ lưng và đùa giỡn với kiểu đau tim mà một viên aspirin mỗi ngày cũng không giúp được.

Một làn gió lạnh buốt khẽ nâng đầu khăn quàng của Kate. Cô ngừng tay, kéo mũ trùm đầu xuống tai. Đầu cô đầy ắp những thông tin chẳng đáng quan trọng. Cô biết bộ não một người trưởng thành nặng cỡ gần một cân tạ, tim người bơm khoảng bảy nghìn rưỡi lít máu mỗi ngày. Cô đã dành nhiều thời gian đọc tạp chí và sách tham khảo đại cương vì không phải tất cả chúng đều tốn thì giờ và cô có thể dễ dàng ghi lại để làm theo. Có những điều cô nhớ được. Một số thì không. Có lần cố gắng họ tiếng Tây Ban Nha, nhưng tất cả

những gì cô có thể nhớ chỉ là Acabo de recibir un envio (tôi vừa nhận được một lô hàng), một câu hữu ích nếu phải nói với ai đó rằng cô vừa mới nhận một lô hàng.

Một mặt lợi của việc có một cái đầu chứa đầy những chuyện linh tinh ấy là cô có thể dùng nó để bắt chuyện dễ dàng với người lạ, thay đổi chủ đề, hay trì hoãn việc nào đó.

Ở cuối đoạn vỉa hè, cô bắt đầu quay lại phía trước cửa hàng M&S. Lần này cô đẩy tuyết vào lề đường và bãi đỗ xe. Những ngón chân của cô bên trong đôi giày da cao tới mắt cá bắt đầu cồng lại. Vì Chúa, giờ đang là tháng Ba mà. Tháng Ba đâu có lạnh như thế chứ.

Ngay khi cô lại gần chiếc Hummer của Rob, anh ta ra khỏi cửa hàng M&S, bước thẳng về phía cô, mặc chiếc áo khoác xanh thẫm giống cái từng mặc hai tuần trước. Đôi giày leo núi của anh ta để lại những vệt tuyết dài phía sau, hai gót chân hất tuyết tung lên. Cô mong sao anh ta bước ra khỏi vỉa hè và chui luôn vào chiếc Hummer.

Anh ta không làm vậy.

- Thế nào? – Anh ta đứng lại trước mặt cô, hỏi.

Cô đứng thẳng, tay nắm chặt cán xẻng. Áo khoác anh ta kéo khéo tới ngang ngực. Cô nhìn chăm chăm vào nhãn hiệu màu đen may trên dải áo.

- Ồn.

Anh ta không nói gì nữa. Ánh mắt cô lướt qua vết sẹo trắng nhỏ xíu, chòm râu cằm và bộ ria Fu Manchu. Đôi mắt xanh lục nhìn cô chăm chú khi anh ta rút một chiếc mũ đan màu đen trong túi áo khoác ra. Lần đầu tiên cô để ý lông mi anh ta. Chúng dài hơn của cô. Lông mi như thế hoàn toàn vô nghĩa với một người đàn ông, đặc biệt là một người đàn ông như anh ta.

Anh ta chụp cái mũ lên đầu, tiếp tục sấm soi cô như thể đang cố gắng hiểu ra chuyện gì đó.

- Hãy báo cho tôi nếu anh định viết tên mình trên tuyết. – Cô cất lời, phá vỡ sự im lặng.

- Thực ra, tôi đang đứng ở đây tự hỏi liệu tôi có phải giật lấy cái xẻng xúc tuyết kia ra khỏi tay cô không nhỉ. - Làn hơi ấm áp anh ta thổi ra lơ lửng giữa hai người. – Tôi hy vọng cô sẽ tử tế đưa nó cho tôi.

Cô nắm chặt cán xẻng hơn một chút.

- Sao tôi phải đưa nó cho anh?

- Vì ông cô ở trong kia, đang rối tinh lên vì việc cô làm, việc ông ấy nghĩ là việc của đàn ông.

- Vâng, chuyện đó thật ngớ ngẩn. Tôi hoàn toàn có thể dọn tuyết được.

Anh ta nhún vai, đút tay vào túi hông chiếc quần hộp.

- Tôi nghĩ đây không phải là ý hay. Ông ấy nghĩ đó là việc của đàn ông, và cô làm ông ấy bối rối trước mặt bạn bè.

- Cái gì?

- Ngay lúc này đây, ông ấy đang ở trong đó cố gắng thuyết phục mọi người rằng cô... - Rob ngậm ngừng. – Tôi tin câu chính xác của ông là cô “thường là một cô gái dịu dàng, tử tế”. Rồi sau đấy ông có nói gì đó về việc cô nổi cáu là do cô không ra ngoài với bạn bè cùng trang lứa.

Tuyệt thật đấy. Kate ngờ rằng những lời vô nghĩa của ông cô là nhằm vào Rob chứ không phải người đàn ông nào khác. Tệ hơn, cô chắc chắn anh ta cũng nghi ngờ như thế. Điều cuối cùng cô cần là ông cô đừng xía vào cuộc sống yêu đương tưởng tượng của cô. Đặc biệt là với Rob Sutter.

- Tôi không cáu.

Anh ta không ý kiến, nhưng đôi lông mày hơi nhướn lên đã nói lên tất cả.

- Tôi không nói thế. – Cô nhấn mạnh. – ông tôi thật cổ hủ.

- Ông ấy là người tốt

- Ông ương ngạnh.

- Nếu phải nói, tôi sẽ nói cô rất giống cái tính ương ngạnh đó đó.

- Hay đấy. – Cô đẩy cái xẻng về phía anh ta.

Một nụ cười nở trên khoé miệng anh ta khi rút ta khỏi túi áo, cầm lấy xẻng trong tay cô. Bàn tay thô ráp của anh ta nắm chặt tay cô. Cô kéo lại, nhưng anh ta nắm chặt quá.

Cô không định chơi trò kéo co với một người đàn ông lực lưỡng như Đá Tảng.

- Tôi có thể rút tay lại được không?

Anh ta từ từ nới lỏng từng ngón, cô mới rút tay ra được.

- Khi thật. Tôi tưởng sẽ phải đánh vật với cô để lấy được nó.

Cô biết đấy không phải sự thật. Say hay không, anh ta đều không thích thú gì chuyện “đánh vật” với Kate. Đó không phải chuyện riêng. Cô nghĩ thậm chí anh ta có vấn đề gì đó khác thường trong cơ thể ngăn cản anh ta “đánh vật” với bất cứ phụ nữ nào. Không có gì bất thường với cô cả. Là anh ta. Cô nên thấy thương hại cho anh ta mới phải.

- Hôm ấy tôi cũng mong được ngắm hình xăm của cô.

Phải mất vài giây, não bộ của Kate mới thấm được câu nói của anh ta. Lúc đó, cô quên luôn việc cố gắng thương hại Rob Sutter. Cô nín thở.

- Anh có nhớ!

- Gì cơ? Đề nghị cho tôi xem móng đó hả? – Anh ta cười khùng khục trong cổ. – Sao tôi có thể quên chuyện đó chứ?

- Nhưng... - Ngực cô thắt lại, cô cần phải thở ra. – Nhưng anh đã nói anh chưa bao giờ gặp tôi cơ mà.

Cô cần phải hít một hơi thật sâu nữa.

- Hôm đầu tiên anh đã không... ôi Chúa ơi!

- Vậy cô muốn tôi nói với ông Stanley là chúng ta từng gặp ấy hả? – Anh ta vừa hỏi vừa cúi xuống xúc tuyết. – Chắc ông ấy cũng muốn biết chi tiết câu chuyện.

Lạy chúc nhân từ. Cô đưa hai tay đeo găng lên che má. Những suy nghĩ đang quay cuồng trong óc. Xui xẻo quá trời ơi, anh ta không phải một gã bợm rượu. Anh ta có nhớ. Anh ta đã kể chuyện đêm đó cho bao nhiêu người rồi? Trong thị trấn này, chỉ cần một người biết, chuyện đó sẽ lan rộng ra như virus West Nile mất. Cầu trời cả thị trấn, nhất là ông đừng có biết đến chuyện đáng hổ thẹn ấy. Ông đến nhà thờ mỗi chủ nhật. Ông không chấp nhận quan hệ tình dục ngoài hôn nhân, huống hồ là chuyện đàn bà mời đàn ông ở quán bar.

- Tôi không muốn là người đập tan ảo tưởng của ông về cô đâu. – Anh ta xúc một xèng tuyết giữa hai người rồi hất nó vào bụi cây. – Sự thật chắc sẽ khiến ông ấy lên cơn đau tim, mà cô thì có vẻ rất lo về chuyện đó.

Cô ngược lên liếc nhìn cái mũ trượt tuyết của anh ta. Tóc anh ta quăn về phía sau như những móc câu nhỏ.

- Anh không biết tôi, và anh không biết bất cứ chuyện gì về mối quan hệ của tôi với ông tôi.

- Tôi biết cô đúng về việc Stanley là một người cổ hủ. Chắc hẳn ông nghĩ cô sẽ giữ gìn cho tới tận đêm tân hôn, và cả hai ta đều biết là không.

Nếu Kate không đưa anh ta cái xèng, cô sẽ nện vào đầu anh ta với cái đũa.

- Tôi cũng biết cô không muốn nghe vài lời khuyên của tôi, nhưng dù sao tôi cũng sẽ nói. – Anh ta để lưỡi xèng chống xuống nền bê tông, ke cô tay trên đầu cán xèng. – Làm quen với đàn ông ở quán bar là không thông minh. Cô có thể gặp rất nhiều rắc rối nếu cứ như thế.

Cô không quan tâm anh ta nghĩ gì, cũng không thấy mình cần phải tự bảo vệ.

- Tôi biết anh không phải bố tôi, vậy anh là cái gì chứ? Cảnh sát à?

- Không.

- Linh mục? – anh ta trông không giống linh mục, nhưng như thế thì nghe còn có lý.

- Không.

- Tín đồ truyền giáo Mormon?

Không. Anh ta trông giống một gã thích gây rối, nhưng không phải thế. Cô chẳng biết gì về anh ta cả. Ngoại trừ sự thật rằng anh ta là một gã ngốc lái một chiếc Hummer. Loại người gì mà lại đi lái một cái xe quân đội chứ? Một gã ngốc mắc chứng loạn cương, chính là loại đấy.

- Sao anh không lái một cái xe vừa người?

Anh ta đứng thẳng dậy.

- Tôi thích chiếc Hummer của tôi.

Một làn gió lạnh buốt thổi qua nâng đầu khăn len quàng cổ của Kate, nhảy múa trong không trung giữa hai người.

- Nó khiến mọi người thắc mắc liệu có phải anh đang cố sửa chữa gì đó hay không.

Anh ta nheo mắt, đưa tay ra kéo một đầu khăn của cô.

- Cô đang đứng đó tự hỏi về cỡ cái ấy của tôi đây hả?

Hai má cô nóng bừng lên. Cô thầm cảm ơn là chúng vốn đã đỏ sẵn vì lạnh. Cô kéo khăn khỏi tay anh ta.

- Đừng có mơ. Tôi chẳng quan tâm anh thế nào. – Cô đi vòng quanh anh ta, nói thêm. – Nhất là kích cỡ cái đó của anh.

Anh ta ngửa cổ cười sảng sặc. Điều cười tự mãn của một gã tán tỉnh cô từ đầu tới cuối ngay trước cửa hàng. Cô lẩm bẩm một câu “Chúc ngày tốt lành” với Paul Aberdeen và Hayden Dean khi đi ngang qua họ trong lúc họ rời cửa hàng M&S. Bên trong, Regina vẫn lớn vồn gần Stanley, cặp kính dày cộp bập bênh nơi đầu mũi mỗi khi bà ta gật đầu. Stanley cặm cụi tính tiền gần quầy thanh toán. Bình thường Kate sẽ giải cứu ông khỏi bị Regina tỉ tê làm phiền. Nhưng Stanley đã xúi Rob quấy rầy cô và cô thấy không cần phải tốt bụng quá vào lúc này.

- Châu sẽ quay lại. – Cô nói với ông khi đi ngang qua.

Cô tháo găng tay, mũ và cởi khăn quàng cổ. Cô ném chúng lên bàn làm việc, treo áo khoác lên móc. Một lỗ thông hơi trên trần phả làn hơi ấm vào đỉnh đầu cô. Cô ngửa mặt lên, mắt nhắm nghiền.

Anh ta nhớ mọi chuyện cái đêm cô gạ gã anh ta. Ruột gan cô rối bời. Hy vọng anh ta là một gã say xin chẳng còn ích gì nữa. Cô đến Gospel để được nghỉ ngơi đôi chút. Một dịp xả hơi, thư giãn và định tâm lại.

Kate mở mắt ra, thở dài. Lẽ nào cuộc đời cô lại có thể tệ hơn nữa? Cô cô đơn và bên ngoài cửa hàng M&S, cuộc nói chuyện duy nhất của cô với người cùng lứa lại là với một gã khốn mắt xanh, cao một mét chín ở bãi đỗ xe. Và chuyện vừa xảy ra giữa họ *thực sự* không thể chấp nhận được cho việc chuyện trò.

Cô phải tìm việc gì đó để làm. Việc gì đó ngoài những việc phải làm ở M&S và xem *Những người bạn* tối nào cũng chiếu đi chiếu lại. Vấn đề là chỉ có mỗi hai việc để làm trong thị trấn này – gia nhập Hội Xếp Giấy Mountain Mama, đan khăn ủ lò nướng hoặc đến quán bar nhậu. Toàn những việc nhàm chán nhất.

Chuông cửa trước vang lên, ông Stanley gọi cô ra ngoài. Liệu có phải Rob quay lại không nhỉ? Cô e ông lại tiếp tục bày trò mai mối ngớ ngẩn với anh ta. Nhưng thật may mắn, khi cô ra ngoài, không thấy bóng dáng Rob đâu cả. Ông Stanley đứng ở phía cuối quầy thanh toán đang nói chuyện với một người phụ nữ trạc năm, sáu mươi tuổi. Mái tóc nâu của bà đã điểm bạc, chải chuốt thật hoàn hảo. Bà chỉ đứng thấp hơn ông Kate vài phân, cao tương đương với Kate. Bà đeo một cái ống nghe màu đỏ ở trước ngực áo khoác mở khoá. Regina đứng cạnh họ. Cả hai bà đều đang nói với ông Stanley về buổi sinh hoạt thơ.

- Em nghĩ anh sẽ đổi ý. – Người phụ nữ cao ráo nói. – Buổi sinh hoạt hàng tháng của bọn em có lẽ cũng cần thêm vài quý ông góp mặt.

- Rob thế nào? – Regina hỏi.

Khi Kate lại gần, người phụ nữ cap ráo nhún vai, ngược nhìn Stanley.

- Em thấy anh để Rob dọn tuyết chỗ lối vào cửa hàng anh.

- Cậu ấy tự nguyện đấy chứ. – Stanley nhìn Kate, bộ ria mép khẽ nhích lên. – Grace, tôi không nghĩ là cô đã gặp cháu gái tôi, Katie Hamilton.

- Chào bà. – Kate chìa tay ra, người phụ nữ vui vẻ nắm tay cô.

- Rất vui được gặp cháu, Katie. – Grace nghiêng đầu, ngắm nhìn Kate trong chốc lát. Tuổi tác làm nhăn khoé đôi mắt xanh lục của bà, những ngón tay vẫn còn hơi lạnh. – Cháu làm tóc đỏ ở đâu thế? Đẹp quá.

- Cảm ơn bà. – Kate rút tay lại, mỉm cười. – Đăng nội nhà cháu đều tóc đỏ.

- Grace là mẹ của Rob đây. – Stanley giới thiệu. – Bà ấy làm việc ở phòng khám Sawtooth.

Ruột gan Kate thắt lại. Cô cố gắng giữ nguyên nụ cười trên môi. Liệu Rob đã nói gì với mẹ anh ta về chuyện ở Duchin chưa? Liệu quý bà xinh đẹp với cái ông nghe đây có biết Kate đã gạ gẫm con trai bà hay không? Liệu Kate có cần giải thích rằng tối đó cô hơi chuenh choáng say hay không? Rằng đó là một lần, lần duy nhất cô gạ gẫm một người đàn ông ở quán bar? Rằng thực sự cô không phải một kẻ bợm rượu? Không hẳn là cô chưa bao giờ có ý nghĩ bậy bạ. Cô chỉ chưa bao giờ có đủ dũng khí để thực hiện những ý nghĩ đó vào trước tối hôm ấy.

Trời đất ơi! Đầu óc cô rối bời.

- Rất vui được gặp bà, bà Grace. – Cô lùi lại một chút trước khi những ý nghĩ luan quan trong đầu cô thốt lên thành lời. – Cháu sẽ đi xếp nốt chỗ khăn giấy.

Cô nói rồi lui về phía dãy hàng số ba. Sao cô lại phải e ngại mẹ Rob Sutter nghĩ gì về mình chứ? Grace đã nuôi nấng một đứa con đáng ghét và thô lỗ. Hiển nhiên bà ta cũng chẳng hoàn hảo gì cả.

Ngay khi Katie nhặt một cuộn giấy Bounty và đặt nó lên đỉnh giá hàng, Grace bước sang dãy số hai, Regina theo ngay sau gót bà ta.

- Tôi có chuyện cần nói với chị, chị Grace.

- Thực sự tôi không có thời gian tán gẫu đâu. Tôi chỉ tranh thủ mua ít đường viên cho phòng kham thôi. – Grace nhẹ nhàng.

- Chỉ một phút thôi mà. – Regina nài nỉ khi hai người dừng bước phía bên kia giá đõe khăn giấy. – Hôm qua tôi đến Cozy Corner, dùngbua74 trưa đặc biệt. Iona nói với tôi rằng con trai chị, cậu Rob, bị gay.

Kate khẽ ngó đầu qua khe hở giữa giá để hàng. Cô thất mắt bà Grace mở to, hai môi run run.

- Được rồi, tôi không nghĩ...

- Giờ thì lý do tôi nói ra. – Regina ngắt lời. – Là vì con trai tôi, Tiffer, nhân dịp lễ Phục Sinh, cuối tuần này sẽ về. Tôi không biết liệu chị có biết không, nhưng Tiffer làm nghề đóng giả gái ở Boise.

Kate đã nghe chuyện đó, nhưng cô không thể nhớ ra là ở đâu, khi nào.

- Lúc này Tiffer không có bạn, và tôi nghĩ nếu Rob còn độc thân, chúng ta có thể giới thiệu chúng với nhau.

Grace chỉnh lại cổ áo.

- Thế này nhé, tôi không tin Robert nhà tôi bị gay.

Kate cũng không tin. Cô thậm chí không biết ai đã phao tin đồn đó, và tại sao lại có người lại tin chuyện đó cơ chứ. Không hẳn là cô thương hại “Robert”.

- Đôi khi những bà mẹ như chúng ta lại là người cuối cùng biết chuyện. – Regina quả quyết.

- Nó đã ba mươi sáu tuổi rồi. – Grace cau mày giận dữ. – Tôi chắc là tôi có biết.

- Là một cầu thủ Hockey, tôi có thể hiểu là cậu ấy muốn giữ kín chuyện giới tính của mình.

- Nó không còn chơi hockey nữa.

-Có thể cậu ấy vẫn giấu. Một số người không bao giờ để lộ chuyện đó ra.

Cầu thủ hockey? Kate đã nghe một vài tin đồn về Rob, nhưng không ai nói anh ta từng chơi hockey cả. Cho dù nó giải thích chuyện cái đầu dúi bị thương anh ta phần nào tối đầu tiên họ gặp nhau. Nó cũng giải thích cả cái tính cáu kỉnh của anh ta.

- Tôi đảm bảo với chị, Regina, rằng con trai tôi có thích phụ nữ.

Chuông cửa lại vang lên, mọi cặp mắt hướng về phía người đàn ông đàn ông khi anh ta bước vào, dậm chân rũ tuyết dính ở giày. Anh ta cởi mũ, nhét vào trong túi áo khoác. Hai má anh ta đỏ ửng, đôi mắt xanh lục sáng lên. Ánh đèn trên trần làm chiếc nhẫn bạc của anh ta lấp lánh khi anh ta lùa những ngón tay vuốt tóc. Không biết thế nào, cùng lúc trông anh ta vừa cao lớn, vừa ấn tượng, vừa trẻ trung.

Regina sán lại gần, thì thào:

- Chị chắc chắn nên nói chuyện với cậu ấy. Nói cậu ấy rằng Tiffer là một món mồi béo bở đấy.

Grace khẽ nhếch mép.

- Được rồi, chị có thể chắc chắn là tôi sẽ nói với nó.

CHƯƠNG 5

-Regina Cladis muốn gán con với Tiffer, con trai bà ta đấy.

Rob mở cửa chiếc Bronco cho mẹ. Trong đầu anh, phần nào có nghe mẹ nói, nhưng anh không để tâm lắm. Anh đang mãi nghĩ về Kate Hamilton và cuộc nói chuyện giữa họ. Cô ta không chỉ sai lầm khi tin rằng không nhớ gì về buổi tối cô ta gạ gẫm anh, mà cô ta còn có vẻ không muốn nhắc đến nó. Dù sao anh cũng chỉ cố cho cô ta vài lời khuyên hữu ích về việc làm quen với đàn ông ở quán bar. Anh cũng đã cố gắng tỏ ra hài hước với cô ta. Cô ta rõ

ràng không thấy có gì đáng cười.

-Regina nghĩ con giấu giếm chuyện đồng tính.

Câu nói đó làm anh chú ý. Anh quay lại nhìn mẹ.

-Cái gì cơ ạ?

-Hình như Tiffer nghĩ việc giả gái một thời gian để về nhà dự lễ Phục Sinh. Regina nghĩ nó là một con môi béo bở cho con.

Anh cảm thấy hơi chút vô vọng, nhưng ngoài việc chộp lấy một phụ nữ và làm việc với cô ta trên Phố Main, chẳng có gì anh có thể làm được.

-Con nghĩ có khả năng Harvey Middleton tung tin đồn để làm hại việc kinh doanh của con không?

-Không. – Anh không nghĩ chủ cửa hàng Súng và Đồ Câu Sawtooth tung tin đồn. Harvey là người tốt, và việc kinh doanh của anh ta làm còn chẳng xuê.

-Vậy con nghĩ ai đã tung tin đó?

Anh lắc đầu.

-Con không biết. Sao người ta lại tin được chuyện đó được nhỉ?

Một câu hỏi tu từ, nhưng Grace nghĩ nó vô nghĩa.

-Có thể vì con không hẹn hò ai nữa.

Rob không muốn nói về chuyện hẹn hò với mẹ. Không chỉ vì họ đã nói chuyện này từ trước mà còn vì nói về việc hẹn hò chắc chắn khiến anh nghĩ tới sex. Thiếu sex là vấn đề chính của anh. Và chuyện đó chắc chắn là chuyện một người đàn ông không muốn bàn luận với mẹ mình

-Mẹ cũng không hẹn hò mà. – Anh nói, mắt liếc qua cửa về phía cửa hàng M&S.

Không thấy bóng dáng cái đầu đỏ lúc nào cũng làm ra vẻ ta đây ở trong đó. *Đừng có mơ. Tôi chẳng quan tâm anh thế nào, cô ta đã nói thế với anh. Nhất là kích cỡ cái đó của anh.* Có vẻ không được công bằng cho lắm, vì gần đây anh nghĩ khá nhiều về hình xăm cô ta có thể có ở mông.

-Mẹ nghĩ đây là lúc để cả hai mẹ con mình bắt đầu hẹn hò lại.

Anh quay sang mẹ.

-Mẹ đang ngắm ai rồi à? – Anh hỏi, nửa đùa.

Từ sau khi cha mất năm 1980, anh không biết nhiều về chuyện hẹn hò của mẹ cho lắm. Bà lắc đầu, ngồi vào xe.

-Không. Không hẳn vậy. Mẹ chỉ nghĩ có thể cả hai ta cần ra ngoài nhiều hơn một chút. Có thể cần sống khác đi, hơn là chỉ biết làm việc.

-Cuộc sống của con vẫn ổn mà.

Bà nhìn anh với ánh mắt kiêu “con có thể tự dối mình, nhưng không thể dối mẹ” rồi nắm lấy tay cầm cửa.

-Mẹ sẽ đọc bài thơ mới của mẹ ở trang trại vào tối nay. Con nên ghé qua xem.

Ôi, quý thật, không. “Cuối tuần này con sẽ đi thăm Amelia,” là câu trả lời bắt đắ dĩ tốt nhất anh có thể nói lúc này. Câu trả lời không thỏa đáng, nhưng là

sự thật. Grace sập cửa lại rồi nổ máy.

-Còn gần ba ngày nữa cơ mà. - Bà nói trong khi kéo cửa kính xuống.

Anh đã đọc thơ của mẹ, và thậm chí ngay cả khi không giỏi bình thơ cho lắm, anh vẫn biết thơ của bà dở.

Cực kỳ dở.

-Hai tuần nữa con mở cửa hàng. Con có cả núi việc để làm đây.

Chuyện này cũng là thật, nhưng cũng không thỏa đáng như lí do đầu tiên anh đưa ra.

-Tốt thôi. Mẹ đã mua cho Amelia ít đồ. Ghé qua nhà trước khi con rời thị trấn nhé.

Anh đã làm bà tổn thương, nhưng anh thà làm vậy còn hơn là tham dự một buổi sinh hoạt thơ thân.

-Thực sự là tối nay con không thể đến được.

-Mẹ hiểu con. - Bà vừa nói vừa cài số lùi chiếc SUV. - Nếu con đổi ý, chương trình bắt đầu lúc bảy giờ.

Rob đứng im ở chỗ đỗ xe bỏ trống, nhìn theo bóng xe mẹ đi khuất. Anh đã ba mươi sáu tuổi. Một người trưởng thành. Có thời điểm trong đời, anh đã quật ngã vô số cầu thủ hockey, là cầu thủ đáng sợ nhất giải NHL, và dẫn đầu giải về số phút bị phạt. Họ gọi anh là Cái Búa, theo biệt danh của huyền thoại hockey Dave Schultz.

Tối nay anh sẽ dự một buổi sinh hoạt toàn các bà già và nghe thơ của mẹ. Anh chỉ căm nguyện làm sao bài lần này không tệ như bài thơ của bà về những con sóc thềm quả hạch.

Đêm thơ Gospel bắt đầu đúng bảy giờ với một cuộc thảo luận về việc thu thập các bài thơ của hội, bán chúng trong lễ hội Rocky Mountain Oyster Feed và Toilet Toss (Rocky Mountain Oyster Feed và Toilet Toss là các lễ hội tổ chức ở bang Idaho vào cuối tuần đầu tiên của tháng Sáu. Rocky Mountain Oyster Feed thường được biết đến với tên gọi lòng đỏ trứng trộn muối tiêu. Người dân Bắc Mỹ dùng cái tên này để đặt cho món pin bò, pin trâu ướp muối tiêu tẩm bột rán. Toilet Toss là một tập quán trong đó người tham gia lễ hội trang trí các bồn cầu rồi ném đi.) hè này. Đạo diễn năm nay, Ada Dover, đứng trên bục dẫn chương trình.

Ghế đã được sắp xếp gọn gàng bên trong căn phòng dài. Có khoảng hai mươi lăm quý bà quý cô... và Rob. Anh chủ định đến muộn nửa giờ rồi ngồi ở hàng ghế trống phía sau, gần cửa ra vào. Anh tính khi đến giờ bắt đầu khai mạc, anh có thể chuồn êm.

-Chúng ta không có quầy bán. - Một người phát biểu.

Từ vài hàng ghế phía trên, anh thấy mẹ đang giơ tay.

-Chúng ta có thể bán ở quầy của Hội Xếp Giấy Mountain Momma. Dù sao thì hầu hết chúng ta đều là thành viên Hội đó.

-Tôi cá rằng thơ sẽ bán nhanh hơn cả ấm ủ trà Kleenex năm ngoái.

Rob xắn ống tay chiếc áo len đan màu xám lên, tự hỏi không biết cái ấm ủ trà Kleenex có giống mấy món đồ len tự đan bà anh thường dùng để đặt vào cuộn giấy vệ sinh của bà hay không. Nếu anh nhớ không nhầm, ấm của bà có nhiều ren và gắn đầu một con búp bê ở trên cùng.

Cánh cửa sau ngay cạnh vai anh mở ra. Anh ngược lên nhìn. Là ông Stanley Caldwell, trông như đến để lấy tùy răng vậy. Không khí ban tối lạnh buốt cùng với cháu gái ông ụa vào ngay phía sau, trông thậm chí còn kém vui hơn cả ông cô ta. Stanley nhận ta Rob liền tiến lại gần.

-Có phiền không nếu chúng tôi ngồi cạnh cậu? – Stanley hỏi.

Rob liếc nhìn Kate sau lưng Stanley, nhìn mái tóc quăn xõa ngang bờ vai cái áo khoác và đôi môi hồng bóng. Sự chú ý của cô ta đang hướng về phía Ada. Cô ta đang làm rất tốt cái việc giả vờ như anh không hề tồn tại.

-Không sao. – Anh đứng lên.

Stanley tiến vào ghế thứ ba rồi dừng lại, để lại ghế trống ngay cạnh Rob. Kate trừng mắt nhìn ông cái kính khi bước qua Rob. Vai áo khoác của cô ta gần như cọ sát vào ngực áo len của Rob khi len qua. Cặp má trắng trẻo của cô ta ửng hồng vì lạnh. Mùi thơm của làn da mát rượi phủ đầy lồng ngực anh.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt hai người bắt gặp nhau, và sự căm ghét của cô ta dành cho anh tràn ngập đôi mắt màu nâu sẫm. Thái độ của cô ta với anh lẽ ra quan trọng, nhưng không. Vì một vài lý do không thể hiểu nổi, anh bị cuốn hút bởi Kate Hamilton nhiều hơn bất kỳ người phụ nữ nào khác bấy lâu nay. Anh không đùa. Đó là sex. Không có gì khác và hoàn toàn dễ hiểu, dựa vào cái cách họ gặp nhau. Mỗi lần anh nhìn thấy cô ta, anh chỉ thấy người đàn bà đã gạ gẫm mình. Người đàn bà đã muốn cho anh xem cặp mông trần của cô ta.

Họ ngồi vào chỗ, Stanley nhào người qua cô cháu gái, bắt chuyện:

-Không ngờ lại gặp cậu ở đây.

Rob chuyển hướng chú ý từ Kate sang ông:

-Tôi nay mẹ cháu sẽ đọc bài thơ bà làm. Cháu không còn lựa chọn nào khác. Thế lý do của ông là gì?

-Katie gạt hết cơ tôi đưa ra, còn Regian thì gọi cả ngày, dọa sẽ đến đón rồi lái xe đưa tôi tới đây. – Ông chỉ vào Kate. – Tôi kéo Katie đi cùng vì tất cả là lỗi tại nó.

Kate khoanh tay trước ngực, hơi mím môi, nhưng không nói gì. Stanley cởi chiếc áo khoác lông cừu, đặt nó lên lòng.

-Tôi có bỏ lỡ gì không?

-Không ạ. – Rob lắc đầu.

-Khi thật.

Stanley ngồi xuống, Rob lại quay sang nhìn Kate, chăm chú nhìn chòm tóc cô ta. Rõ ràng cô ta thấy khó chịu, nhưng anh chẳng quan tâm. Anh luôn là

một fan thực thụ của các cô gái tóc đỏ bảm sinh. Nhìn vào mái tóc Kate cũng tựa đang nhìn vào ngọn lửa. Một trong những điểm khiến anh để mắt tới cô ta vào đêm họ gặp nhau ở Duchin bên cạnh làn da trắng muốt mịn màng và đôi mắt to màu nâu chính là mái tóc.

Tối nay, cô ta xuất hiện lạnh lùng và điềm tĩnh, nhưng anh càng ngắm ngía kỹ, đôi môi cô ta càng bộc lộ vẻ cáu kỉnh. Hai tay cô ta vẫn khoanh trước ngực áo khoác len, đôi chân dài vẫn vắt chéo và dường như duỗi ra vô tận trước mặt. Cô ta mặc quần đen, đi giày cao gót. Kiểu rất hợp với một bộ roi da và vớ gỗ. Mẹ kiếp đúng thế đấy.

-Các bạn có thể lắng nghe một chút được không ạ? – Ada Dover đứng trên bục phát biểu, kéo sự chú ý của Rob về phía đầu khán phòng. – Xin chào đón tất cả các bạn tới buổi giao lưu tháng này. Đặc biệt là các bạn lần đầu tiên đến đây, đang ở hàng dưới kia.

Stanley co rúm người lại trong khi Rob và Kate hơi cúi đầu, nhưng cả hai quá cao để có thể lọt thõm giữa các hàng ghế.

-Như các bạn biết đấy, đêm nay là một đêm thơ. Một số bạn trong chúng ta đã đem thơ của mình đến cho mọi người thưởng thức. Sau khi tất cả có cơ hội chia sẻ, chúng ta sẽ bắt đầu chương trình tối nay. – Bà ta liếc xuống bàn ghi chép, rồi tiếp tục. – Tôi sẽ là người đầu tiên đọc, sau đó tới chị Regina Cladis.

Trong khi Ada bắt đầu đọc bài thơ dài bà ta viết về con chó của mình, Snicker, bộ dạng điềm tĩnh lạnh lùng của Kate bắt đầu xuất hiện thêm dấu hiệu xúc động. Đầu tiên, cái chân phải hơi đung đưa tỏ vẻ khó chịu. Bài Snicker ngâm được vài phút, động tác chuyển thành vung vẩy bực bội.

-Đôi mắt nó màu nâu. – Giọng Ada đầy diễn cảm ở khổ thơ cuối cùng.

“Nó là con chó duy nhất trong thị trấn

Chạy đến khi tôi gọi Snicker.

Lưỡi nó màu hồng,

Lông nó như lông chồn, và

Nó là một kẻ liếm láp kinh khủng!”

Chân Kate ngừng lại. Rob nghĩ mình có nghe thấy cô ta lẩm bảm câu gì đó kiểu như “Lạy Chúa nhân từ”.

Stanley đưa tay lên che miệng, ho húng hắng. Rob thầm biết ơn là mẹ anh không phải nhà thơ duy nhất đỡ tẹt trong cái phòng này.

Đến phiên Regina đọc một bài thơ về thư viện nơi bà ta làm việc. Ion Osborn lấp một cuốn băng cát-sét, tiếng nhạc bum bop-bop bum tràn ngập trang trại. Hòa cùng nhịp trống, Ion ngâm một bài thơ tựa đề “Nếu tôi là Britney Spear.” Bài thơ có vẻ thú vị và chỉ đỡ bằng một nửa bài con chó của Ada. Hai chân Kate lại nhẹ nhàng đung đưa, rồi dừng lại khi những ngón tay thon dài của cô ta mân mê những cái cúc lớn trên áo khoác. Vai cô ta va vào vai Rob trong khi cố gắng rút tay khỏi ống tay áo. Trông cô ta giống một người

đang cố gắng vùng vẫy thoát ra khỏi cái áo bó trói hai tay thật chặt.

Anh ngã người, thì thầm vào tai cô ta.

-Nâng tóc cô lên đi.

Cô ta dừng ngay việc ngo ngoáy lại, liếc xéo anh. Trông như cô ta định quay ra cãi lại. Như cô ta định bắt đầu bài diễn thuyết, “Tôi có thể tự lo”. Cô ta mở miệng, rồi ngậm lại, sau đó đưa một tay dọc theo sau cổ, vặn cổ tay cuộn tóc. Cô ta bắt tóc lên. Rob chạm vào áo khoác cô ta. Anh giữ cổ áo trong khi cô ta vươn về phía trước để cởi ra. Cô ta để một cánh tay thả lỏng và ngồi thẳng lại, buông xõa tóc. Mái tóc như cơn sóng dịu dàng cọ vào mu bàn tay Rob. Cả nghìn sợi lụa đỏ chạm vào làn da anh, cuộn quanh những ngón tay anh. Nếu anh ngứa lòng bàn tay, anh có thể nắm lấy chúng. Đã rất lâu rồi anh không được cảm nhận sự mềm mại của mái tóc phụ nữ trong tay mình hau khắp vùng ngực và bụng. Sự khao khát bất ngờ và không mong muốn giăng xéo trong lòng anh.

Cô ta nhìn anh, lần đầu tiên mỉm cười kể từ cái đêm họ gặp nhau ở Sun Valley.

-Cám ơn. – Cô ta nói trong khi cởi nốt tay còn lại.

-Không có gì. – Anh chuyển sự chú ý về phía bực, hai tay khoanh trước ngực.

Cuộc đời anh trở nên đáng thương. Mái tóc cô đã chạm vào tay anh, chỉ thế thôi. Đã có thời điểm trong đời, anh gần như chắc chắn không để tâm. Khi sự chú ý của anh còn tập trung vào việc làm thế nào để cởi áo ngực cô ta, chứ không phải vào mái tóc.

Anh không biết mình cảm thấy thế nào về Kate Hamilton. Ngoài thân hình tuyệt đẹp của cô ta và đôi giày gợi cảm, anh không chắc mình thích bất cứ thứ gì thuộc về cô nàng này. Một vài người đàn ông trong thị trấn bị đe dọa bởi Kate. Những người nghĩ cô muốn lấy bùi của họ để đổi túi xách. Rob không dám chắc họ sai. Sao anh lại nghĩ đến cô ta theo cái cách đặt cái bùi của anh vào vòng nguy hiểm nhỉ?

Anh không biết, nữa nhưng có thể là vì Kate mà mọi người biết hoàn toàn tương phản với người đàn bà trong quán bar ở Sun Valley. Đêm đó cô ta thật dịu dàng, thân thiện và lời cuốn. Cô ta là sự cám dỗ, nhưng lại là cám dỗ anh đã cưỡng lại được. Một cám dỗ anh vẫn có thể cưỡng lại.

Liệu cô ta có đáng để khao khát hay không? Một tiếng nói vang lên trong đầu anh. *Liệu cô ta có xứng đáng với đời mày không?* Kate thật đẹp. Không còn nghi ngờ gì về điều đó, nhưng như mọi khi, câu trả lời là không. Rất có thể một phụ nữ dịu dàng, thân thiện, lời cuốn sẽ biến hình thành một con bọ ngựa.

Tiếp theo, Eden Hansen bước lên bực. Bà ta mặc một bộ từ đầu tới chân - theo đúng nghĩa đen- màu tía. Rob để ý mái tóc và phần mắt cũng màu tía. Nếu thứ gì đó có thể xua tan những suy nghĩ về sex khởi đầu Rob, chính là

Eden. Bài thơ của bà ta có tựa đề “Mười cách để giết một con chuột ghê”. Bài đó nói về anh rể bà ta, Hayden Dean. Bà ta không có ý ám chỉ đích danh Hayden, nhưng ai biết bà ta đều biết bà ta đang nói về chồng của cô chị song sinh Eddie. Khi bà ta đọc xong, mọi người không biết nên vỗ tay hay lục soát vũ khí giấu trong người bà ta nữa.

Ở mấy hàng ghế phía trên, Rob thấy mẹ đang bước lên trước. Bà đặt bài thơ lên bục và bắt đầu đọc.

*“Tuổi già thật nhạt nhẽo vô vị
Bạn bắt đầu có nếp nhăn, đầu óc mù mịt
Mông bạn xệ hẳn xuống
Và bạn bắt đầu đi lại chậm chạp
Bạn sợ ai đó có thể nhét bạn vào bao.”*

Rob đặt hai tay lên đầu gối, nhìn chăm chăm xuống giày. Mẹ anh rõ ràng vừa cho từ điển vắn của bà một bài luyện thể lực.

*“Mọi người ở nửa tuổi của bạn
Lương kiếm được khá hơn
Nghĩ họ thông minh gấp hai lần
Nhưng có nhiều thứ để hăng hái lên
Tình cờ tôi thích sân khấu này.”*

Bài thơ tiếp tục vài phút nữa. Grace chạm tới cao trào của việc già đi và kết thúc bằng các câu:

*“Cuộc sống bạn êm đềm, không kịch tính
Gần như tắt ngấm tựa đỉnh Phú Sĩ
Nhưng không như đỉnh núi đó
Tôi không chết hay thậm chí yếu đi
Tôi vẫn sống và là một người mẹ bốc lửa!”*

-Lạy Thánh Maria, Đức Mẹ Đồng Trinh ơi. – Rob rên rỉ, nhìn chăm chăm vào hai mũi giày.

Anh thấy chân Kate vẫn giữ nguyên, và phá vỡ bầu không khí im lặng, Stanley Caldwell thì thào.

-Thật tuyệt vời.

Rob ngược nhìn Stanley. Quý ông già này tỏ vẻ rất nghiêm túc.

-Bài hay nhất cho tới lúc này. – Ông nhận xét.

Kate nhìn ông như thể ông đang quá phấn khích.

-Hay hơn vài Britney hả ông?

-Đúng thế. Cháu không nghĩ thế à?

Cô ta vén một bên tóc ra sau tai, bình phẩm:

-Không phải thơ nào cũng cần có vần.

Stanley cau mày, đầu ria mép hạ xuống.

-Phải rồi, tất cả những gì ông biết là bài thơ của Grace là về cuộc sống, cuộc sống ra sao khi ta về già. Nó nói về sự từng trải, việc kiếm tìm giây phút

thanh thân với bản thân. Nó nói về ông.

Rob đặt hai tay lên đầu gối, mắt không rời khỏi Stanley. Bài thơ của mẹ anh đã nói tất cả những điều đó sao? Tất cả những gì anh nghe là mẹ anh lo sợ bị nhét vào một cái bao và bà là “một người mẹ bốc lửa”. Cả hai đều là những điều một đứa con trai không bao giờ muốn nghĩ đến.

Grace mỉm cười về chỗ. Rob phải chịu đựng thêm ba bài thơ nữa trước khi phần “giao lưu” của buổi tối bắt đầu. Anh xin phép Stanley và Kate rời đi tìm mẹ. Bà đang đứng ở gần bàn để đồ uống. Anh và Stanley là hai người đàn ông duy nhất trong trang trại, và không có lý do nào để anh nán lại giao lưu, ở Gospel có nghĩa là cùng buôn chuyện.

-Con nghĩ thế nào về bài thơ của mẹ? – Mẹ hỏi khi đưa anh một cái bánh quy nhân mứt.

-Con nghĩ nó hay hơn bài thơ con sóc mẹ đọc cho con nghe tuần trước. – Anh trả lời, cắn một miếng bánh.

Anh làm một ngụm sâm panh hoa quả mẹ đưa cho để nuốt. Chất lỏng mùi hoa quả làm dạ dày anh ấm lên.

-Cái gì trong này đây ạ?

-Một chút whisky, một chút rượu mạnh, và một chút sâm panh. Nếu con uống nhiều quá, đừng lo, chúng ta có những người không uống rượu để đưa về rồi.

Anh không định uống quá nhiều để cần một người lái xe đưa về.

-Con không nghĩ câu núi Phú Sĩ quá khó hiểu chứ?

Có

-Không ạ. Ông Stanley Caldwell thích bài thơ của mẹ. Ông ấy nói nó thật tuyệt. Nó nói về ông ấy.

Bà nhoẻn cười:

-Thật thế à?

-Vâng.

Nếu mẹ nghĩ nhồi cho anh bánh quy và rượu có thể làm anh nán lại lâu hơn thì bà đã nhầm. Chỉ ngay khi nuốt chửng xong miếng bánh khô khan, anh sẽ chuồn ngay.

-Ông ấy nghĩ đó là bài thơ hay nhất so với tất cả các bài khác.

-Ông ấy thật tốt. – Bà tùm tùm.

Những vết chân chim nơi khóe mắt bà giãn ra quanh thái dương, tới tận chân mái tóc xám.

-Ông ấy đã rất cô đơn kể từ khi Melha mất. Có thể mẹ sẽ mời ông ấy dùng bữa một tối nào đó gần đây.

Rob liếc nhìn Stanley. Ông đang đứng sau anh vài bước chân, bị vây kín bởi các bà độc thân luống tuổi. Ánh đèn phản chiếu cái đầu hói như đánh bóng bằng si Pledge của ông. Ánh mắt ông đảo khắp phòng tìm người giải cứu. Ánh mắt đó dừng lại ở Kate, đang đứng ở đằng xa, chỗ bàn giải khát uống

rượu trái cây mạnh.

-Mẹ thích ông Stanley Caldwell à? – Anh hỏi, nhét nốt miếng bánh vào mồm.

-Chỉ là bạn thôi. Ông ấy hơn mẹ có sáu tuổi. – Bà nhấp một ngụm rượu, nói tiếp. – Bọn mẹ có nhiều điểm chung.

Rob uống cạn cốc mình, đặt nó lên bàn.

-Con phải đi đây. – Anh vừa nói vừa khoác áo khoác vào. Nhưng trước khi anh có thể bước thêm một bước về phía cửa, Regina đã chặn đường thoát ra.

-Mẹ cháu đã có cơ hội nói chuyện về Tiffer chưa nhỉ? – Bà ta nói.

-Rồi. – Grace nói nhỏ. – Tôi đã nói với nó.

Rob cau mày, liếc nhìn sau lưng xem có ai đó nghe thấy Regina nói không.

-Cháu không bị gay.

Bà ta nhìn chăm chăm vào anh một lúc qua cặp kính dày cộp làm đôi mắt xanh của bà ta phóng to lên.

-Cháu chắc chứ?

Anh khoanh tay trước ngực. *Anh chắc chứ?*

-Vâng. – Anh đáp. – Rất chắc chắn đấy.

Vai Regina trĩu xuống tỏ vẻ đầy thất vọng.

-Cô rất tiếc phải nghe điều đó. Lẽ ra cháu có thể là một đối tượng tốt cho Tiffer.

Một đối tượng tốt cho một bà hoàng giả trang ấy hả? Chuyện này thật quá sức tưởng tượng, và nó đang bắt đầu làm anh thấy bực.

-Chị Regina, chị có biết ai đã loan cái tin đồn kinh khủng này không? – Grace hỏi.

-Tôi không biết. Iona nói với tôi vậy, nhưng tôi không biết bà ấy nghe ở đâu. – Bà ta quay sang nhóm người đang đứng sau lưng họ vài bước.

-Iona. – Bà ta gọi to. – Chị nghe ở đâu cái tin con trai chị Grace bị gay đấy?

Ngay lập tức, cả đám người vây quanh ông Stanley Caldwell quay lại nhìn Rob. Anh thấy như đèn pha đang chiếu thẳng vào mình. Và lần đầu tiên kể từ khi nghe chuyện nhảm nhí này, anh nổi khùng. Lúc này, anh không còn quan tâm ai là người tung tin đồn ra nữa. Anh chỉ muốn dập tắt nó trước khi chuyện vượt quá tầm kiểm soát. Trước khi anh bị đám người lỗ mãng nhảy bổ vào tóm lấy để chứng minh điều gì đó. – Không hẳn là anh không thể tự vệ.

-Tôi nghe chuyện đó hôm tôi làn tóc xong ở hiệu Curl Up & Dye. Ada bảo với tôi thế. Tôi không biết bà ấy nghe được ở đâu nữa.

Ada đặt một ngón tay xương xẩu lên đôi môi mỏng dính, sau vài giây suy nghĩ, bà ta phát biểu:

-Cháu gái Stanley nói cậu bị gay.

Mọi con mắt đổ dồn vào Kate. Cô dường như không nhận ra tới lúc uống cạn cốc rượu rồi ngược mắt nhìn lên.

-Gì thế ạ?

-Là cô.

Kate liếm môi, nhìn nọi người đang nhìn mình. Họ đang nhìn chăm chăm như thể cô vừa làm chuyện gì đó thật độc ác. Phải, cô vừa uống mấy cốc rượu. Chuyện gì vậy? Cô cần uống sau khi chịu đựng cả một buổi tối với những bài thơ dở ẹc và Rob Sutter. Anh ta lừa cô phải mỉm cười với anh ta. Anh ta quá to xác và chiếm chỗ đến nỗi cô đã phải khom vai lại để tránh cọ vào người anh ta. Giờ thì cổ cô bị đau. Chuyện đó đáng để uống một hay hai cốc rượu hoa quả chứ.

-Chuyện gì thế? – Cô hỏi lại, trong khi mọi người vẫn nhìn mình chăm chăm.

Có chuyện gì với mọi người vậy? Cô để lại một chút rượu hoa quả trong bát.

-Cháu đã làm gì à?

-Cô là người đầu tiên nói con trai bà Grace bị gay.

-Cháu á? – Cô nín thở. – Không phải cháu!

-Phải, chính cô. Cô tính tiền đũa mơ cho tôi rồi cô nói cậu ta không thích phụ nữ.

Kate điếm lại và chỉ nhớ một cuộc nói chuyện của cô với Ada về người chủ cửa hàng bán đồ thể thao bên kia bãi đỗ xe cửa hàng M&S.

-Chờ chút. – Cô giơ một tay lên. – Cháu không biết bà đang nói về ai. Cháu chưa bao giờ gặp ông Sutter.

Lông mày anh nhướn lên tỏ ý xem cô là kẻ dối trá.

-Tôi thề đấy. – Cô thốt lên. – Tôi không biết bà ấy đang nói về anh.

Ánh mắt xanh lục của anh cho thấy không hề tin cô.

-Thật không phải khi tung một tin đồn về ai đó mà cô không biết. – Iona trách, như thể

Kate đã phá vỡ một quy tắc buôn chuyện nào đó. Thứ quy tắc điên rồ. Mọi người biết chỉ có một quy tắc buôn chuyện, đó là nếu bạn không ở trong phòng, bạn sẽ là đối tượng bị nói xấu.

-Katie. – Ông cô lắc đầu. – Cháu không nên tung tin đồn nhảm.

-Cháu không làm thế! – Cô biết cô không thể khởi đầu bất cứ thứ gì, nhưng qua ánh mắt mọi người, không ai tin cô hết. – Được rồi. Cứ nghĩ gì các người nghĩ đi.

Cô mặc áo khoác vào. Cô vô tội. Nếu cô, cô hi nghĩ Rob bị bắt luyến, chứ không phải gay.

Chuyện này thật điên rồ. Cô đang bị trừng phạt vì là một đứa ngòi lê đôi mách trong một cái thị trấn phát triển được nhờ buôn chuyện. Cô không thể hiểu nổi những con người này.

Cô nhìn chăm chăm từ Rob, kẻ trộm như thể muốn bóp cổ cô, tới tất cả những người còn lại trong trang trại. Có thể phần nào đó trông họ bình thường, nhưng thực ra không phải vậy. Nếu không cẩn thận, cô có thể trở

thành một trong số họ.

Một người bình thường lạc giữa thị trấn đầy rẫy những kẻ điên.

CHƯƠNG 6

Kate nhìn quanh phòng khách, ngả đầu dựa vào ghế sofa. Tiếng kéo kẹt khe khẽ từ cái ghế tựa của ông cùng tiếng bộ phim *Những cô gái Vàng* (Golden Girls: bộ phim truyền hình nổi tiếng năm 1980 của Mỹ) phát lại vang vọng khắp ngôi nhà nhỏ. Hôm nay là lễ Thánh Patrick, và cô đang dành cả ngày này để xem tivi cùng ông. Cô mang trong mình nửa dòng máu Ireland. Thông thường vào thời gian này trong năm, cô và bạn bè đang ra ngoài nhậu nhẹt, ngêu ngao bài “Too Ra Loo Ra Loo Ra” (một bài hát ru dân gian Ireland).

Ông cô cũng mang trong mình dòng máu Ireland. Ông nên ra ngoài và làm sống lại huyết thống đó. Có lẽ cô nên gợi ý cho ông gọi một vài chiến hữu của ông đến nhà và mời họ bia tươi. Mặc dù lần cuối cùng cô thúc ông làm việc gì đó, ông đã ép cô đi với ông tới đêm thơ. Tối đó thật là một thảm họa. Khi lớn lên, cô biết Gospel hơi kỳ quặc. Nhưng sau tối hôm đó, cô bị thuyết phục rằng nó còn có gì đó hơn cả kỳ quặc. Giờ thì cô biết mình đang sống ở một nơi phức tạp, bên ngoài thì có vẻ bình thường, nhưng ẩn sau bộ mặt đó thì vô cùng quái gở. Bốn đêm trước, cô đã thoáng nhận thấy sự điên dại ẩn sau những khuôn mặt bình thường, và chuyện đó thật đáng sợ. Người duy nhất không hành động giống như một tên điên là Rob Sutter. Anh trông giận dữ hơn là mất trí.

-Sao cháu không ra ngoài, Katie?

Cô quay sang nhìn ông.

-Ông đang cô đuổi cháu đi đó hả?

-Đúng rồi. Cháu làm ông mệt mỏi quá. – Ông quay lại nhìn tivi. – Ông yêu cháu, Katie à, nhưng ông cần xa cháu một chút để nghỉ ngơi.

Cô ngồi thẳng dậy. Cô đến Gospel phụ ông một tay trông nom cửa hàng và giúp ông vượt qua đau khổ. Cô cũng cần tạm xa ông một chút, nhưng cô không quá khiêm nhã để nói với ông chuyện đó. Hiển nhiên là ông cũng không chịu được cảnh bị kìm kẹp tương tự.

-Đi uống trà tươi ở đâu đó chẳng hạn.

Cô không muốn uống ở một quán bar một mình. Có vài chuyện hơi buồn liên quan tới nó, với cả, lần gần đây nhất cũng chẳng ra làm sao. Cô đã say không biết trời đất đâu để rồi tới giờ vẫn đang phải trả giá cho chuyện đó.

-Chơi vài ván bi-a, gặp gỡ bạn bè cùng lứa cháu chẳng hạn.

Bi-a. Cô có thể chơi bi-a. Việc đó không đáng buồn, cũng chẳng đáng khinh, và nếu không uống quá nhiều, cô sẽ không làm chuyện gì ngu ngốc.

-Quán nào có bàn hả ông?

-Quán Buckborn có vài bàn ở đằng sau. Ông nghĩ Rocky's Bar không có.

Nhưng Hiching Post có thể vẫn còn đôi bàn. – Trong khi Kate cố nhớ xem quán nào gần nhất, ông nói thêm. – Tất nhiên cháu nên tránh xa quán Hiching Post ra vì nhà vệ sinh ở đó vẫn là nền đất thô.

Kate ngó xuống nhìn cái quần sweat và đôi dép lê Tasmanlan Devil.

-Nền quán Buckborn có phải đất thô không ạ?

Cô đã tới quán đó vài lần, đoán nó phải cỡ một trăm tuổi. Không xập xệ, chỉ là rất quê mùa.

-Không phải thời gian này trong năm. Nó chỉ thể khi khách du lịch tứ xứ tới vào mùa hè.

-Tại sao hai ông cháu ta không đi chơi bi-a cùng nhau nhỉ? Cháu cá là vài người bạn của ông cũng đang ở đó.

Ông lắc đầu.

-Ông không muốn đi đâu hết. – Trước khi cô kịp phản đối, ông tiếp luôn. – Ông sẽ gọi Jerome xem ông ấy có muốn đến uống bia không.

Cô đứng lên. Nếu ông cô có hơn một người bạn, ông sẽ chẳng cần cô làm bầu bạn làm gì.

-Được rồi. Có lẽ cháu sẽ đi làm vài ván bi-a.

Cô vào phòng ngủ, đôi sang mặc áo lót không quai, áo len dài tay cổ rộng sọc đen trắng và quần jean. Cô xỏ đôi boot đen, xịt nước hoa vào cổ tay. Đánh răng xong, cô chải tóc cho thật mượt mà, xoa ngang vai. Cô không tốn quá nhiều công sức vào việc trang điểm. Xong xuôi, cô vớ lấy áo khoác cùng cái ba lô nhỏ màu đen hiệu Dooney & Bourke rồi đi ra ngoài.

-Chắc là cháu sẽ về muộn đó ông ạ. – Cô nói với ông khi đi ngang qua cái bàn bếp bày những miếng lát đĩa in hình Tom Jones.

-Trông cháu dễ thương lắm. – Stanley giúp cô mặc áo khoác. – Nếu trót uống nhiều quá, nhớ phải gọi cho ông đấy.

-Cảm ơn ông, cháu sẽ gọi. – Cô đáp, nhưng thực sự cô không định uống quá chén. Cô rút chùm chìa khóa ra khỏi ba lô rồi bước ra cửa.

-À Kate này.

Cô ngược nhìn vào đôi mắt ông.

-Gì ạ?

-Đừng có đánh thẳng tất cả bọn con trai trên bàn bi-a nhé. – Ông bật cười, nhưng Kate không dám chắc là ông đang đùa.

Bên ngoài bar Buckborn nhìn giống như rất nhiều quán xá ở Gospel, được dựng từ gỗ xẻ, với một mái che bằng sắt tây màu xanh lá. Nhưng không giống những cửa hàng khác, quán không có mái che kẻ sọc hay chậu hoa để làm dịu đi vẻ bề ngoài thô ráp. Không có người Da Đỏ bằng gỗ hay những dòng chữ vàng trên các ô cửa sơn đen. Tay nắm cửa làm bằng một cái sừng. Một biển hiệu neon lớn hình con hươu Bắc Mỹ treo trên mái hiên đã mòn. Những khe hở trên vách gỗ cũ kỹ được trét lại bằng xi-măng, nhưng ánh đèn mờ mờ và tiếng đàn ghi-ta rền rĩ vẫn lọt ra ngoài.

Bước vào trong Buckhorn giống như vào trong hàng trăm quán bar khác của những tay cao bồi ở các thị trấn nhỏ. Với khách quen, đây là ngôi nhà thứ hai, còn người lạ thường bị dò xét với ánh mắt nghi ngờ.

Chủ quán là Burley Mortpn, nặng hơn một trăm ba mươi cân nhưng chỉ cao có hơn một mét chín. Anh ta cắt một cây gậy bóng chày Louisville Slugger và một khẩu súng cưa nòng đằng sau quầy bar. Anh ta đã không động tới cái gậy Slugger kể từ năm 85, khi một tay khách du lịch định đập anh ta bằng một thùng bia Coor Lite và một hộp đậu phộng. Anh ta không còn gặp rắc rối kiểu như vậy nhiều năm nay, nhưng vẫn giữ hai vũ khí đó ở chỗ thuận tiện để phòng bất trắc. Thịnh thoảng một trong những quán rượu trong vùng cũng có vụ lộn xộn hay đám say xin gậy rồi, nhưng anh ta có thể giải quyết nhanh gọn bằng việc gọi cảnh sát, hoặc bằng chính hai nắm đấm của anh ta.

Cánh cửa Buckhorn đóng lại sau lưng Kate, gọi cho cô nhớ tới những khách sạn thân quen và sòng bài ở Vegas. Mùi rượu và xì gà ám vào gỗ quầy bar như vec-ni. Chủ quán đã cố tẩy bằng thuốc khử mùi có mùi anh đào nhưng cũng không cải thiện được bao nhiêu.

Máy hát bật bài của Kenny Chesney hát về một ngôi sao nổi tiếng, trong khi một vài đôi đang khiêu vũ ở giữa phòng lớn. Kate không phải là fan cuồng nhiệt của nhạc đồng quê, nhưng xem ra Kenny khá hơn hẳn Tom. Những vòng hoa kết bằng cỏ ba lá trang trí dọc theo quầy bar và dãy ghế salon đỏ. Tấm bảng tin dán đầy những tờ bướm quảng cáo lờ lợc đóng trên những tường phía bên tay phải Kate.

Kate đeo ba lô lên vai, đi thẳng tới quầy bar. Cô len lỏi qua mấy bàn, tìm một cái ghế xoay cạnh dàn đèn neon có hình chữ Coor.

-Cô em cần gì nào? – Tay chủ quán Buckhorn hỏi, mồm phì phèo điều xì gà.

-Anh có lúa mì vụ đông không?

Cặp lông mày đen rậm của Burley xich lại gần nhau. Anh ta nhìn cô như thể cô vừa gọi Shirley Templer (Shirley Templer (23/04/1928) là nữ diễn viên nổi tiếng người Mỹ. Bà nổi tiếng từ các vai diễn thiếu nhi những năm thập kỷ ba mươi thế kỷ hai mươi) thêm nhiều trái anh đào.

-Cho tôi một chai Bud Lite. – Cô chữa lại.

-Chuẩn đấy. – Anh ta gật gù, quay đi lấy bia, để lại một làn khói thuốc mỏng manh bám theo sau.

-Cô là cháu gái ông Stanley đúng không nhỉ?

Cô quay sang nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh, ngay tức khắc nhận ra Hayden Dean, nguồn cảm hứng bất tận cho bài thơ “Con chuột ghê”.

-Vâng. Ông có khỏe không, ông Dean?

-Khỏe. – Lão với lấy bia, khẽ cọ vào vai Kate. Cô không chắc đây là một sự vô ý.

Burley quay lại, đặt hai cốc bia tươi trước mặt cô.

-Hai đô năm mươi xen.

-Tôi chỉ gọi một thôi mà. – Cô ngạc nhiên.

Máy hát tự động chuyển sang một bài ca của Clint Black. Anh ta cầm điệu xì gà ra khỏi miệng, chỉ vào biên hiệu sau lưng.

-Tôi thứ tư mua một tặng một.

Ồi chà, mua một tặng một. Kate không thích mua một tặng một từ hồi còn học đại học. Giờ đây, bia bọt không còn hấp dẫn với cô như hồi mới đôi mươi, khi cô còn là một nhà vô địch uống bia bom trong tư thế trồng cây chuối hay bằng vòi.

-Tôi chưa tới đây bao giờ. – Cô nói với Hayden trong khi lục trong cái túi Dooney lấy tờ năm đô-la đưa cho Burley.

Cô liếc qua vai trái, phía sau quầy bar. Qua khe hở, cô có thể thấy ống đèn treo trên hai bàn bi-a. Cô đưa cốc lên nhấp môi và cảm giác có gì đó cọ vào đùi.

-Tôi yêu những cô em tóc đỏ. – Hayden nói.

Cô nhìn xuống thấy bàn tay lão đang đặt lên chân mình, rồi lại ngược lên nhìn khuôn mặt nhăn nheo của lão. Như vậy nghĩa là gã đàn ông duy nhất để ý đến cô trong một năm lại là một thằng già đến sởi gai ốc, hơi thở nồng nặc mùi bia và nổi tiếng thô lỗ.

-Bỏ tay ra khỏi đùi tôi, ông Dean.

Lão ta nhe răng cười. Cô để ý thấy lão đã rụng mất mấy cái răng hàm.

-Cô em nổi nóng. Tôi thích phụ nữ như thế.

Kate trợn mắt. Cô vẫn thuộc lòng các bài tự vệ từ khi nhận được chứng chỉ thám tử tư. Nếu muốn, cô có thể gỡ tay Hayden ra, gập ngón cái của lão tới tận cổ tay chỉ bằng một động tác. Nhưng cô không muốn làm lão đau. Chuyện đó có thể gây phiền hà khi lần sau lão mò tới M&S uống cà phê miễn phí. Cô khoác ba lô lên vai, đứng phất dậy. Dù không thực sự muốn hai cốc bia, cô vợ vội lấy chúng khỏi quầy, tiến thẳng về phía gian trong. Vừa len lỏi qua các bàn, cô vừa hớp mỗi cốc một ít để chúng khỏi trào.

Ở gian trong chật hẹp, bốn người chơi đang dùng hai cái bàn. Vài người xem uống bia, đứng tùm tùm dưới dòng chữ “Không khạc nhổ, không đánh nhau, không cá độ” khổ lớn.

Trong bóng tối, Rob Sutter thôi không dựa vào tường, đi tới vươn người qua một cái bàn.

-Bi số ba lố mười. – Anh ta nói, át tiếng bi chạm nhau ở bàn khác và tiếng ngâm nga của George Jones từ cái máy hát tự động phòng bên.

Kate đứng ở cửa quan sát anh ta chỉnh tay cơ. Cái đèn ống treo ngay phía trên bàn chiếu xuống bàn tay trái và cái nhẫn bạc ở ngón giữa của anh ta. Vải flanen màu xanh dương xắn cao trên hai cánh tay dài, để lộ cái đuôi hình xăm con rắn. Anh ta đội mũ lưỡi trai màu xanh nước biển có hình lưỡi câu móc mỗi giả và chữ thêu “Chén tao đi”. Anh ta để gậy nằm giữa ngón cái và ngón trỏ rồi chọc: Động tác của anh ta thiếu sự khéo léo và dùng quá nhiều

sức lực. Bi cái đập vào bi đỏ mạnh tới nỗi nó bắn tung lên trước khi đập bằng và lăn vào lỗ. Ánh mắt anh ta dõi theo viên bi tới mép bàn, ngừng lại vài giây, rồi tiếp tục lên tới hàng khuy áo khoác của Kate, qua cằm, miệng, tới đôi mắt cô. Dưới bóng lưới trai che trên khuôn mặt, ánh mắt anh ta bắt gặp ánh mắt cô, đơn giản anh ta chỉ nhìn chăm chăm. Mép anh ta khẽ nhếch lên vẻ khó chịu. Kate không biết liệu có phải anh ta khó chịu khi nhìn thấy cô hay vì đã chọc bi quá mạnh để mất lượt. Có lẽ cả hai.

Anh ta đứng vẻ khoan khoái, bóng vành mũ che hết phần mũi, chỉ để lộ đôi môi, bộ ria, râu cằm trong ánh đèn mờ ảo của căn phòng. Anh ta mặc áo phông trắng bên trong áo sơ mi vải flanen xanh dương không cài khuy. Anh ta không cầm thùng, đuôi áo buông quanh hông và dải khuy quần Levi's.

Trong khi anh ta đứng đó, giống như người trong mộng của mọi cô gái, cô thấy mình trông không khác gì một con ngó đang giữ khư khư hai cốc bia.

Kate nghĩ tới việc rút lui. Nhưng nếu vậy giờ cô rời bỏ khỏi phòng, anh ta sẽ nghĩ cô chuồn là vì anh ta, chuyện có lẽ là thật, nhưng cô không muốn anh ta biết điều đó. Anh ta nhào người ra bàn một lần nữa. Cả thân hình duỗi dài ra tì vào mặt bàn. Cặp móng sắc chắc làm chặt căng cái quần Levi's. Không còn nghi ngờ gì nữa, Rob Sutter quá hấp dẫn. Một mẫu đàn ông khiến mọi cô gái bị kích động ở những vị trí nhạy cảm. Nhưng với Kate thì không. Anh ta không khiến cô rung động. Cô miễn dịch với anh ta. Anh ta kéo tay cơ và cô quay đi.

Không có bàn hay ghế xoay, Kate đặt hai cốc bia lên một cái ngăn nhô ra từ bức tường. Cô treo ba lô và áo khoác lên móc phía sau. Ở bàn bên cạnh Rob, hai trong ba anh em nhà Worsley chuẩn bị xong ván của họ. Kate chọn một cây gậy mười chín ao-xo trên tường. Cô đưa nó lên, ngắm như ngắm súng trường. Đầu tay cầm hơi vênh. Nhưng đầu cơ tốt và nặng. Cô chống gậy cạnh chân phải, chờ tới lượt.

Rob đánh trượt cơ tiếp theo. Không lấy gì làm lạ khi anh ta lại đánh bi gần như bắn ra khỏi bàn. Anh ta đứng thẳng dậy. Một cô gái tóc vàng với bộ ngực không lồ đưa anh ta một trai Heineken. Cô ta là Dixie Howe, chủ tiệm dưỡng tóc Curl Up & Dye. Móng tay cô ta dài, sơn đỏ. Cô ta móc một ngón xuyên qua móc đeo thắt lưng Rob, kéo mạnh một cái và thì thầm gì đó vào tai anh ta. Rõ ràng Dixie không biết Rob có vấn đề nghiêm trọng với đàn bà liêu lĩnh chủ động tấn công trước. Anh ta hoàn toàn lãng phí về đàn ông hoàn hảo.

Vài tuần trước, cô đã nghĩ tới việc điều tra Rob Sutter. Bên cạnh sự thô lỗ và đáng ghét, tất cả những gì cô biết chỉ là anh ta đi một chiếc Hummer, từng chơi hockey, và bị chấn thương ở đầu gối. Cô đoán chấn thương đó đã chấm dứt sự nghiệp của anh ta, nhưng không chắc chắn lắm. Cô có thể hỏi ông, nhưng thế nào ông cũng sẽ nghĩ cô thích Rob, một anh chàng lãng mạn. Nếu muốn biết nhiều hơn, cô phải lôi laptop ra khỏi hộp sắt trong tủ quần áo ở

phòng ngủ. Cô biết biển số xe anh ta. Chỉ cần vài cái nhập chuột, cô sẽ dò được giấy phép lái xe, ngày sinh và mã số bảo hiểm xã hội của anh ta. Sau đó, cô có thể biết lý lịch việc làm và xem anh ta từng kết hôn hay chưa. Cô cũng sẽ khám phá ra những lời đồn đại về anh ta, như kiểu từng là tội phạm trong quá khứ chẳng hạn.

Nhưng cô không làm những việc như thế nữa. Không phải vì công việc. Thậm chí không để thỏa mãn trí tò mò của nó.

Cô uống một hộp bia, nhìn anh ta qua đáy cốc. Anh ta hơi tựa đầu vào Dixie khi nghe cô ta nói, nhưng Kate có thể cảm thấy anh ta đang nhìn cô. Cô không nhìn rõ đôi mắt bị vành mũ che khuất, nhưng cô có thể cảm nhận được ánh nhìn của anh từ đôi mắt cô xuống toàn bộ cơ thể bên dưới. Nếu cô không miễn dịch với anh ta, chắc hẳn lòng cô đã như có lửa đốt.

Ván bi-a của anh em nhà Worsley kết thúc. Kate bước tới thách đấu người thắng cuộc. Peirce Worsley cao hơn một mét chín, xỏ đôi giày cao bồi đóng riêng cho gã. Giống những người anh em, gã có mái tóc ngắn xoăn màu nâu. Cả ba anh em sống và làm việc tại nông trại của gia đình, cách Gospel khoảng hai mươi dặm. Ba anh em trạc tuổi hia mươi lăm đến ba mươi. Kate đã gặp anh em nhà này vài lần ghé cửa hàng M&S. Chúng không tỏ ra là những tên ngốc hung hãn, nhưng Kate không đến Buckhorn để nói chuyện thông minh.

Peirce xếp bi, trong khi Kate tung đồng xu xem ai đi lượt đầu. Cô giành lượt đi trước. Cô xếp bi cái sát bảng dưới vạch foot string. Cô ngã người, nhẹ nhàng đẩy gậy cơ tựa lên ngón cái, nhắm bi mục tiêu rồi chọc. Mười lăm bi bị phá tung ra. Bi vàng đập quanh bàn và lăn trúng lỗ mười. Tiếp theo cô bắn bi số ba vào lỗ tí trái, bi số bảy vào lỗ tí phải. Cô điều bi cái dọc ra phía đầu bảng, để bi xanh kề lỗ mười chờ lượt tiếp theo. Bốn cơ tuyệt vời. Cô gần như quên đi sự có mặt của Rob trong phòng.

Peirce đẩy vành mũ cao bồi của gã lên, đứng bên kia bàn nhìn cô. Gã có đôi mắt màu xanh kiểu Helter Skelter (là tên cuốn sách viết bởi Vincent Bugliosi và Cart Gentry về một tội ác có thật. Cuốn sách nói về vụ giết người hàng loạt rùng rợn của băng nhóm tự xưng là Gia Đình Manson, do Charles Manson cầm đầu, một kẻ tôn sùng Phát xít, cực kỳ cực đoan. Hiện y vẫn đang chịu án tù chung thân tại Mỹ), đôi mắt gợi cho cô cảm giác mọi chuyện tối nay sắp trở nên điên loạn.

-Cô từ đâu tới? – Gã hỏi.

-Las Vegas.

-Cô làm gái ở đó hả?

Kate trợn mắt nhìn gã, cố nhớ rằng anh em nhà này không được thông minh cho lắm ngay cả khi không say. Nếu cô đang định gạ gẫm Peirce, gã nghĩ cô lại thừa nhận chuyện đó với gã ư?

-Không, tôi không phải điếm.

-Cô em chơi giỏi nhà nghề hay đại loại vậy à?

-Lúc tôi lớn lên, bố mẹ đã có một bàn bi-a trong nhà rồi. – Cô đáp rồi bước tới chỗ để bia.

Cô đưa vai bia Bud Lite lên miệng, liếc nhìn Dixie Howe tì rạp xuống bàn bên cạnh, để mọi người có cơ hội ngắm thật rõ đường rãnh sâu giữa ngực cô ta. Kate không thấy phiền với đám đàn bà thích phơi bày cái đó. Cô chỉ không phải một trong số họ. Đúng vậy, ngoại trừ lần duy nhất kia. Kate liếc nhìn Rob, giống như bao gã đàn ông khác, cũng đang dán mắt vào bộ ngực gợi cảm của Dixie. Anh ta nói gì đó khiến Dixie bật cười, rồi anh ta đưa chai bia lên miệng tu.

Kate chuyển hướng chú ý sang Peirce khi gã đi lượt của mình và điều một cơ khác. Kate nhớ đến cái đêm đầu tiên cô gặp Rob đủ để gọi lại rằng anh ta đã quỵn rũ tới mức nào. Cô đã bị lừa, bị cho vào tròng, nhưng cô tự bào chữa rằng khi đó cô đã say mềm.

-Nếu thắng Peirce, tiếp theo cô sẽ gặp tôi.

Cô ngoảnh lại nhìn một gã khác trong ba anh em.

-Anh là Worsley gì? – Cô hỏi.

-Tuttle. – Gã chỉ tay về bên trái. – Còn đây là Victor. Nếu đánh bại tôi, cô sẽ chơi với Victor. Nhưng tôi không nghĩ cô thắng được tôi đâu.

Gã nói như thể cô không còn một chút cơ hội nào vậy.

-Tôi không nghĩ tôi nán ở đây lâu đâu, Tuttle à.

-Cô sợ tôi thắng hả?

Pierce đánh trượt. Cô đặt vai bia xuống.

-Không.

-Tiến lên nào. Tao cá với cô ta năm đô-la là mày sẽ thắng đấy Tut. – Victor xen vào, rồi làm một hớp bia.

-Ồi chà, hẳn năm đô-la đấy.

Câu mím mai của cô, hai gã không tiếp thu nổi.

-Nếu như vậy nhiều quá thì ta có thể chơi bi-a lột đồ.

Phải rồi. Cô lại gần cuối bàn, quan sát kỹ vị trí các bi trên bàn. Cô phải đợi Rob đi xong cơ của anh ta trước khi cô có thể lách qua cạnh hai bàn. Anh ta đứng thẳng dậy, nhưng không nhường đường cho cô đi qua.

-Xin lỗi. – Cô vừa nói vừa liếc nhìn lên, nhưng vành mũ vẫn che khuất gần như toàn bộ khuôn mặt anh ta.

Anh ta vẫn không nhúc nhích. Cô buộc phải len quá, gần tới mức có thể nhìn thấy râu ria lởm chớm trên quai hàm anh ta. Ông tay áo vải flanen xắn cao của anh ta cọ vào vai cô. Cô liếc nhìn ánh mắt anh ta khi len qua. Anh ta lù mắt nhìn. Cô hiểu anh ta chủ ý làm bộ khó chịu kinh khủng với cô. Chắc chắn là vậy vì anh ta đã tức điên lên với tin đồn bị gay.

-Nếu cô hiểu chuyện gì tốt cho cô, cô sẽ dừng lại và về nhà.

Chắc chắn là như vậy. Anh ta đã nổi điên.

-Anh dọa tôi đấy à?

-Tôi không dọa phụ nữ.

Được rồi, nghe giống một lời đe dọa.

-Anh biết đây, tôi không tung tin đồn đó.

Anh ta nhìn cô trong giây lát rồi nói:

-Phải rồi.

-Ít nhất tôi không có ý đó. – Anh ta tiếp tục nhìn chăm chăm, cô nhún vai. – Nếu anh muốn biết sự thật nó bắt đầu như thế nào, có lẽ dịp nào đó tôi sẽ nói cho anh nghe.

-Tôi biết nó bắt đầu như thế nào. – Anh ta hạ giọng xuống. – Vì tôi không ngủ với cô trong khách sạn, cô tới thị trấn và bỏ lô ba la với tất cả mọi người là tôi bị gay.

Cô nhìn quanh xem có ai nghe rõ anh ta nói không. Họ không nghe thấy gì, nhưng cô nghi ngờ anh ta chẳng quan tâm.

-Thấy thế nào khi gặp rắc rối? – Cô hỏi.

Không đợi câu trả lời, cô nhào người ra bàn chuẩn bị đánh. Cô cản đường cơ, cố gắng lừa Rob đi. Cô nhanh chóng giành phần thắng trước Peirce. Anh em gã thích thú chế nhạo gã vì để thua một cô gái. Mặt Peirce đỏ bừng. Gã hậm hực bước về phía quầy bar. Trước khi cô kịp phản đối, Tuttle đã xếp bi. Kate đành chấp nhận chơi thêm một ván nữa.

Cô không bao giờ là loại con gái cố tình giả vờ thua trong cuộc đấu nào – không lừa đảo hay thậm chí để một người đàn ông cảm thấy tốt hơn về bản thân anh ta.

Tuttle hít một hơi rồi đánh vào bi ở đỉnh. Nó lăn về phía băng, chạm bi số hai, rồi rơi vào lỗ mười. Tuttle cười khoái trá, như thể đã tính nước cả. Tiếp theo, gã đánh bi màu cam vào lỗ tí. Không may thay, bi cái cũng theo luôn xuống lỗ.

-Mày định để một đứa con gái đánh bại à? – Victor gọi em trai. – Bọn mày đang làm gia đình xấu hổ đấy.

-Im đi Victor. – Tuttle càu nhàu trong khi Kate đặt bi cái dưới vạch head string.

-Tôi đã ghé Vegas vài lần. Cô em có phải vũ nữ ngực trần không nhỉ? – Tuttle hỏi, xong cười khúc khích cứ như thể mới mười ba tuổi.

Cô liếc nhìn gã rồi đánh tiếp, chạm bi số chín rồi mười lăm. Nếu gã nghĩ nói chuyện đó có thể làm cô mất tập trung thì gã nhầm. Cô đã học chơi bi-a trong một ngôi nhà chật ních những ông anh nói oang oang cùng đám bạn bè của họ.

-E là không.

-Từng àm việc ở Chicken Rach (là một nhà chứa hợp pháp của Las Vegas 100km về phía Tây) chứ hả? – Gã hẳn phải nghĩ mình hài hước lắm, vì tự cười hên hêch một mình.

Kate bỏ ngoài tai lời gã nói, tiếp tục chọc bi mười bốn vào lỗ mười, rồi tới bi

số mười.

-Muốn về nông trại của bọn anh không?

Cô ăn tiếp bi mười một và mười hai.

-Không, cảm ơn.

-Anh sẽ chỉ cho em xem lũ ngựa. Có nhiều cô em đã đến cưỡi ngựa đấy.

Không biết thế nào, Kate nghi ngờ chuyện “nhiều cô em” mon men tới nông trại nhà Worsley. Cô chuyển sang phía bên kia bàn, đợi Rob đánh. Anh ta đánh xong, cô chọc tiếp bi mười lăm rồi bi tám. Cô kê tay lên băng, thực hiện một cú bank shot (là cú đánh mà bi mục tiêu đập một bi mục tiêu khác hoặc chạm nhiều băng trước khi rơi vào lỗ), việc cô đã làm hàng triệu lần trong quá khứ. Hôm nay cô đánh trượt một chút xíu.

Cô đứng dậy, lùi về phía sau một bước, chạm phải thứ gì đó lưng lửng. Cô liếc lại nhìn, qua cái áo vải flanen xanh dương, tới cằm và miệng Rob. Cô nhìn vào đôi mắt anh ta dưới vành mũ. Căn phòng thật ngọt ngào, nhưng không phải ngọt ngào *kiểu đó*. Anh ta đang gây áp lực, chủ ý quấy rối cô lần nữa.

-Anh có thể dịch ra chút được không? – Cô hỏi.

-Có, được chứ.

Nhưng anh ta không làm thế. Thay vào đó, đôi bàn tay to lớn của anh ta túm lấy hai bả vai cô như thể định đẩy cô ra xa. Nhưng anh ta cũng không làm như vậy. Trong tích tắc, một cảm giác ham muốn được áp vào ngực anh ta lóe lên trong đầu cô. Được cảm nhận hơi ấm của anh ta khắp cơ thể cô. Được quay lại và áp mặt vào cổ áo flanen, hít một hơi thật sâu.

Sợ hãi bởi những ý nghĩ đó, cô tự nhủ đã rất lâu rồi. Rất lâu rồi cô không ngủ với đàn ông. Không phải anh ta. Ngoài anh em nhà Worsley, ai cũng được. À, tránh cả lão Dean nữa.

-Anh em nhà Worsley là lũ khốn. – Anh ta áp sát hơn một chút, vành mũ chạm vào tóc cô. Mùi hương từ làn da ấm áp của anh ta lấp đầy lồng ngực cô. – không phải loại người để một cô gái cho chúng xem hình xăm đâu.

Cô quay đầu lại, nhìn vào khoảng tối dưới vành mũ anh ta.

-Vâng, cảm ơn vì lời cảnh báo. Tôi cũng chỉ định cởi quần dài ra thôi.

Anh ta không tỏ vẻ xúc động khi vượt nhẹ cạnh tay và vai cô. Những ngón tay dài, ấm áp chạm vào tóc và cái cổ trần của cô.

-Anh làm gì thế?

-Cho bọn khốn quanh đây những kẻ đang muốn đá đít tôi, biết rằng tôi không phải là thằng gay. – Hơi thở anh ta làm ấm vành tai cô. Bất cứ ai nhìn hai người đều có thể nghĩ anh ta đang thì thầm những lời khiếm nhã với cô. – Tôi có thể giữ lập trường chống lại một hoặc hai người cùng lúc, nhưng nếu tất cả như thế thì tôi không thể kiểm soát được.

Kate nhìn quanh phòng, nhưng hình như đám người kia không chú ý tới Rob lắm. Cô chột nghĩ có thể anh ta đang nói dối, nhưng cô không ở Buckhorn

đủ lâu để chắc chắn.

Cô quay lại nhìn bàn bi-a xem Tuttle đánh.

-Anh có thể lợi dụng Dixie. Tôi chắc cô ta muốn bị lợi dụng đấy.

Anh ta vuốt nhẹ dọc cánh tay cô, khẽ đặt tay vào eo cô.

-Cô mang nợ tôi.

Cô không hiểu cô nợ anh ta cái gì, nhưng cô cũng không muốn anh ta khôn khổ vì việc cô không cố ý làm.

-Đừng tưởng tôi sẽ cho anh món trớn tôi.

-Có lẽ cô nên định nghĩa thế nào là món trớn. Bàn tay anh ta vuốt ve bụng cô, làm ấm bụng cô và khiến cô nín thở trước khi chậm rãi trở lại eo. – Đó có phải là món trớn không?

Về mặt kỹ thuật thì không. Nhưng cô cảm nhận đụng chạm của anh ta xuất hiện ở những nơi anh ta không hề chạm tới.

-Không, trừ khi anh đưa tay lên trên.

-Thế nếu tôi đi xuống thì thế nào? – Anh ta cười khùng khục trong cổ. – Cô có muốn tôi đi xuống không nào, Kate?

-Đừng có nghĩ bậy.

Tuttle đánh trượt cơ tiếp theo. Kate bước ra xa. Cô đã chịu đựng đủ. Chịu đủ Rob lẫn anh em nhà Worsley. Cô cúi xuống bàn, đánh bi số tám vào lỗ tít.

-Đến lượt tao với em ấy. – Victor lên tiếng, tiến lại phía cuối bàn.

-Tôi nghĩ đây.

-Tôi không đánh với Victor. – Cô vừa nói vừa tới giá để bi, đặt cây cơ vào trong. Cô thấy căng thẳng và giờ thì chỉ muốn về nhà ngủ. – Tôi về đây.

-Cô phải chơi. – Victor khăng khăng. – Không ai đánh bại được nhà Worsley.

-Nhất là một đứa con gái. – Tuttle thêm vào.

Ôi chà. Đám này say rồi, cô tự nhủ.

-Để lúc khác đi.

-Ai cũng biết đàn bà đánh bại đàn ông là không đúng.

Cô nghĩ nên mặc kệ gã, nhưng đã nhìn cả tối nay. Cô đã mệt mỏi với việc phải tỏ ra thân thiện.

-Victor à, nếu đánh thắng một cô gái làm anh thấy mình khá hơn thì anh thực sự có vấn đề đi quá xa so với cách anh chơi bi-a rồi.

-Nghĩa là sao?

Thực lòng cô chẳng muốn phải giải thích thêm.

-Nghĩa là một người đàn ông đích thực thì không bị đe dọa bởi đàn bà.

-Tôi sẽ cho cô biết thế nào là đàn ông đích thực.

Chúa ơi, nếu gã tóm lấy đũng quần gã, chắc cô sẽ nôn thốc nôn tháo ra mắt. Cô lắc đầu.

-Anh bị đánh à?

-Không.

-Ngã dập đầu?

-Không. Bị ngựa đá suýt.

-À, thảo nào như thế. – Cô nói, cố gắng bước qua.

Gã chặn cô lại.

-Cô không được đi nếu ta chưa đầu.

Kate nhìn Victor, đôi mắt xanh dương của gã đỏ ngầu. Tim cô đập thình thịch.

-Này, thằng thiếu năng kia. – Rob đứng sau Victor lên tiếng. – Cô ta đã bảo là không muốn chơi với bọn nhóc nhà chúng mày nữa rồi.

Kate chuyển sang nhìn Rob đứng cách đó vài bước chân. Cảm giác được cứu viện làm tim cô đập đều đều trở lại.

-Không phải việc của mày. – Tuttle gằn giọng.

-Tao cho đó là việc của tao đây.

-Có lẽ mày xía vào là vì cô ta. Cô ta cư xử như một thằng đàn ông, nhưng đây chắc là điểm mày thích ở cô ả.

-Mày đang định nói gì vậy Tuttle?

-Mày là một thằng gay.- Gã chìa ngón cái về phía Kate. – Còn nó là con les của mày.

Kate nghĩ đó là câu trả lời.

-Không hay ho đâu. – Rob thờ dãi, cời mũ ra, ném lên bàn. – Mày nợ Kate một lời xin lỗi.

-Không thì sao?

-Không thì tao sẽ khiến mày phải ước là đã xin lỗi.- Anh ta đưa tay lên vuốt tóc. – Cô nên tránh ra, Kate.

Không cần nhắc đến hai lần, cô núp luôn vào giữa những giá để gậy bi-a.

-Tao không sợ mày đâu. – Tuttle tuyên bố.

Gã nhún nhảy, lắc lư như võ sĩ quyền anh hạng ruồi. Rob đứng buông thõng hai tay bên sườn, bình thần quan sát gã làm trò. Cuối cùng Tuttle tung một nắm đấm. Kate chỉ thoáng thấy tay Rob vung lên trước khi nắm đấm của anh ta trúng giữa mặt Tuttle. Tuttle bắn ra đằng sau. Kate vội nhảy ra khỏi chỗ núp trước khi gã ngã nhào tới.

Tuttle bò lồm cồm trên sàn, ánh mắt đờ đẫn.

-Thằng chó! – Victor rống lên, lao vào Rob. Gã lấy hết sức bình sinh đẩy Rob lao đảo lùì vài bước.

-Tao sẽ đá đít mày vì việc đó. – Victor cảnh cáo, tung tiếp một nắm đấm rất mạnh trúng quai hàm Rob.

Rob ngã người ra sau. Anh đánh trả bằng cú đấm liên hoàn như trời giáng, khiến gã đàn ông thấp hơn choáng váng nhưng không gục hẳn.

Peirce chạy vào phòng tới chỗ Tuttle, đang rên rỉ. Peirce quơ quơ tay trước mặt anh trai rồi chộp lấy một cây gậy bi-a. Trước khi gã kịp di chuyển, Kate đã đứng chặn trước mặt.

-Rob sắp xử xong Victor rồi. Sao anh không chờ tới lượt.

-Mày muốn gì?

-Còn phụ thuộc vào anh.

-Tránh ra, con les.

Con les á? Kate đã không nghe cái từ đó từ hồi còn phổ thông. Anh em nhà Worsley cần phải được dạy dỗ. Cô nhìn chăm chăm vào cây gậy bi-a khi Peirce vung nó lên xông vào cô, ánh mắt hấn vẫn dán vào Rob. Rob đấm Victor một cú cuối cùng khiến hấn ngã vật xuống sàn. Peirce vừa chạy qua, Kate đưa chân ra ngang giữa hai chân hấn. Hấn đập đầu vào bàn bi-a rồi nằm gục thành một đống trên sàn. Hấn rên rỉ, lăn lộn, gậy vẫn cầm chắc trong tay. Dưới ánh đèn mờ ảo, hấn ngược lên nhìn, ánh mắt lơ đãng y như Tuttle.

-Mẹ kiếp. – Hấn rên rỉ trước khi nhắm nghiền mắt lại rồi ngất lịm đi.

Rob nhìn khắp người Kate, đôi mắt xanh vẫn linh hoạt và sáng ngời.

-Cô ổn chứ?

Cô nuốt nước miếng khó nhọc, gạt đầu. Bên ngoài phòng bi-a nhỏ, ai đó đã rút phích cắm máy hát. Ngoài tiếng tim đập thành thạch trong tai, Kate nghe cả tiếng la hét, chửi rủa. Qua khe cửa, cô có thể thấy bàn ghế gãy và những thân người bay vèo vèo trong không trung.

-Khỉ thật. – Rob đưa tay lên sờ vết đỏ trên quai hàm. Anh ta cười toe toét như thể đang sống những giây phút hạnh phúc nhất trong đời.

-Tôi làm sao à? Bộ tức cười lắm hay sao?

Anh ta vớ lấy cái mũ, cười phá lên. Tiếng cười thỏa mãn hòa cùng tiếng cốc vỡ, tiếng còi inh ỏi của cảnh sát ở đằng xa.

Anh ta bị mất trí. Bị điên. Một gã quá sức ngớ ngẩn.

CHƯƠNG 7

Phía trước cửa quán Buckhorn được chiếu sáng như ngày mừng bốn tháng bảy (Lễ Độc Lập ở Mỹ). Những luồng ánh sáng đỏ, trắng, xanh dương lướt qua mặt tiền quán và các khách quen đang xếp hàng dài phía trước. Ánh đèn hiệu của ba xe cảnh sát lấp loáng trên các xe đỗ trong bãi và đuổi theo những bóng đen như mực ở khu rừng rậm đằng xa.

Bên trong chiếc xe Blazer của cảnh sát trưởng, Rob nhìn mọi người đứng trước quán Buckhorn, chú ý tới hai nhân viên cảnh sát đang kiểm tra nồng độ cồn trước khi thả ai đó đi. Ghế sau chiếc Blazer không có chỗ để chân rộng rãi. Tay anh bị còng chặt. Anh thấy khó chịu kinh khủng. Anh đã có thể duỗi tay chân ra một chút nếu không vì phần mông đau ê ẩm.

Anh biết Kate Hanilton luôn đem lại rắc rối. Anh chỉ không biết rắc rối tới mức nào. Từ khi đặt chân tới Gospel, cô ta đã tung tin đồn anh bị gay khiến mấy tên khôn trong thị trấn lúc nào cũng nhìn anh nhạo báng. Anh không ngại chuyện đó. Chỉ thấy bực mình.

Rồi tối nay cô ta lại lượn lơ ở Buckhorn, gây chuyện với ba thằng đàn nhất

trong vùng. Chỉ là vấn đề thời gian, trước khi có chuyện giữa cô ta và nhà Worsley, để rồi phải có ai đó nhảy vào can thiệp. Người đó là anh. Và giờ thì anh đang đứng chờ mỗi gói đăng sau một cái xe cảnh sát. Rốt cuộc, cô ta cũng chẳng tỏ vẻ gì lấy làm biết ơn.

Anh liếc sang bên nhìn khuôn mặt u ám của cô ta.

- Cô không phải cảm ơn đâu.

- Vì cái gì? – Ánh đèn từ đội xe khác chiếu sáng khuôn mặt cô ta khi cô ta quay sang nhìn anh.

- Vì đã cứu cái mông cô chứ làm sao.

- Tôi nghĩ chúng ta huề. – Cô lắc đầu. – Peirce sẽ đập bẻ đầu anh với cây gậy bi-a. – Nếu tôi không vào cuộc cứu cái mông anh.

- Nó cứ thử xem. – Rob giễu.

Anh từng bị đánh vào đầu mấy lần bằng gậy và bóng hockey, nhưng vốn anh vẫn đội mũ bảo hiểm. Anh không nghĩ gậy bi-a có thể hạ gục anh, nhưng chắc cũng đau điếng.

- Tôi biết cô có thể làm bất cứ chuyện gì đàn ông có thể làm. Rằng cô có thể tự lo cho bản thân. Nhưng có một lý do tại sao mọi người lại trách bọn nhà Worsley. Mọi người đều biết chúng nó chơi không đẹp với người khác.

Cô ta im lặng một lúc rồi nói:

- Thế đấy, sẽ thật tử tế nếu *mọi người* nói cho tôi biết

- Tôi đã nói rồi. – Rob ngả người trên ghế, duỗi chân hết mức có thể. – Hai lần.

Áo khoác và áo sơ mi vô tình phanh ra, một cảm giác ớn lạnh khắp phần bụng và ngực áo phông của anh. Giờ thì chẳng có gì làm ngoài việc ngả lưng thư giãn và chờ bị lôi đi cùng với kẻ vô ơn bên cạnh.

- Tôi đã bảo cô nên dừng lại và về nhà đi.

Anh nghĩ đã có thể cảnh báo cô ta về nhà Worsley sớm hơn, nhưng khi đó anh còn đang cố lờ cô ta đi. Kate chính xác không phải mẫu người ưa thích của anh. Và đúng lúc anh để ý thấy cô ta chơi với đám Worsley, cô ta đã ăn được ba bi rồi. Lúc đó, việc tốt nhất anh có thể làm là đứng quanh đó xem cô ta chơi, chờ mọi việc mất kiểm soát.

Rob chuyển sự chú ý ra trước quầy bar. Tuttly đã gọi Kate như gọi đàn ông, thật vớ vẩn. Cô ta hiển nhiên là phụ nữ, với bộ ngực to, eo mảnh và cặp chân dài, những đặc điểm không ai có thể nhầm với đàn ông được. Chắc chắn cô ta cao ráo, và Rob thích phụ nữ cao ráo. Anh thích cặp chân dài kẹp chặt eo, vắt lên vai và siết quanh đầu mình. Anh thích cái cách cô một cô gái cao ráp hợp với anh cả ở trong và ngoài giường.

Ngắm nhìn cô ta nhòai người trên bàn bi-a vừa làm anh khó chịu, vừa kích thích. Sau đó anh chạm vào cô ta vì dường như anh không thể kiềm chế. Anh chạm vào cổ và mái tóc cô ta. Bàn tay anh vừa vịn đặt vào eo và nhẹ nhàng vuốt ve bụng cô ta. Trong giây lát, anh đón nhận cảm giác ham muốn dâng

trào thay vì cưỡng lại nó.

Tiếng thì thầm bên cạnh kéo dài, anh ra khỏi những suy nghĩ miên man.

- Cái gì? - Anh hỏi.

- Tôi đang tự hỏi bao lâu thì được bảo lãnh ra khỏi nhà giam nhỉ. – Cô ta thở dài, tựa đầu vào cửa kính. – Tôi không muốn cảnh sát gọi cho ông biết. Một bên mái tóc của cô rủ xuống, cho một phần khuôn mặt. Ông già rồi, không nên bị cảnh sát dựng dậy lúc nửa đêm.

- Tôi sẽ đóng tiền bảo lãnh cho hai ta ra. – Vì một vài lý do, anh bắt đầu cảm thấy thương cô ta. Anh cũng không hiểu tại sao anh lại không thích cô ta nữa.

– Bao nhiêu?

- Tôi không biết. Còn tùy vào tội danh.

- Vậy phải làm sao.? Có máy thu ngân ở đâu đó chứ hả? Hay tôi phải viết séc?

- Anh chỉ được dùng tiền mặt thôi. – Cô ta ngồi thẳng dậy, quay sang nhìn anh. – Đừng nói với tôi là anh chưa bao giờ bị bắt nhé.

- Chưa bao giờ.

Dẫu xung quanh tối om, anh có thể thấy cô ta không tin tưởng cho lắm.

- Anh đùa à?

Tại sao cô ta lại không tin anh được cơ chứ?

- Không. – Anh bực bội.

Anh vừa mới đề nghị trả tiền bảo lãnh cho cô ta, thế mà cô ta dám xúc phạm anh. Giờ thì anh đã nhớ tại sao mình không mê được cô ta.

- Thế cô bị bắt bao nhiêu lần rồi hả?

- Chưa bao giờ. Tôi là thám tử tư. Ít nhất đã từng. Tôi biết quy trình làm việc như thế nào. – Cô ta trầm ngâm. – Hay chí ít tôi cũng làm ở Nevada.

Anh lại nhìn phía trước quán Buckhorn. Anh chẳng quan tâm đến cô ta làm gì nữa. Có lẽ đám đàn ông trong thị trấn đã đúng. Cô ta đích thực là “sư tử Hà Đông”.

Anh nghe tiếng cô ta hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi thở ra. Ghế ngồi khẽ rung rinh khi cô ta loay hoay cố tìm tư thế ngồi thoải mái hơn.

- Rob? – Cô ta thì thầm gọi anh.

Anh quay sang nhìn. Cô ta xoay người, kéo cái chân bị gập lên ghế. Ánh đèn bên ngoài chiếu sáng khuôn mặt cô ta. Đầu gối cô ta gần như chạm vào bên đùi anh.

- Hả?

Cô ta liếm môi, nói khe khẽ hơi khan.

- Cảm ơn anh.

Chết tiệt. Khi anh cố ghét cay ghét đắng cô ta thì cô ta lại phá hỏng bằng việc chuyển sang dễ thương nữ tính làm sao. Sự thay đổi tâm tính của cô ta

làm anh choáng.

- Có gì đâu.

Cô ta sán lại gần một chút, trong bóng tối, tiếng nói khe khẽ sát má trái anh.

- Cầm anh có sao không?

- Đau bỏ bà, nhưng vẫn sống.

- Rất tiếc anh bị đánh. Cho tôi biết nếu anh cần gì nhé.

Anh liếc xuống nhìn miệng cô ta, tự hỏi liệu cô ta có định đề nghị hôn anh vào chỗ đó không nhỉ. Không hẳn hôn Kate là một ý hay.

- Như thế nào cơ?

Dù việc đó chắc chắn khiến cô ta im lặng; nó còn khiến cô ta không còn mở miệng nói được nữa.

- Một túi đá chườm.

Một túi đá chườm có lẽ cũng tốt, có thể khiến anh thôi nghĩ ra đủ trò để cô ta im đi.

- Sao cô không kể tôi nghe cái tin đồn tôi bị gay đó bắt đầu như thế nào nhỉ?

- Anh hỏi để xua đi những ý nghĩ về cô ta trong đầu.

Cô ta dựa lưng lại.

- Tôi mới đến thị trấn được vài tuần. Lúc ấy anh chưa về. Một sáng, Ada vào cửa hàng, nói chuyện về chủ cửa hàng thể thao không hứng thú với phụ nữ trong thị trấn. Thế nên tôi nói gì đó đại loại rằng có thể anh không thích phụ nữ. Tôi đang nghĩ tới chúng ghét phụ nữ. Thực sự tôi đâu có biết bà ấy đang nói về *anh*.

- Đúng vậy.

Cô ta nhún vai.

- Tôi chưa bao giờ nghĩ anh bị gay. Ngay cả sau cái đêm chúng ta gặp nhau cũng không. Thậm chí chưa bao giờ ý nghĩ đó xuất hiện trong đầu tôi.

- À, ra là vậy, anh thầm nghĩ trong khi ngồi thẳng dậy cho thoải mái hơn.

- Rồi loạn cương có phải gay không nhỉ? – Cô ta lắc đầu. – À, không.

Anh lặng đi.

- Cô nghĩ tôi không cho nó ngóc lên được hả? Tôi thừa sức cho nó dậy đấy.

- Anh không có ý chửi mắng, nhưng lạy Đấng toàn năng, gần đây anh không *dùng tới* trạng thái hưng tình không có nghĩa là anh không *làm được*.

- Nếu anh nói vậy.

Chúa ơi, cô ta lại làm thế chỉ trong vài phút. Ngay khi anh bắt đầu nghĩ cô ta không quá tệ thì cô ta lại chọc tức anh. Ngay khi anh tưởng tượng cảnh hôn cô ta thì cô ta lại đập lại vào mặt anh chuyện rối loạn cương. Nếu cả hai không bị còng, anh sẽ tóm tay cô ta rồi dí nó vào chỗ đó của anh để chứng minh cô ta đã sai lè. Cô ta sẽ thấy máy móc của anh vẫn ngon lành.

Cửa xe mở ra, cảnh sát trưởng Dylan Taber đứng ngay bên ngoài.

- Mời anh chị ra ngoài, cả hai người.

Rob không chút do dự chui ra ngay khỏi xe. Anh muốn tránh Kate càng xa

càng tốt.

- Rồi loạn cương cơ đấy. – Anh chế giễu.

Anh vừa nói gì, Stutter ? – Cảnh sát trưởng hỏi.

- Không . – Anh cau mày.

Kate chui ra khỏi chiếc Blazer, đứng cạnh Rob, trong ánh đèn lấp loáng của xe cảnh sát.

- Peirce thề là cô chưa chạm vào anh ta. – Dylan nói với Kate trong khi tháo còng cho cô ta. – Anh ta khai bị vấp ngã thôi, vì không thể có chuyện một cô gái đánh gục anh ta được.

Cô ta qua đi, xoa xoa cổ tay.

- Nhưng tôi sẽ cho cô vài lời khuyên, mà chắc cô sẽ lờ đi thôi. – Cảnh sát trưởng nói tiếp, nhét còng tay vào hộp da móc ở thắt lưng. – Hãy tránh xa bất cứ gã nào có họ Worsley.

Ông nghĩ một lát rồi thêm :

- Tốt hơn cũng nên tránh xa Emmett Barnes và Hayden Dean.

- Tôi sẽ tránh xa tất cả các quán bar quanh đây. – Cô nói, vơ lấy cái ba lô da trên mui chiếc xe Blazer.

- Làm vậy là khôn ngoan đấy. Tôi nay cô uống nhiều không ?

- Khoảng nửa chai bia.

- Giờ cô được tự do. Lái xe cẩn thận, cô Hamilton.

- Cảm ơn, tôi sẽ làm vậy. – Cô đáp và quay đi. Trong tích tắc, một ánh đèn lóe lên chiếu vào mái tóc cô ta. Rồi cô ta đi mất.

Dylan bước ra đằng sau Rob, tháo còng tay.

- Có vài người xác nhận Tuttle Worsley đã đâm trước. – Cảnh sát trưởng vừa nói vừa tháo còng cho Rob. – Cậu được tự do.

Rob gặp Dylan lần đầu hồi hè năm ngoái khi ông và con trai ông, Adam, đăng ký học lớp câu môi giả. Ngay lập tức anh đã thấy quý ông cảnh sát trưởng và thuê Adam giúp việc ở cửa hàng. Cậu bé mười một tuổi làm rất tốt công việc quét dọn và đổ rác.

- Đạo này Adam làm gì thế ? - Anh xoa hai cổ tay, hỏi.

- Không hay lắm. Nó không thể đọt đến mùa hè để câu cá hồi.

- Nhờ ông nhắn với thằng bé là ghé qua cửa hàng nhé. Tôi sẽ sắp xếp cho nó làm việc tiếp.

- Nó sẽ vui lắm đấy. – Dylan đẩy vành mũ cao bồi của ông .

– Anh có uống nhiều không, Rob ?

- Tôi đang uống chai bia thứ hai.

Bộ đàm đeo trên vai Dylan kêu lẹt xẹt. Ông vắn nhỏ tiếng nó xuống.

- Anh biết gì về cháu gái ông Stanley không ? - Ông hỏi trong khi chiếc Suv của Kate từ bãi đỗ xe lùì ra đường.

Ngoại trừ sự thật là anh không thích cô ta, nhưng vẫn muốn làm tình với cô

ta ư? -

Tôi biết cô ta có cách chọc tức người khác.

- Tôi cũng có một người như thế ở nhà. – Dylan tùm tùm.

– Đôi khi, phụ nữ phiền nhiễu lại là kiêu hay nhất.

- Tôi sẽ nhớ những lời này của ông. – Rob rút chìa khóa xe trong túi áo khoác ra. – Tránh xa rắc rối ra, ông cảnh sát trưởng ạ.

- Ước gì có thể, nhưng giờ mới là tháng Ba, và mùa hè sắp đến rồi. – Dylan lắc đầu và tiến tới kiểm tra đám say rượu vẫn đang xếp hàng trước cửa quán bar.

Rob đi bộ tới chiếc Hummer ; lái xe năm dặm về tới nhà. Anh rẽ vào đường dẫn vào nhà. Thiết bị cảm biến tự động bật đèn khi anh đánh xe vào. Hồi xây nhà, anh đã bố trí hệ thống đèn làm thiết bị an ninh. Nhưng anh mau chóng nhận ra hệ thống đèn và cuộc sống thôn dã của anh không hòa hợp lắm. Nhiều đêm anh phải tắt cả hệ thống đi cho dễ ngủ.

Anh bấm nút mở khóa cửa rồi lái chiếc Hummer vào trong. Cửa tự động đóng lại sau lưng anh. Hè năm ngoái, anh xây một ngôi nhà rộng chừng ba trăm bảy mươi mét vuông. Nhà có bốn phòng ngủ và phòng tắm, dựng bằng đá hồ và những thanh gỗ lớn. Anh yêu cái trần nhà như của thánh đường, những khung cửa kính khổng lồ trong ra hồ. Nhưng anh không biết mình nghĩ gì khi sở hữu một ngôi nhà lớn đến thế. Kể cả khi Amelia đủ tuổi đến Gospel thăm anh thì con bé đâu có cần quá nhiều phòng.

Đèn bếp vẫn bật. Anh tắt đèn, ném chùm chìa khóa lên bàn bếp bằng cảm thạch. Tầm thẳm cầu thang làm tiếng bước chân của anh khi đi lên gác trong bóng tối đỡ nặng nề. Tuần trước anh ở Seattle với con gái. Con bé đã học thêm được ba từ mới và bắt đầu ghép chúng thành câu.

Rob cởi áo khoác, ném nó lên ghế cạnh góc giải trí lát gỗ sồi, chỗ anh đặt cái TV màn ảnh rộng. Ánh trăng qua khung cửa sổ lớn chiếu vào anh khi anh cởi quần áo. Không mặc gì trên người, anh chui vào giường.

Ga trải giường mát lạnh chạm vào làn da của anh. Anh kéo cái chăn lông kê xanh đỏ và cái chăn len lên đắp. Chuyến đi tới Seattle của anh có khá hơn lần trước. Anh và Louisa hòa hợp hơn so với hồi anh bị bắn. Rob không chắc anh thấy thế nào, nhưng cô ấy có gợi ý chuyện hòa giải.

Anh kê một tay sau đầu, ngắm nhìn ánh trăng hắt trên trần. Anh yêu Amelia. Anh muốn sống cùng con bé. Anh vẫn còn cảm xúc với Louisa. Anh chỉ không biết họ đã thế nào hay liệu họ có đủ sâu đậm hay không. Anh không thể phạm sai lầm nữa. Cả anh và Louisa đều không còn trẻ. Ổn định hơn, hay chí ít anh nghĩ *anh* như vậy. Có lẽ thời gian này họ không nên làm rối tung lên nữa. Có lẽ họ có thể giải quyết được.

Nhưng khi nhắm mắt lại, không phải những ý nghĩ về Louisa làm anh thao thức thêm vài giờ. Không phải hình ảnh mái tóc dài vàng óng của cô ấy lờn vờn trong đầu anh. Không phải tiếng cô ấy nói « Cho em biết nếu anh cần

gì » làm anh trần trọc. Hay suy nghĩ xem có bao nhiêu cách để chứng minh với cô ấy anh là một thằng đàn ông. Một thằng đàn ông thừa khả năng đem lại sung sướng cho phụ nữ. Không phải ý nghĩ về người vợ cũ làm làn da anh nóng rực cùng ga trải giường quá đỗi ấm áp. Không phải đôi tay trơn trợt của Louisa mà anh khao khát.

Đó là Kate. Là hình ảnh cô ta đang chơi bi-a. Là ám ảnh cô ta nằm dài trên bàn bi-a như một bữa ăn thịnh soạn. Là làn da thấp thoáng mờ ảo. Một thân hình bất động ngược nhìn khuôn mặt anh khi anh ôm lấy cô ta, lưng cô ta áp vào ngực anh.

Một mình trong phòng tối, đó là cô gái đã nghĩ anh bất lực, người đàn bà đóng vai chính trong giấc mộng khiêu dâm bậc nhất của anh.

Bên kia thị trấn, Stanley Caldwell ngồi bên giường, nhìn vào trong chiếc hộp cầm trên tay. Nửa giờ trước, nghe tiếng Katie về, ông nhẹ nhàng khép cửa phòng mình.

Trong hộp, ông để bộ sưu tập các album Tom Jones của Melba. Có vài cái được ký tặng. Hai mươi lăm đĩa cả thảy. Ông biết vì ông vừa đếm.

Không nhất thiết phải như thế này. Ông nên là người ra đi trước. Melba nên sống lâu hơn ông. Như thế này thật khó khăn quá. Quá khắc nghiệt cho một ông già như ông tiếp tục sống trong khi người bạn tốt nhất, người yêu không còn nữa. Họ đã cùng nhau nuôi nấng con cái và cùng già đi. Họ cùng béo lên và cùng khỏe mạnh. Ông nhớ bà như nhớ nửa tâm hồn. Ông không thể quên được bà.

Ông chạm vào trong hộp, cầm lấy vài album. Rồi ông lại từ từ xếp chúng lại. Grace Suttle vừa đến uống bia tối nay khi Katie ra ngoài chơi bi-a. Họ cười đùa, nói về những thứ cùng sở thích. Như phim của John Wayne và phim cao bồi của Tex Ritter. Nhạc Glenn Miller và The Kingston Trio.

Grace đã về. Giờ ông cảm thấy xấu hổ vì đã chia sẻ những ký ức đó với một người khác không phải vợ ông, Melba. Xấu hổ vì đã xếp những đĩa nhạc của bà vào hộp. Ông nghĩ ông chỉ có thể đóng gói một vài kỷ vật của bà – không món nào lớn – không có thứ gì như đồ mặc ở nhà và dép lê của bà. Chỉ là những món đồ nhỏ nhỏ Katie cần nhớ với ông. Ông nghĩ ông có thể làm việc đó.

Stanley bỏ xấp đĩa ra ngoài rồi đặt cái hộp xuống sàn. Ông thích Grace. Ngoài Melba ra, ông thích bà ấy hơn bất cứ phụ nữ nào bấy lâu nay. Bà ấy không huênh hoang, không ngồi lê đôi mách. Trò chuyện với bà ấy rất dễ chịu, và nụ cười của bà ấy khiến ông cũng muốn mỉm cười.

Ông lấy chân đẩy cái hộp cào gầm giường. Để ở đó, ông đã không bỏ đóng album của Melba đi. Ông chỉ đặt chúng ở một chỗ khác một thời gian. Một nơi khuất tầm mắt, nhưng vẫn ở trong nhà.

Ông tắt đèn rồi chui vào giường nằm. Khi nhắm mắt, ông hình dung khuôn mặt của Melba với mái tóc màu xám. Ông thấy khoan khoái. Grace Suttle là

một người bạn. Ông thích bà ấy, nhưng không ai có thể thay thế vị trí của vợ ông trong trái tim già cỗi và cô đơn của ông.

CHƯƠNG 8

Thứ hai, sau vụ lộn xộn ở Buckhorn, Kate bị cảm nặng, phải ở nhà không đi làm được. Cô ngồi ở cuối giường, chuyển tivi hết kênh này sang kênh khác, tự thấy thương hại mình. Khắp người cô đau nhức. Cô buồn quá, chỉ muốn hét lên, nhưng không thể vì tức ngực.

Cô lôi cáp Internet bà lắp mấy năm trước và ông vẫn trả tiền nhưng không sử dụng. Cô lấy laptop cất trong ngăn để đồ ra dùng. Lướt net độ một giờ, cô nghiên cứu mấy thứ rất thú vị như phần mềm tích hợp cho người bán lẻ. Cụ thể là cho cửa hàng tạp hóa. Có lẽ nếu cô kiếm được tên một vài nhà tư vấn, thêm thông tin, hay thậm chí vài cuốn sách quảng cáo, cô có thể chỉ cho ông thấy cuộc sống của ông sẽ dễ dàng hơn rất nhiều nếu ông hòa nhập với thiên niên kỷ mới. Thật điên rồ khi không áp dụng công nghệ tính kho và lãi ngay khi bán hàng ra. Đơn giản chỉ là ngoan cố không chịu nghĩ tới chuyện đó.

Cô đánh dấu vài trang và yêu cầu gửi thêm thông tin. Vì bị ốm, người ngầy ngầy, cô lướt net mua hàng cho đỡ buồn. Cô mua đồ lót ở Victoria's Secret. Áo len và quần jean của Neiman Marcus và Banana Republic. Cô mua giày ở Nordstrom, tiện tay vùng tiền mua luôn một cái vòng đeo tay bằng bạc của Tiffany. Xong xuôi, cô đã tiêu tốn cả nghìn đô-la, nhưng vẫn chẳng thấy vui hơn. Vẫn mệt mỏi và chán chường.

Cô đưa tay gấp laptop lại, nhưng một giọng nói nhỏ nhỏ khẽ vang trong đầu cô. *Dễ thôi mà*, nó nói. Cô biết biển số xe Rob Sutter. Với vài cái nhấp chuột, cô có thể biết mã số bảo hiểm xã hội, ngày tháng năm sinh của anh ta. Rồi cô sẽ biết chắc anh ta có nói thật về chuyện chưa bao giờ bị bắt hay không.

Không, như thế là xâm phạm đời tư người ta. Nhưng cô có thể kiếm thông tin qua google. Rob từng chơi hockey chuyên nghiệp. Anh ta từng là người của công chúng. Miễn là những gì cô khám phá đều là việc ai ai cũng biết, thì như thế không thể gọi là xâm phạm đời tư được.

Trước khi kịp tự nhủ không làm chuyện này, cô đã vào net, gõ tên anh trên công cụ tìm kiếm. Cô choáng váng khi nhận được bốn mươi nghìn kết quả. Hầu hết đều ở các trang web thể thao, trưng ảnh chân dung của anh ta bên cạnh các con số thống kê. Trong vài tấm hình, anh ta có để ria. Có những tấm khác thì không. Trong ảnh không để râu Fu Manchu, quai hàm anh ta trông vuông vức hơn. Đàn ông hơn, điều cô không nghĩ là có thể. Trong tất cả các bức ảnh, đôi mắt xanh lục của anh ta luôn nhìn thẳng vào camera, có vẻ không được tử tế cho lắm.

Trên trang web hockeyfights.com, có một bức ảnh anh ta chụp cùng vài gã

khác đang siết cổ nhau. Anh mặc chiếc áo len giéc-xây màu xanh hải quân, đội mũ bảo hộ màu đen. Bài báo ghi :

Rob Sutter trông giống một tên côn đồ, nhưng anh có một vài trò cực kì đặc biệt và quan trọng khiến đối phương phải suy nghĩ kĩ trước khi định làm chuyện gì đó ngu ngốc như ghi bàn, vượt qua, hay hít thở sai cách.

Cô vào các trang web có ảnh anh ta trượt băng, đánh bóng, hay trụ ở khu phạt đền với miếng bông bịt ở mũi.

Cô đọc bài báo anh ta tự viết về bản thân năm 2003 cho tờ *Tin tức Hockey*. « Tôi còn hơn một cái bao cát », bài báo bắt đầu như vậy. Anh ta tiếp tục liệt kê con số trung bình các bàn thắng và kiến tạo của anh ta. Kate không biết gì về hockey, nhưng cô nghĩ nếu những con số anh ta đưa ra không đáng nể, chắc anh ta sẽ chẳng nhắc đến làm gì. Cô đọc các mốc sự nghiệp và bài báo cuối cùng tờ *Sports Illustrated* viết về anh ta. Bức ảnh hào nhoáng cảnh anh ta trượt trên sân băng với trái bóng ở đầu gậy hockey. Tiêu đề bài báo ghi : « Một fan nữ bắn Cầu thủ NHL ».

Kate ngồi thẳng dậy, như thể bị kéo bởi những sợi dây. Nếu cô ngạc nhiên vì kết quả tìm kiếm thì những gì cô đọc lúc này còn khiến cô choáng váng hơn. Theo bài báo, Stephanie Andrew ở Denver, Colorado, đã bắn anh ta ba phát sau khi anh ta chấm dứt chuyện tình của họ. Hai viên đạn găm trúng ngực, đe dọa nghiêm trọng đến tính mạng, còn viên thứ ba bắn nát đầu gối đã đặt dấu chấm hết cho sự nghiệp của anh ta. Kate từng nghĩ chấn thương đầu gối đã kết thúc sự nghiệp của anh ta, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ sự thật lại như thế này.

Kate tìm hiểu sâu hơn, đọc thêm bài về vụ nổ súng và phiên tòa xét xử. Cô tìm được vài mẫu tin về vụ việc trong mục lưu trữ của tờ *Seattle Times*. Cô đọc lướt qua các bài báo trong hai tuần xử án, biết được Stephanie Andrew không phải bạn gái Rob. Cô ta là một cổ động viên nhiệt tình anh ta làm quen ở quán bar, rồi sau đó quay sang bám riết anh ta.

Stephanie biện hộ rằng mình bị chứng điên loạn tạm thời, nhưng cuối cùng hội đồng xét xử bác lời biện hộ đó. Cô ta lĩnh án hai mươi năm, tối thiểu phải thi hành án mười năm. Kate tự hỏi không biết anh ta nghĩ gì về bản án đó. Liệu anh ta có nghĩ thế là công bằng khi người đàn bà tìm cách giết anh có thể phải bóc lịch ít nhất mười năm, trong khi anh ta cũng phải sống với những vết thương suốt phần đời còn lại.

Kate đọc lướt qua bài báo cuối cùng, một đoạn trích gần cuối đập vào mắt cô. « ... Bà Sutter không có bình luận gì ». Cô kéo chuột xuống đọc tiếp. « Louisa Sutter và con chung của hai người không sống tại nhà riêng ở Mercer Island. Tờ Times đã cố gắng liên hệ với bà để biết phản ứng của bà với bản án. Luật sư của bà đã trả lời chúng tôi, nói rằng « Bà Sutter không có bình luận gì ».

Đã có vợ. Anh ta đã có vợ lúc bị bắn, và đã có một đứa con. Vẫn có một đứa

con. Kate vén tóc ra sau tai. Cô choáng váng, chắc chắn vậy. Nhưng cô cũng ngạc nhiên về sự thất vọng vô cùng mà cô cảm thấy. Bất chấp thế nào, giờ cô bắt đầu thấy thích anh ta. Anh ta đã nện cho anh em Worsley một trận thay cô. Phải rồi, anh ta còn tỏ ra đôi chút phân khích khi làm thế. Nhưng anh ta không làm thế thì chắc chắn cô vẫn phải ở lại Buckhorn chơi bi-a tiếp. Bởi vì một điều chắc chắn, anh em nhà Worsley sẽ không đòi nào để cô đi cho đến khi cô thua, và Kate thì không bao giờ chịu thua trong bất cứ việc gì.

Kate gấp laptop lại, đặt vào ngăn tủ quần áo kế bên một hộp kỷ vật của Tom Jones, Rob đã lừa dối vợ anh ta quan hệ với một cô gái hâm mộ hockey cuồng nhiệt, Kate cũng từng bị lừa như vậy trước đây, và cô căm ghét những kẻ lừa đảo. Tuy nhiên, không có ai đáng bị bắn hay tước đi sự nghiệp. Không ai đáng chết, và sự thật không thể chối cãi là Stephanie Andrews đã chủ đích muốn giết Rob.

Kate trèo lên ga trái giường diêm dúa màu hồng của cái giường đôi. Bộ chăn gối cô mang theo từ Vegas rất to, khiến cô bị kẹt giữa đồng ren, dăng-ten, và tất nhiên, cả Tom nữa.

Việc từng bị bắn bởi một cô gái quen ở quán bar có thể lý giải tại sao Rob lại từ chối cô hôm ở quán Duchin. Chuyện đó cũng giải thích tại sao, bất chấp nỗ lực để có thể ghét Rob, cô vẫn bị anh ta cuốn hút.

Cô với lấy một tờ khăn giấy Kleenex để hỉ mũi. Dù với lí do nào đi nữa, nếu có một người đàn ông trong bán kính một trăm dặm làm trái tim cô tan nát và đối xử tệ bạc với cô, Kate vẫn bị anh ta cuốn hút.

Cô liệng tờ giấy Kleenex vào rổ đựng giấy rác Tom Jones nhưng trượt. Rob là một kẻ dối trá. Anh ta sợ trách nhiệm – không có lấy “tem bảo hành” trên người. Anh ta cùng một giuộc với những gã ngốc cô từng hẹn hò. Anh ta làm trái tim cô tan nát còn nhanh hơn cả anh từng nện đầu gối đối phương trước kia.

Phải rồi, đó có thể là đa nghi. Và cô có nhiệm vụ phải duy trì tính đó, nhưng nó cũng không thể phủ nhận cảm xúc cô đang có.

Kate đã bị Rob quyến rũ, nhưng cô không định làm gì hết. Cô đã không còn dính líu tới những gã đàn ông quá quắt.

Cô dựa đầu xuống gối, nhắm mắt lại. Khi ngủ thiếp đi, cô nghĩ về cuộc sống của mình ở Gospel. Đôi khi cô rất buồn. Cô nghĩ cô có thể trở nên quái gở giống những người khác trong thị trấn. Nhưng cũng có những điều đáng ghi nhận ở nơi này. Những niềm an ủi trong những việc không hề thay đổi, như vòng xoay nhàm chán mỗi ngày khi sắp xếp hàng hóa hay đặt mua hàng.

Hai ngày sau, Kate tự nhắc mình nhớ tới cảm xúc đó khi cô và ông nói chuyện về việc làm thế nào để cắt giảm những việc không cần thiết. Kate nghĩ họ nên thôi không giao hàng tại nhà, hay chí ít cũng phải tính thêm tiền công giao hàng. Ông Stanley không đồng ý.

Cô muốn đặt một lọ đựng tiền lẻ cạnh máy pha cà phê để thu tiền của đám

dân địa phương sáng nào cũng đến uống thả phanh. Stanley cũng không cần nhắc việc đó. Cô gợi ý bán thêm pho mát, mỳ ống, ớt jalapeno và ôliu trộn kiểu Ý. Ông nhìn cô như thể cô bị điên vậy.

- Không ai ở đây lại ăn những món kì quái đấy cả.

- Tiệm tạp hóa Triangle có bán. - Cô nói với ông, dựa theo những cửa hàng khác trong thị trấn.

- Đúng vậy. Nếu họ bán thì sao ta phải làm nữa?

Cuối cùng họ cũng nhất trí được việc dán nhãn giá. Sẽ không dán giá cho các món hàng đã in sẵn giá. Ông đồng ý rằng chuyện đó không chỉ phí tiền mà còn phí cả thời gian.

Đó là một chiến thắng nho nhỏ của Kate, nhưng là một chiến thắng quan trọng. Nó cho thấy ông đâu đến nỗi quá cứng nhắc. Ông có nghe theo cô vài điều. Đến lúc nào đó, có thể ông sẽ đồng tình với ý kiến của cô về việc nhập thêm hàng và sử dụng hệ thống kế toán hiện đại. Cô có thể giúp cuộc sống của ông dễ chịu hơn. Mọi chuyện đang tiến triển tốt đẹp.

Hay chí ít cô nghĩ mọi chuyện như vậy cho đến khi cánh cửa hàng M&S mở ra và Rob bước vào, mái tóc hơi rối. Tom đang gào bài “Try A Little Tenderness” hát lại của Otis Redding qua dàn loa stereo trên tường. Cô đã không gặp Rob từ cái đêm lộn xộn ở Buckhorn. Bất chấp tất cả những gì cô được biết về anh ta trước kia, nhìn thấy anh ta, cô lại muốn chinh chàng lại dáng điệu và lấy son bóng ra.

Cô đứng cạnh thùng cam và bưởi. Như cảm nhận được ánh mắt cô đang nhìn mình, anh ta quay lại nhìn cô từ phía cuối dãy hai. Anh ta mặc áo màu len dài tay có mũ trùm đầu màu xanh thẫm giống màu mắt. Cảm anh ta có vết thâm, gợi lại cái đêm anh ta tản đám nhà Worsley vì cô.

- Cô thế nào? – Anh ta hỏi, giọng hơi khàn, như thể gần đây không nói nhiều,

- Tôi ổn.

Môi anh ta mấp máy như muốn nói thêm gì đó. Nhưng anh ta chỉ liếc sang nhìn hai cậu bé mua kẹo.

Giờ là ba giờ ba mươi chiều, cửa hàng vắng khách hơn. Chỉ có hai vị khách khác trong cửa hàng là Adam Taber và Wally Aberdeen. Chúng đang tranh cãi xem Người Nhện và Người Sói ai khỏe hơn. Rob quàng cổ Adam, vuốt tóc thẳng bé.

- Hè này cháu có định làm việc cho chú không? – Anh ta hỏi.

- Có ạ. – Adam cười, cô giẫy ra khỏi vòng tay Rob. – Wally có thể làm cùng cháu được không ạ?

Trong khi Rob giả bộ nghĩ ngợi việc đó, Kate liếc cái áo anh ta mặc, qua nhãn Rossignol in trước ngực xuống ống tay áo, tới quần jean đã bạc. Những đường may đã mòn, có bùn dính ở đầu gối.

- Nếu cháu nghĩ cậu ta có thể làm được. – Anh nói

- Cháu làm được ạ. – Wally quả quyết.

- Tốt. Tháng sau có thể chú có vài việc cần các cháu làm đây.

Ba chú cháu đập tay vào nhau kiêu đàn ông vẫn làm trước khi Rob bước về phía quầy thanh toán, chỗ ông cô đang đứng xếp đầy giá để thuốc lá.

- Mẹ cậu khỏe chứ? - Stanley hỏi anh ta.

- Dạ khỏe. Cháu vừa ở nhà bà đào mấy khóm hồng lụi.

- Tốt, cho tôi gửi lời chào tới bà ấy nhé

- Cháu sẽ làm. – Rob tựa hông vào quầy, đứng vắt chéo chân. – Ông có thể kiếm cho cháu ít hạt lanh được không ạ?

Hạt lanh á? Kate xếp mấy quả cam vàng vào thùng, làm bộ để ý những quả táo, nhưng tâm trí cô không dành cho chúng. Cô đang mãi nghĩ về Rob, tự hỏi liệu anh ta có nghĩ ngợi nhiều về quá khứ của anh ta không. Cô tự hỏi liệu anh ta có nhớ hockey hay lo lắng về cái ngày Stephanie Andrews ra tù hay không. Cô biết cô lo chuyện đó. Cô tự hỏi liệu anh ta đã học được một bài học về dối trá, tự hỏi con anh ta là trai hay gái.

Cô tóm lấy sọt cam rỗng, mang nó ra sau quầy thanh toán hướng về cửa dẫn ra phòng sau. Trên đường đi qua, cô liếc nhìn Rob. Liếc nhìn về vết thâm tím trên quai hàm và bộ ria quanh khung miệng anh ta.

- Cho cháu ít nho Hy Lạp sấy nữa. – Anh ta nói với Stanley, ánh mắt dõi theo Kate đến khi cô đi khuất vào gian trong.

Cửa ra bên tay trái Kate, cô với lấy thêm vài hộp trước khi ra ngoài. Cô cũng tự hỏi liệu Rob có tin cô không tung tin đồn đó hay không. Anh ta chưa kịp nói có hay không. Cuộc nói chuyện gần như đã kết thúc khi cô nói tới chuyện rồi loạn cương.

Cô ném đóng hộp vào trong thùng rác rồi đóng nắp lại. Cô chỉ định đùa, nhưng anh ta phản ứng quá mạnh khiến cô phải tự hỏi liệu có phải mình vừa làm anh ta bối rối chẳng. Từ buổi tối đầu tiên gặp nhau, cô đã tự nhủ anh ta là kẻ bắt lực, nhưng thành thực mà nói, cô thực lòng không tin chuyện đó. Không tin cho đến khi anh ta hành động kỳ quặc và phản ứng quá kịch liệt. Giờ cô phải ngẫm xem có phải việc bị bắn đã làm tổn thương tinh thần và thể xác ở bộ phận nào đó chẳng.

Tiếng cười của ông vang đến tận chỗ Kate khi cô đi vào gian trong, sập cánh cửa lại sau lưng. Nếu Rob gặp vấn đề ở phía dưới, cô thấy thực sự tội tệ khi đem chuyện đó ra đùa cợt. Cô vốn đâu phải người có ác ý. Thi thoảng cô có hơi vô ý, nhưng cô không chủ tâm làm tổn thương mọi người.

Khoan đã. Cô đứng khựng lại ngay bên cạnh cối xay thịt sáng bóng của ông, Cô thấy thương hại Rob ư? Chuyện đó xảy ra như thế nào?

Cô tựa hông vào cái bàn làm việc mạ crom, đặt tay lên trán. Cô không muốn thương hại Rob. Cảm giác để có thể khiến cô thích anh ta hơn. Thích anh ta có thể dẫn cô thẳng tới chuyện bê mặt và bị cự tuyệt. Cô phải tránh xa những người đàn ông đã lợi dụng và đối xử tệ bạc với mình.

Rob Sutter là diễn hình tội tặc.

- Katie này. - Ông nói khi bước vào gian trong. - Ông có đơn hàng cần cháu chuyển đây.

- Ai vậy ông?

- Hazel Avery. Bà ấy cũng bị cảm lạnh giống cháu mấy hôm trước.

- Sao bà ấy không gọi hiệu thuốc Crum ấy. Họ cũng có giao hàng tại nhà mà. - Cô gờ tay chặn lại trước khi ông kịp trả lời. - Thôi quên đi. Cháu hiểu rồi. Là vì ông dễ thương hơn Fred Crum thôi.

Hai má ông Stanley ửng đỏ. Ông đưa cái túi đựng một chai Nyquil và hộp Theraflu cho Kate.

- Cảm ơn cháu. - Ông nói.

- Rob còn ngoài đó không ông?

- Cậu ta đi rồi, nhưng chắc chỉ mới qua bãi đỗ xe thôi. Cháu có thể bắt kịp cậu ta nếu nhanh chân lên.

Kate rút tay vào túi áo khoác, vơ lấy túi xách. Từ hôm đánh lộn ở Buckhorn tới giờ, ông cứ ra sức gán ghép cô với Rob.

- Cháu sẽ bắt kịp anh ta vào lúc khác. - Cô khoác túi xách lên vai, hất tóc ra sau. - Cháu sẽ về sớm.

Nói xong cô cầm túi hàng ông đưa. Ít nhất cô hy vọng chuyến này không tốn thời gian. Lần gần đây nhất cô giao hàng là tới nhà Fernwood ở mạn Tamack. Họ mời cô vào nhà, mở một cuốn album, chỉ cho cô xem cả trăm bức ảnh đưa cháu mới ra đời của họ. Họ cố nhồi nhét cô ăn bánh, bắt cô nghe chuyện con gái họ, Paris, và chồng cô ta, Myron, được biết đến nhiều hơn với cái tên Myron Máy Nghiền trong làng đầu vật chuyên nghiệp dành cho người lùn. Hình như Myron còn có một tên khác ở Mexico dựa theo lối di chuyển đặc trưng của anh ta, Cơn Lốc.

Kate ra khỏi cửa hàng M&S. Ánh mặt trời buổi chiều sáng chói. Cô đi xuống vỉa hè, bước về phía chiếc Honda CRV rồi nhìn sang bên bãi đỗ xe. Rob đang đứng trước cửa tiệm đồ thể thao Sutter, vẫn mặc áo dài tay màu xanh lá và quần jean như lúc nãy. Chỉ có thứ khác biệt là anh ta đeo cặp kính râm gọng đen, mắt kín màu xanh dương.

Trước khi cô xét thấy đó không phải là ý hay, cô bước khỏi vỉa hè đi dọc theo khu đất rải nhựa đường. Phải rồi, anh ta là chủ tịch câu lạc bộ “khả năng mối quan hệ chẳng đến đâu”, nhưng anh ta cũng là người đàn ông duy nhất ở quán Buckhoen đứng ra bảo vệ cô. Cô không chắc anh ta có biết cô thực sự biết ơn đến nhường nào hay không.

Lại gần hơn, cô thấy một tay anh ta cầm rìu, rút ra một đôi găng tay lao động da màu nâu. Trước mắt cô, anh ta quay ra vung rìu chặt một cái cây cao chừng hơn một mét, trông trong cái chậu hoa đôi cạnh cửa ra vào. Chỉ hai nhát, cái cây đã đổ gục dưới chân anh ta.

- Chào anh. - Cô gọi to trong khi bước lên vỉa hè.

Anh ta liếc mắt lại nhìn cô và đứng thẳng dậy.

- Sao thế? Anh rất cần củi à? - Cô đứng trước cái cây vừa bị đốn, hỏi.

- Lùi lại một chút nào. - Anh ta vừa nói vừa vung rìu chặt tiếp cây khác. Nó đổ sụp xuống cạnh người anh em song sinh.

- Tôi ghét những thứ đó. - Anh quay sang cô đáp, song lại nâng rìu lên, cán gỗ trượt trong lòng bàn tay đeo găng, dừng lại ở phần đầu bằng thép nặng. - Có lẽ chúng hợp với Bốn Mùa hơn là một tiệm đồ thể thao ở Idaho Sawtooth.

- Anh định thay thế chúng à?

- Tôi đang tính kiếm vài cây cỏ dại cao. - Anh ta cắn đầu ngón găng kéo nó ra.

- Ý anh là cỏ bông bạc hay dương xỉ ấy hả?

Anh ta nhét găng tay vào trước túi áo.

- Ừm, chắc vậy. Tôi trồng vài cây giống đó trong vườn, và tôi thích nó.

Anh ta tháo kính râm ra, nhét nốt vào túi. Ánh mặt trời làm đôi mắt xanh của anh ta hơi nheo lại khi nhìn cô. Anh tay lấy mũi giày đá một cái cây dưới đất.

- Đám này phải chết

- Thật tốt là anh không bán súng.

Anh ta mỉm cười, vì một vài lí do đáng sợ, cô thấy hơi chút chộn rộn trong lòng. Cô tránh nhìn miệng anh ta, liếc xuống hai cái xác cây dưới chân mình.

- Không. - Anh ta nói. - Không súng ống gì hết.

Cô quá hiểu tại sao anh ta không bán súng.

- Chà, tôi ngạc nhiên là họ lại để anh ta sống ở đây.

- Tôi không phản đối chuyện súng ống. Tôi chỉ không cần chúng.

Cô liếc lên nhìn mái che kẻ sọc trên đầu.

- Bao giờ anh mở hàng.

- Mừng Một tháng Tư. Tính từ mai là một tuần nữa.

Anh ta không nói gì thêm. Một phút im lặng bối rối giữa hai người. Cô không biết làm gì ngoài việc tự hỏi liệu anh ta có đang nhớ về cái đêm cô đã hành động thật ngớ ngẩn, Hay buổi tối anh cứu cô khỏi Buckhorn. Cô khoanh tay trước ngực, túi thuốc cảm của Ada lắc lư va vào đùi.

- Hàm anh thế nào rồi? - Cô liếc nhìn khuôn mặt anh ta. - Còn đau không?

- Không.

- Tốt. Nếu anh không can thiệp, chắc tôi vẫn ở lại Buckhorn chơi bi-a.

- Nhà Worsley là bọn đàn độn.

- Tôi nghĩ anh đã gọi chúng là bọn thiếu năng.

Anh cười khùng khục.

- Cũng vậy cả thôi mà.

- Một lần nữa cảm ơn anh vì đã giúp tôi.

- Không có gì, - Anh ta gõ gõ cán rìu vào chân như thể đang nôn nóng muốn tổng cô đi chỗ khác.

Cô lùi lại một bước.

- Gặp anh sau.

Anh cúi xuống nhặt thân cây vừa chặt.

- Ừm.

Trong khi thấy cô hơi xôn xang, anh ta lại chẳng tỏ thái độ gì. Thật ngại quá. Cô vội quay đi lấy xe. Nhưng thái độ hờ hững của anh ta cũng chẳng phải tin gì mới mẻ - cũng chẳng ảnh hưởng gì. Cô đâu có tới đây để hẹn hò – nhất là với đàn ông như Rob. Cô ở đây để giúp đỡ ông thôi.

Ngày thứ Sáu sau đó, cô giúp ông theo một cách đã thay đổi cuộc sống của ông,

Tình cờ cô lây cảm cho ông. Vậy là ông buộc phải nằm nhà. Trước khi đi làm, Kate nói với bà Grace Sutter về việc đưa ông đến phòng khám. Bà hứa sẽ ghé qua khám cho ông vào giờ nghỉ trưa và sau khi hết ngày làm việc.

Việc đầu tiên Kate làm khi tới cửa hàng sáng hôm đó là bỏ ngay đĩa Tom Jones khỏi đầu CD, thay vào đĩa Alicia Keys. Cô thích nghe Alicia, Sarah McLachlan và Dido. Thật là một ngày thỏa sức tự do.

Một giờ chiều, cô gọi cho một người bán buôn thực phẩm có uy tín ở Boise, đặt hàng ô liu, ớt jalapeno và bánh quy giòn. Cô nghĩ tốt nhất là bán những thứ nhỏ. Và nếu những món này bán được, ông cô sẽ phải đồng ý với những ý tưởng khác của cô.

Năm giờ, cặp song sinh nhà Aberdeen tới làm việc. Kate thay ngăn kéo để tiền. Cô đếm tiền, ghi chép vào sổ cái của ông, để tiền trong két cho tới sáng hôm sau. Chuông điện thoại vang lên khi cô định rời văn phòng lúc sáu giờ. Là ông gọi. Ông nhờ cô làm hai việc giúp, « lấy sổ sách », những việc cô vừa mới làm, và giao hàng trong lúc tiện đường về nhà.

- Đơn đặt hàng đặc biệt của Rob từ hôm qua. – Ông ho khụ khụ. – Cháu mang nó đến nhà cho Rob nhé.

Kate liếc xuống nhìn cái áo cánh bo màu be có ba khóa bằng da ở một bên. Cô phủi bụi trên ngực trái.

- Cháu sẽ gọi anh ta, và anh ta có thể đến lấy vào ngày mai.

Cô không muốn gặp Rob. Hôm nay là một ngày dài mệt mỏi, và cô chỉ muốn về nhà, cởi bỏ cái quần dài vải dệt chéo đen và đôi bốt da. - Cháu chắc là anh ta không cần gì tới nay đâu.

- Katie. – Ông thở dài. – Cửa hàng M&S trụ được ngàn ấy năm là vì khách hàng rất tin tưởng chúng ta đấy.

Cô đã nghe chuyện này cả trăm lần rồi, nên đành vờ lấy cây bút. - Ông cho cháu địa chỉ đi.

Năm phút sau, cô lái xe quanh mạn trái hồ Fish Hook. Mặt trời sắp lặn đằng

sau những đỉnh núi đá granit nhọn hoắt, tạo thành những mảng tối rặng cửa phủ lên toàn bộ khung cảnh và mặt hồ xanh thẳm. Kate liếc nhìn chỉ dẫn dựng phía sau hộp số, rẽ trái lên một con đường dẫn vào nhà có hàng rào gỗ san sát nhau. Cô có thể thấy mái một ngôi nhà, nhưng hệ thống đèn cảm biến bật sáng như đường băng, nên cô biết mình đang đi đúng đường. Ngôi nhà dường như cao vượt lên trước mặt cô, to lớn và sừng sững trong ánh chiều tà.

Ngôi nhà được dựng từ đá hồ và gỗ. Những ô cửa sổ không lồ phản chiếu hình ảnh những ngọn thông chót vót cùng những lùm cây phủ đầy tuyết. « Pa rum pum pum pum » (*Nhịp điệu trong bài hát « Chú bé đánh trống* »), cô lầm nhảm. Trông nó giống một cái khách sạn hơn là nhà riêng. Cô lái chiếc Honda vào chỗ đỗ xe phía trước cái gara phải chứa được tới bốn xe, vơ lấy túi đồ của Rob trên ghế phụ. Cô chưa từng nghĩ về nơi anh ta sống, nhưng dù cho có nghĩ đi nữa thì cũng không ngờ nó lại như thế này.

Cô kiểm tra lại địa chỉ ông đưa trên bảng sô nhà. Hockey hẳn đã mang lại cho Rob rất nhiều.

Cô ra khỏi xe, khoác ba lô da lên vai. Gót đôi boot của cô lục cục trên nền bê tông và đá khi bước lên bậc thềm rộng trước cửa ra vào.

Một tay cầm túi, một tay cô gõ cửa. Đèn trên đầu cô không bật. Cũng không có ánh đèn trong nhà. Được một lát, Kate đặt túi trước cửa rồi mở túi xách ra. Cô lục tìm một mảnh giấy, cuối cùng tìm được tờ danh sách bán hàng tạp phẩm cũ, một biên lai tài khoản tiền gửi ngân hàng và một tờ giấy gói kẹo cao su mùi giống mùi bạc hà. Cô lấy tờ giấy gói ra cùng một cây bút, tựa vào cửa viết.

Viết được dở chừng tờ giấy thì đèn trên đầu cô bật sáng, một bên cánh cửa mở ra. Kate ngã chúi, suýt nữa đâm đầu vào ngực Rob.

- Cô đang làm gì thế . – Rob hỏi ?

Cô bám lấy cánh cửa kia để khỏi ngã.

- Tôi chuyển hàng cho anh.

Cô nhìn đôi chân trần, cái quần jean cùng cái áo phông đã sờn của anh ta. Màu xanh dương, cô chắc vậy, và căng phồng.

- Cô không phải làm vậy đâu.

Anh ta quàng một cái khăn tắm màu trắng quanh cổ, đưa một đầu khăn lên lau khô mái tóc ướt sũng. Ông tay áo anh ta tuột xuống để lộ múi cơ cuộn cuộn và lông nách đen rì. Hình xăm rắn cuộn quanh bắp tay săn chắc. Có thứ gì đó khiến ruột gan cô xôn xang kì lạ.

- Ông tôi nói là ... - Cô cau mày, đẩy cái túi về phía anh ta . – Đứng ngại.

Anh ta quay đi vào trong nhà, không cầm lấy cái túi. Một chum đèn treo làm bằng sừng hươu Bắc Mỹ tỏa sáng trên đầu, chiếu xuống bờ vai rộng và mông quần jean anh ta. Anh ta ngoái lại nhìn cô.

- Vào nhà rồi đóng cửa lại đi.

CHƯƠNG 9

- Anh sống ở đây một mình à?

Rod ném khăn tắm lên ghế da, lấy tay vuốt tóc.

- Ừ.

Cô ta gặp anh vừa lúc anh tắm xong. Thậm chí anh sẽ không thấy cô ta đứng cạnh cửa nếu không đi ngang qua và nhận ra cô ta qua cửa sổ trên lầu.

Kate đặt túi hàng tạp phẩm trên bàn cà phê khi đi qua anh trong phòng sinh hoạt.

- Ôi, tôi chưa bao giờ được ngắm hồ từ bên này. - Cô ta nói, mắt nhìn ra ngoài khung cửa sổ lớn cao từ sàn lên tới trần nhà.

Rob liếc nhìn những dải tuyết bao quanh mặt hồ trong xanh. Vào mùa hè, mặt nước phản chiếu những rặng thông rậm rạp và có màu xanh lục bảo. Tối nay, trăng mới ló qua những đỉnh núi răng cưa lờm chờm vùng Sawtooths, tỏa một làn ánh sáng xám nhạt xuống các ngọn nước và hồ nước.

- Cô có thích không? - Anh hỏi, mắt dán vào lưng áo cùng quần Kate, cho tới đôi boot khiêu khích của cô ta.

Chưa từng có một phụ nữ nào, trừ mẹ anh, đặt chân vào ngôi nhà này. Việc Kate ở đây thậm chí còn có cảm giác hơi chút bối rối - giống như ngắm nhìn ngôi sao khiêu dâm bạn ưa thích bước ra từ màn ảnh vào phòng khách nhà bạn vậy. Anh đang nghĩ về cô ta quá nhiều, thật ngượng ngùng. Cứ như thể anh mới mười sáu chứ không phải ba mươi sáu tuổi vậy.

- Thật tuyệt vời. - Cô ta vén một bên tóc ra sau tai. - Hồi còn nhỏ tôi đến Gospel, bà thường đưa tôi đến bãi tắm công cộng.

Cô ta chỉ về phía phải, hướng về thị trấn. Cô ta tiến lại gần, áp lòng bàn tay lên kính. Những ngón tay thon dài duỗi ra ép lên mặt kính. Những móng tay ngắn, bóng bẩy hướng lên trần nhà.

- Tôi có thể thấy du thuyền ở đằng kia. - Cô ta bỏ tay xuống, cau mày nhìn anh. - Ôi. Xin lỗi. Tôi in dấu tay lên cửa sổ sạch sẽ nhà anh mất rồi.

- Không sao đâu. Vậy mới có việc cho Mabel làm khi cô ấy đến lau dọn tuần tới.

Anh khoanh tay trước ngực, thoải mái đứng một chân. Anh mãi mê ngắm nhìn mái tóc đỏ mượt ôm lấy cái cổ mảnh dẻ của cô ta. Anh biết làn da giữa vùng cổ và vai của cô ta hẳn phải rất mềm mại.

- Nhà anh đẹp thật đấy, Rob ạ. - Cô ta khen, và đó là lần đầu tiên anh có thể nhớ là cô ta gọi tên anh.

Tất nhiên, anh từng tưởng tượng cô ta gọi. Nhưng trong một tình huống có lẽ anh sẽ ăn tát. Mời cô ta vào nhà thực là một ý tồi. Cực kỳ tồi. Anh nên chỉ cho cô ta lối ra. Thay vì thế anh lại nghe mình nói:

- Cô muốn tham quan một vòng không?

- Có chứ.

Quá muộn rồi.

- Cô có thể để áo khoát ở đây, nếu cô muốn. – Anh đề nghị giúp cô ta. Anh đã học được kha khá bài học về chuyện đó lần gần đây nhất.

Cô ta cởi áo khoát, đặt cạnh túi đồ tạp phẩm. Cô ta tiến về phía anh. Ánh mắt anh nhìn vào áo cánh của cô ta, cái áo ôm lấy phần ngực và cài bằng mấy dây khóa ở mặt bên. Những dây khóa bằng da màu đen. Một loại không quá khó mở. *Đừng có nghĩ về những cái khóa.*

Anh quay đi, cô ta theo sau anh lên gác. Phòng đầu tiên họ vào xếp đầy dụng cụ tập thể dục thể thao và tạ. Phía trước một bức tường gắn gương kê máy tập chạy và máy tập Nordic Track.

- Anh dùng những thứ này thật hả? – Cô ta xắn ống tay áo lên, để lộ những đường gân xanh mỏng manh trên cổ tay.

- Gần như mỗi ngày. – Đầu tiên anh để ý cổ, giờ thì đến cổ tay. Anh có cảm giác mình như ma cà rồng.

- Tôi cũng có đến phòng tập một lần. – Cô ta bước vào phòng, lẩn sờ những quả tạ của anh. – The Golds ở đường Flamingo. Tôi trả phí thẻ hội viên một năm và đi tập được có ba tháng. Tôi nghĩ tôi không siêng tập thể lực cho lắm.

- Có lẽ cô cần ai đó làm động lực cho cô chăng. – Anh ngắm những ngón tay thon dài, đôi bàn tay vượt nhẹ theo hàng tạ mạ crom. Nếu là trước đây, anh sẽ đề nghị làm động lực cho cô ta ngay.

- Không, đây không phải là vấn đề của tôi đâu. Tôi đi cùng với bạn tôi là Marilyn. Cô ấy nghiện máy tập StairMaster. Cô ấy đã cố gắng động viên tôi.

- Cô ta lẩn đầu. – Nhưng cứ khi nào đùi tôi nóng ran lên là tôi lại phải nằm nghỉ. Tôi không chịu được đau.

Anh bật cười dù anh ước cô ta không nhắc đến chuyện làm nóng bắp đùi.

- Lại đây. – Anh dẫn cô quay ra hành lang trông xuống lối ra vào và phòng sinh hoạt, chỉ về phía một cánh cửa đóng. – Đó là phòng con gái tôi.

- Bao lâu thì cô bé lại đến thăm anh?

- Amelia chưa bao giờ đến đây thăm tôi. Con bé sống ở Seattle với mẹ, nhưng khi xây nhà, tôi vẫn dành một phòng cho nó.

- Cô bé bao nhiêu tuổi rồi?

- Hai.

Anh lại chỉ một cánh cửa đóng khác.

- Đó là phòng tắm, nhưng chưa dùng bao giờ.

Họ đi qua góc tường đặt một cái tràng kỷ anh chưa bao giờ ngồi và một cái cây to anh chưa bao giờ tưới.

- Cô đã kết hôn bao giờ chưa?

- Chưa.

- Đã suýt kết hôn chứ?

- Cũng một vài lần. – Cô ta cười, nhưng chẳng thấy hài hước. – Hay ít nhất là tôi nghĩ thế. Họ thì không.

- Một vấn đề khó đấy.

Hai người đi qua cánh cửa mở vào phòng ngủ của anh. Nơi anh tưởng tượng ra cô ta khóa thân. Bị cột chặt vào giường hay quỳ gối trong ánh trăng chiếu qua khung cửa sổ. Anh tự hỏi liệu mình có giống một thằng đờ hay không khi cứ nghĩ đến hình ảnh cô ta không một mảnh vải trên người nhiều đến thế. Tự hỏi liệu điều đó có đáng quan tâm hay không vì cô ta đâu có biết, và anh không bao giờ có ý định làm thế. Anh tựa vai vào một khung cửa, đút tay vào túi trước cái quần Levi's. Ngắm nhìn cô ta nhẹ nhàng đi lại trong phòng, anh tự hỏi liệu mình có thể tách rời một Kate đang ngó qua ô cửa sổ phòng ngủ của anh với một Kate muốn ngủ với anh cái đêm đầu tiên họ gặp nhau hay không. Anh không tin cho lắm. Hai hình ảnh trộn lẫn vào nhau trong đầu anh đến nỗi cứ nhìn cô ta, chuyện đó lại hiện hữu.

- Con gái anh đây hả? – Cô ta dừng lại trước góc giải trí bày đầy những bức ảnh con gái anh.

- Ừ. Đó là Amelia.

Cô cúi xuống để nhìn rõ hơn.

- Cô bé thật dễ thương. Trông giống anh lắm.

- Mẹ tôi cũng nghĩ thế.

Kate lùi lại một bước, chuyển sang ngó cái tivi màn ảnh rộng.

- Hockey chắc hẳn phải trả lương rất cao.

Vậy ra cô ta có biết một hai điều về anh. Không có gì bí mật. Mọi người trong thị trấn đều biết cả.

- Ừ, lương cũng cao.

- Anh chơi cho đội nào?

- Ottawa Sanators. New York Rangers. Florida Panthers. Detroit Red Wings. L.A.Kings, và Seattle Chinooks.

Cô ta nhìn anh.

- Nghe có vẻ anh cũng đi đây đi đó nhiều nhỉ.

- Ừ.

Thực sự anh không thích nhắc về quá khứ. Quá khứ đưa ra quá nhiều câu hỏi anh không muốn trả lời. Quá nhiều ký ức anh không muốn gọi lại.

Tầm thẳm làm đôi bốt của cô ta không gây tiếng động khi tiến về phía anh, đứng cách anh chỉ một bước chân.

- Hồi đó anh chơi cừ chứ hả?

Anh nhìn chăm chăm vào miệng cô ta.

- Cô nghĩ thế nào?

Cô ta nghiêng đầu sang một bên như thể đang dò xét anh.

- Tôi nghĩ hẳn là anh phải rất đáng sợ.

- Cô có xem hockey không?

- Chỉ đủ để biết là nếu anh trượt về phía tôi, tôi sẽ tránh đường cho anh qua ngay. – Cô ta mím môi cố không phì cười. – Và tôi đã thấy anh hạ gục anh em nhà Worsley rồi.

Anh cười khùng khục.

- Thôi xuống dưới nhà nào. – Anh nói trước khi không thể cưỡng được ham muốn cắn đôi môi kia.

Anh chỉ về phía hai cánh cửa đóng khác. Một phòng ngủ xếp đầy đồ câu mỗi giả của anh. Phòng còn lại để các hộp đựng dụng cụ hockey. Hai người xuống cầu thang, đi quanh nhà, vòng qua phòng ăn tới bếp. Trên mặt bàn bếp bằng cẩm thạch và bếp ga có mấy khay granola lạnh. Anh rất mê món đó, và đã tự tay làm được vài năm rồi. Anh định hoàn thiện tay nghề làm món granola. Hồi còn chơi hockey, đám bạn đều nhận xét bậy bạ về món granola của anh, nhưng sau lưng thì lại xin một ít để ăn khi không có ai ở đó. Cô ta đứng cạnh bàn bếp giữa phòng, chăm chú quan sát những cái nồi, chảo treo trên giá cao hơn đầu cô ta. Đèn trần tỏa ánh sáng rực rỡ ấm áp, chiếu vào mái tóc đỏ.

- Ai dùng cả đồng nồi chảo này thế?

- Tôi.

Anh sống một mình và đã học cách tự nấu nướng rất lâu rồi. Sống lang thang ngoài đường, ăn đồ ăn nhà hàng chỉ tổ chóng già.

- Khi tôi ở đây. – Anh nhón một ít granola rồi bước về phía cô ta. – Há miệng ra.

Anh giữ ngón tay trước miệng cô ta. Ánh mắt cô ta đầy ngờ vực, cảm giác như cô ta có thể phản đối.

- Cái gì trong đó thế?

- Yên mạch, hạt lanh, mật ong. – Hay có thể chỉ là do cô ta e ngại thôi. Anh thích nghĩ đến việc đã khiến cô ta e ngại.

- Anh có biết một con ong chỉ làm được lượng mật ong bằng một thìa khuấy trà rưỡi trong cả cuộc đời không?

- Thật thú vị. Giờ thì há miệng ra nào.

Cô ta nhìn anh ngấp ngừng rồi há miệng ra. Đầu ngón tay anh chạm vào bờ môi cô ta. Anh đút granola vào miệng cô ta như mớm cho một con chim nhỏ, rồi anh lùi lại.

Cô ta nhai thử, liếm mép.

- Khá ngon đấy.

- Tôi nghiện nó lắm. – Anh với lấy một khay, đặt ở bàn bếp cạnh cô ta. – Tự nhiên đi.

- Anh có chắc là anh làm không đấy?

- Tất nhiên rồi. Còn ai vào đây nữa?

- Tôi không biết nữa, nhưng tôi lại không nghĩ anh lại gây ấn tượng với tôi bằng kiểu người biết làm granola.

Anh định hỏi cô ta nghĩ gì về anh, nhưng anh nghĩ mình đã biết rồi. Cô ta nghĩ anh lái một chiếc Hummer để cân bằng với cái của quý nhỏ xíu và bị liệt.

- Là vì cô không hiểu tôi thôi.

- Đúng vậy. – Cô ta nghiêng đầu, nhìn anh chăm chú. – Tôi có thể hỏi anh vài câu không?

- Được, nhưng tôi không nhất thiết phải trả lời nhé.

- Công bằng đấy. – Cô ta nói, khoanh tay trước ngực. – Sao anh lại sống trong một căn nhà to như thế này trong khi anh đâu có ở đây nhiều?

- Tôi ở đây từ tháng Ba tới tháng Chín. À, cả khi không ở cửa hàng.

Đó đâu phải câu trả lời dành cho câu hỏi của cô ta. Sao anh lại xây một ngôi nhà lớn như thế? Anh tựa hông vào nhà bếp cạnh cô ta.

- Tôi nghĩ vì tôi từng sống trong những ngôi nhà lớn có bể bơi, bồn tắm mát-xa, phòng chơi game đáp ứng nhu cầu của tôi. Thế nên khi xây ngôi nhà này, tôi cũng làm như mọi khi.

- Anh cũng có một phòng chơi game à?

- Ừ. Nó ở ngoài phòng sinh hoạt. – Anh nói trong khi cô ta bóc granola ăn tiếp. – Có lẽ lúc nào đó ta có thể chơi bi-a.

Cô ta nuốt granola, xoa hai tay vào nhau.

- Có thể, nhưng tôi phải báo trước cho anh biết là tôi không giả vờ thua ai đâu nhé.

- Câu đó có ý gì thế?

- Tôi đã xem anh chơi tối hôm nọ. Tôi có thể bịt mắt đánh bại anh với một tay buộc sau lưng.

- Bóc phét. – Anh mỉm cười. – Tôi rất muốn xem cô đá mông tôi như thế nào đây.

- Ôi, tôi không biết liệu tôi có đá mông anh được không. Anh cũng không tề *đến thế*. – Cô ta cười phá lên. – Mặc dù vậy, tôi sẽ phát mông anh thật mạnh đấy.

Ôi quý thật. Thỏa thuận với cô gái trong mơ đang đứng ngay trước mắt bạn và nói về chuyện phát vào mông.

Cô ta cắn thêm một miếng granola.

- Chuyện đó khiến tôi gặp rắc rối với đàn ông có cái tôi yếu ớt. – Cô ta nhìn

anh, đôi mắt nâu ánh lên vẻ nghiêm túc. – Tôi muốn nói với anh là ... Tôi xin lỗi về những điều đã nói trong xe cảnh sát trưởng tôi hôm ấy.

Anh ngân ra một lúc.

- Chuyện cô nghĩ tôi từng bị bắt trước đó hả?

- Không. Chuyện trực trực ấy.

- À à ... *chuyện đó*.

- Tôi chỉ định đùa thôi, nhưng anh không thấy hài hước, vậy nên ... - Cô ta ngập ngừng, rồi nhìn thẳng vào mắt anh. – Tôi xin lỗi về chuyện đó. Tôi không cố ý vậy đâu.

Anh chăm chú nhìn cô ta một lúc, rồi cau mày lại.

- Vì Chúa... - Cô ta thực sự không nghĩ anh có thể dựng nó dậy. Nếu để ý liếc xuống nhìn khóa quần anh, cô ta sẽ thấy đã nhầm rồi.

- Thi thoảng tôi nghĩ mình hài hước nhưng thực ra không phải, thành ra lỡ lời.

Anh chộp lấy hai vai cô ta, kéo cô ta áp vào ngực mình. Anh thở mạnh, nhìn thẳng vào đôi mắt hoảng hốt của cô ta. Anh từ từ áp môi lại gần môi cô ta. Anh muốn dạy cho cô ta một bài học. Cho cô ta biết anh là một thằng đàn ông hoàn chỉnh. Anh cố gắng làm thật từ từ. Chúa giúp anh dám làm, nhưng nó diễn ra lâu quá. Thời khắc môi anh vừa chạm môi cô ta, anh không còn giữ được bình tĩnh nữa. Giống như châm môi lửa vào xăng, cảm giác đó lan tỏa khắp làn da anh. Anh bị thiêu rụi với ham muốn cháy bỏng vì cô ta.

Thừa thế cô ta thở hổn hển, anh đảo lưỡi vào trong cái miệng ấm áp, ẩm ướt của cô ta. Một cảm giác rùng mình chạy dọc sống lưng, làm cơ bắp anh run lên. Trong khi anh muốn cuốn hút cô ta vào trong thú nhục dục của mình, muốn cắn cô ta, cô ta vẫn đứng im trong vòng tay anh, không kháng cự, cũng không bị cuốn theo. Anh phải để cô ta đi, nhưng ngay khi anh định dừng lại, lưỡi cô ta chạm vào lưỡi anh, và không còn gì ngăn được anh lại nữa.

Hương vị cái miệng ướt át và ấm áp của cô ta thật tuyệt. Như mật ngọt, sex và tất cả những thứ đã biến mất trong cuộc đời anh. Đôi tay cô ta di chuyển tới vai anh. Những ngón tay bầu chặt vào bắp thịt anh qua làn áo cotton mỏng. Cô ta có mùi hương như hoa, hơi ấm của đàn bà và tất cả mọi thứ anh đã tự kiềm chế không ham muốn. Anh say mê nó. Vị của miệng cô ta và đôi bàn tay ấm áp. Hương thơm của làn da. Ham muốn lan tỏa khắp làn da anh, lan tỏa khắp vùng lưng, giữa hai chân, siết chặt hai tinh hoàn và đốt cháy anh. Và anh muốn điều đó. Anh muốn được cảm nhận nó một lần nữa. Tất cả về nó. Lần đầu tiên, từ rất lâu rồi, anh không cố gắng và kiểm soát nó hay gạt đi. Anh ghì chặt ham muốn trong lòng dù nó bóp nghẹt không khí xung quanh anh. Anh lùa những ngón tay vào mái tóc, ôm lấy khuôn mặt cô ta. Đôi tay anh run rẩy khi cố kìm ham muốn được cởi phất cái áo cánh và nắm chặt bầu ngực tròn căng của cô ta.

Cái lưỡi khéo léo của cô ta chạm vào rồi cuốn lấy lưỡi anh. Anh có thể cảm

nhận mạch của cô ta đập thành thạch dưới ngón tay cái của mình. Họ hôn nhau say đắm. Người đàn bà trong vòng tay anh cũng đang mê y như anh vậy.

Nhưng anh phải dừng lại. Anh không biết nhiều về cô ta đủ để chắc chắn cô ta sẽ không nổi điên với anh. Anh không nghĩ cô ta bị điên, nhưng cô ta không đáng để mạo hiểm. Không người đàn bà nào đáng cả. Có một điều anh phải làm trước khi để cô ta đi.

Anh tóm tay cô ta đang bám chặt vai anh, kéo xuống ngực mình. Làn da anh cảm nhận hơi ấm từ cô ta xuyên qua làn áo phông. Tay anh ép chặt mu bàn tay cô ta, lòng bàn tay cô ta áp vào những bắp cơ săn chắc của anh. Rồi anh kéo tay cô ta xuống dưới. Châm chậm qua ức, xuống bụng. Một màn tra tấn tinh thần. Màn tra tấn chậm rãi quá đối ngọt ngào anh hằng khao khát. Anh cầm tay cô ta xuống thấp hơn, qua vùng cơ bụng rắn chắc tới thắt lưng quần. Anh khẽ rên rỉ trong cổ họng, rồi giật lại vừa đủ để nhìn rõ khuôn mặt cô ta. Anh nhìn chăm chăm vào đôi mắt, ngắm nhìn đôi mắt nâu trong trẻo khi kéo tay cô ta xuống tới khóa quần, ép lòng bàn tay ấy vào “thằng nhỏ” đang cương cứng của mình. Anh giữ chặt đầu gối để không gục xuống. Ham muốn đang trở dậy cực kỳ mạnh mẽ, giằng xé ruột gan anh.

- Tôi nghĩ điều này sẽ trả lời bất cứ câu hỏi nào. – Giọng anh khàn khàn, đầy vẻ ham muốn.

Kate liếm môi.

- Sao cơ?

- Tôi có thể dựng nó dậy được.

Sau đó anh làm một trong những điều khó khăn nhất từng làm suốt bấy lâu nay. Trong khi cơ thể đang thúc giục đè nghiêng cô ta xuống để thỏa mãn cơn khát, anh lại buông tay cô ta ra, lùi lại.

- Cô còn muốn biết gì nữa nào?

Cô ta lắc đầu, đôi mắt ngơ ngác.

- Không. Tôi không... tôi... - Má cô ta đỏ chín, ngón tay chạm vào môi dưới như bị tê cóng. – Tốt hơn là tôi nên... về.

Cô ta chỉ về một phòng khác. Rồi cô ta quay đi, ra khỏi bếp. Tiếng gót giày vội vã nện xuống mặt sàn gỗ cứng khi cô ta bỏ đi.

Tức giận, thất vọng và hối tiếc khiến suy nghĩ của anh quay cuồng theo ba hướng. Một mặt nó bảo anh cô ta xứng đáng như thế. Một mặt thúc giục anh nhảy bổ vào cô ta. Trong khi mặt khác lại thì thảo vào tai anh, rằng anh là một thằng đàn và anh nên đuổi theo xin lỗi cô ta. Anh nghe tiếng cửa đóng lại. Anh nhắm mắt, bàn tay ấn chặt vào “thằng nhỏ” đang căng cứng.

Mẹ kiếp.

Tiếng động cơ chiếc SUV của cô ta vang tận trong nhà. Anh liếc qua cửa sổ phòng bếp khi cô ta phóng xe xuống đường dẫn vào nhà anh, ánh đèn bảo vệ bật sáng bám theo sau xe. Anh thấy mình như sắp sửa nổ tung. Hay đập tan

thứ gì đó bằng quả đấm của anh. Làm gì đó hơn là sống một mình trong ngôi nhà rộng thênh thang, trống vắng, mơ tưởng về người đàn bà với mái tóc đỏ rực và đôi mắt nâu sâu thẳm. Không thể sống như thế được.

Anh hít một hơi thật sâu rồi chậm chậm thở ra. Anh đã ba mươi sáu tuổi. Anh muốn nhiều hơn nữa.

Chuông điện thoại vang lên, anh thở dài. Anh liếc nhìn mã vùng Seattle, nhắc máy không dây lên đúng hồi chuông thứ tư.

- Chào Louisa. – Anh vừa nói vừa ra khỏi bếp.

- Em tưởng anh sẽ gọi cho mẹ con em tối nay chứ.

- Còn sớm mà. – Sàn gỗ lạnh ngắt dưới chân anh khi đi trong nhà, qua lò sưởi lớn bằng đá, tới cửa sổ nhìn ra ngoài hồ. – Amelia đâu?

- Ngay cạnh đây.

- Cho anh nói chuyện với con.

Im lặng một lát, tiếng cô con gái hai tuổi của anh nhắc máy.

- Chào bố. – Giọng con bé lí nhí khiến ngực anh thắt lại. Con bé là một trong những điều anh muốn nhiều hơn nữa trong cuộc đời mình.

- Chào con gái yêu. Con đang làm gì thế?

- Wiggles.

- Con đang xem Wiggles à?

Tiếng thở mạnh ở đầu dây, rồi mới thấy con bé nói tiếp.

- Vâng ạ.

- Con đã ăn tối chưa?

- Rồi ạ.

- Thế con ăn gì?

- Con ăn mì.

Anh cười. Mì là từ ưa thích của con bé, với nó nghĩa là bất cứ món gì từ mì Ý cho tới súp gà. Chúa ơi, anh nhớ con quá. Những lúc như thế này, trong vài khoảnh khắc ngắn ngủi, anh đã nghĩ tới việc bán cửa hàng đi và quay về Seattle. Nhưng rồi anh hiểu rằng không thể. Anh không còn thuộc về nơi đó nữa.

- Bố yêu con.

- Con yêu bố. – Con bé nói lại.

Louisa cầm lấy máy.

- Anh vẫn định đến Seattle nhân Lễ Phục Sinh đấy chứ?

- Anh sẽ bay trước thứ Tư, nhưng phải về đây trước thứ Bảy.

- Sao lại thế? Em nghĩ chúng ta có thể đi mua cho Amelia một cái giỏ rồi tặng cho con bé buổi sáng lễ Phục Sinh. Em nghĩ ta có thể dành những ngày nghỉ cùng nhau như một gia đình.

Lại thế rồi. Dòng suy nghĩ không dứt khoát đầu tiên. Vượt qua bao khoảng cách cuộn chặt lấy anh. Giằng kéo anh như mọi khi. Cô ấy muốn hòa giải. Anh vẫn không chắc đó là điều anh muốn. Anh không thể sống ở Seattle. Cô

ấy không muốn sống ở Gospel. Và ngay cả nếu cô ấy có đi chẳng nữa, anh cũng không chắc Louisa là “điều anh muốn nhiều hơn nữa” cho cuộc sống của mình.

- Anh có việc ở đây hôm thứ Bảy, thế nên quay đi quay về Seattle cũng bất tiện. – Thứ Bảy trước lễ Phục Sinh, thị trấn có cuộc diễu hành, và anh đã đồng ý kéo xe diễu hành của trường tiểu học bằng chiếc Hummer. Amelia không quan tâm nếu như anh ở đó ba ngày trước lễ Phục Sinh, trong, hay sau đó ba ngày đâu. Với con bé thì cũng như nhau thôi.

Im lặng một hồi, rồi Louisa lên tiếng.

- Vậy cũng được. – Như vậy nghĩa là không ổn chút nào. – Anh nói lần này anh ở lại bao lâu nhỉ?

- Ba ngày.

Lại một khoảng lặng.

- Chuyến đi ngắn ngủi...

Anh nhìn ra ngoài hồ, ngắm những ánh đèn ở Gospel.

- Anh đang dạy vài lớp câu mỗi giờ, khai giảng vào thứ Hai sau lễ Phục Sinh.

– Anh giải thích, dù biết cô ấy sẽ không hiểu. – Nhưng anh sẽ vẫn đến như mọi khi vào cuối tuần.

- Lần này anh có thể ở đây với mẹ con em.

Anh gục đầu vào cửa kính, nhắm mắt lại. Quá dễ dàng. Quá dễ dàng nhận lời đề nghị của cô ấy. Anh biết cô ấy thích được vượt ve như thế nào, và cô ấy cũng biết vượt ve anh ra sao. Anh biết cô ấy sẽ không để lại hai trăm tin nhắn trong máy điện thoại của anh. Không vượt hàng trăm dặm đường để đe dọa anh bằng một khẩu súng.

Cô ấy là mẹ của con anh. Sẽ thật dễ dàng khiến anh đánh mất mình vì cô ấy, chỉ một đêm thôi. Nhưng sẽ có một cái giá phải trả. Dù phải trả giá bằng xúc cảm hay nhục dục, tình dục không bao giờ miễn phí.

- Anh không nghĩ đó là ý hay, Lou à.

- Sao lại thế?

Vì em sẽ muốn nhiều điều hơn anh có thể đem lại, anh nghĩ thầm. Vì chuyện chăn gối của chúng ta tốt đẹp, nhưng những thứ khác vẫn tồi tệ. Vì có những thứ còn tồi tệ hơn cả nỗi cô đơn.

- Cứ để nó vậy đi.

Anh không tốt đẹp gì trong những mối quan hệ. Với cô hay bất cứ ai khác cũng thế. Những vết sẹo trên người nhắc nhở anh về chuyện đó mỗi ngày.

- Anh phải đi đây. – Anh nói. – Tuần sau anh sẽ gọi cho em.

- Em yêu anh, Rob.

- Anh cũng yêu em. – Anh đáp, dù trong lòng anh nghĩ đó không phải là tình yêu. Có thể nó chưa bao giờ tồn tại.

Anh ngắt máy, đứng thẳng dậy. Một vết mờ trên kính khiến anh chú ý. Anh đưa tay lên, chạm vào nơi vẫn in dấu tay của Kate. Dấu tay lạnh ngắt, không

như người đàn bà đã để lại nó nơi đây.

Kate Hamilton có tất cả, trừ lạnh giá. Mọi nét ở cô ta đều nóng bỏng. Ánh mắt cô ta sau nụ hôn nồng cháy. Phản ứng với anh. Tính khí. Cách vội vã rời khỏi nhà anh, như đang trên đồng lửa. Lần tới gặp Kate, anh tin con giận dữ điên cuồng của cô ta sẽ trút cả lên anh.

Anh đáng bị như thế. Lẽ ra anh nên xin lỗi. Thật tội tệ rằng anh đã không làm như thế.

Kate lùi xe vào gara của ông, tắt máy. Cánh cửa kêu ken két khi đóng lại do rãnh kim loại mòn. Cô nhìn chằm chằm vào những chiếc hộp đặt trên bàn làm việc của ông.

Rob Sutter đã hôn cô, và cô vẫn còn sốc.

Tay cô buông khỏi tay lái, đặt nguyên trên lòng. Hôn dường như vẫn còn là một từ quá nhẹ nhàng. Ngẫu nhiên. Anh ta đã ngẫu nhiên cô. Áp đảo không cho cô kháng cự.

Cô đưa tay lên chạm vào bờ môi dưới, nơi đã hơi nhói đau vì cọ râu cằm anh ta. Cô đã ba mươi tư tuổi. Cô không nghĩ mình từng hôn như thế trong đời. Chỉ trong chớp mắt, cô vẫn đang đứng ăn granola trò chuyện, và ngay sau đó, môi anh ta đã đặt vào môi cô. Chỉ trong chớp mắt, không khí quanh cô vẫn bình thường, và ngay sau đó, nó ngọt ngào với cảm xúc nồng nàn, ham muốn và thèm khát. Nó siết chặt, khiến cô nóng ran, từng đợt liên hồi, và tất cả những gì cô có thể làm là túm lấy anh ta để sống sót.

Cô bám lấy bờ vai vạm vỡ của anh ta. Khi anh ta nắm tay cô, kéo xuống ngực, cô không còn nghĩ được gì ngoài cảm nhận những thớ thịt rắn rỏi, phần bụng phẳng, săn chắc. Anh ta làm cô rối trí, làm tan biến ý định nói không. Sau đó anh ta ấn tay cô vào cái đó. Lẽ ra cô nên sợ hãi. Cảm thấy bị xúc phạm vì một người đàn ông vừa mới quen dám làm thế. Ngay lúc này đây, ngồi trong gara của ông, cô thấy bị xúc phạm. Nhưng tại thời điểm đó, ý nghĩ duy nhất lóe lên trong đầu cô chỉ là *Mình nghĩ anh ta có thể dựng nó dậy được*. Ngay sau đó, *Hừm... chỗ nào của anh ta cũng to*.

Kate với lấy chùm chìa khóa và túi xách. Trong khi cô đang mủi lòng vì anh ta, anh ta lại chỉ hôn cô để chứng minh một điều. Anh ta hoàn toàn có thể dựng nó dậy được. Trong khi cô hoàn toàn nông nổi và cực kỳ ngu ngốc, anh ta chứng minh điều thứ hai. Anh ta vẫn không cần cô. Cô không chỉ cảm thấy bị sỉ nhục, cô còn thấy bị hất hủi. Thêm một lần nữa. Cô không rút ra bài học từ lần đầu tiên.

Kate bước ra khỏi gara, đi qua sân vào nhà. Trong bồn rửa có một cái bát và một cái thìa. Kate để ba lô xuống cạnh hai cái hộp rỗng trên bàn bếp. Cô đi qua phòng khách, liếc trộm vào phòng ông. Ông vẫn đắp cái chăn chập vá đã sờn bà cô may nhiều năm trước từ những mảnh quần áo của các con. Phía đầu giường, phần vai, cổ và đầu con linh dương ông bắn hạ năm 1979 chìa ra

tường, như thể nó nhảy xuyên qua lớp vữa Sheetrock. Hai tay ông đặt trên ngực, mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà. Trông ông như người chết.

Cô hốt hoảng lao vào giường.

- Ông ơi.

Ông quay đầu lại nhìn cô, đôi mắt đỏ hoe ướt đẫm nước mắt.

- Cháu đã đưa hạt lạnh cho Rob chưa?

- Rồi ạ. – Cô đứng ở đầu giường, một tay ôm ngực, tim đập thình thịch. – Ông làm cháu sợ chết khiếp. Giờ ông thấy trong người thế nào?

- Khỏe hơn rồi cháu. Grace có ghé qua.

- Cháu biết rồi, bà ấy bảo sẽ qua. – Cô nhận ra Nyquil và aspirin đặt trên giá cạnh đồng hồ báo thức hình con mèo. Cứ nửa phút nó lại nhấp nháy đôi mắt nhỏ đáng yêu. – Ông ăn tối chưa?

- Grace nấu súp cho ông rồi. – Ông quay lại nhìn trần nhà. – Ngon lắm. Súp gà tự nấu. Cháu có thể biết phụ nữ tốt hay không qua món súp của cô ấy.

Kate thậm nghĩ có cái gì đó phải hơn một chút súp.

- Công có cần gì nữa không ạ? – Cô hỏi trong khi cởi áo khoác.

- Ừ có. Ông nhờ cháu làm mấy việc cho ông.

- Việc gì ạ?

- Ông vừa để mấy cái hộp không bên ngoài để cháu xếp ít đồ của bà cháu vào đó. – Một cơn ho khủng khiếp làm ngực ông thắt lại. – Ông nghĩ cháu có thể lấy bất cứ thứ gì cháu thích.

Một tin mới. Một tin động trời. Kate không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng cô không hỏi, nếu như ông đã thay đổi suy nghĩ.

- Vâng ạ. Còn gì nữa không ông?

- Tắt đèn giùm ông nữa.

Cô nhẹ nhàng tắt đèn rồi quay lại bếp. Cô lấy bát và thìa trong bồn, cho chúng vào máy rửa bát. Vừa thêm nước rửa, cô vừa tự hỏi làm thế nào mà một phụ nữ tốt bụng như Grace lại có thể nuôi dạy một gã như Rob. Làm thế nào mà một “phụ nữ tốt” đã nấu súp cho một ông già lại có thể nuôi dạy một gã chỉ chộp lấy những cô gái cả tin rồi hôn họ đến nghẹt thở. Một gã có thể hôn người ta như vậy, để mọi chuyện vào guồng, rồi không thèm cố gắng tiến xa hơn. Thật không bình thường chút nào.

Khởi động máy rửa bát xong cô nhìn quanh bếp. Cô không biết nên bắt đầu từ đâu. Cô sẽ làm gì với một ngôi nhà đầy ắp đồ lưu niệm của Tom Jones đây? Thuê một nhà kho và xếp xó nó cả phần đời còn lại ư?

Cô nhìn bộ đĩa trang trí của Tom xếp trên giá cạnh bàn, lại nghĩ về nụ hôn của Rob. Loại đàn ông nào lại túm tay một cô gái rồi kéo xuống chỗ đó của hắn chứ? Cô lấy một chồng báo cạnh cửa sau đặt lên bàn. Không may thay, cô có biết câu trả lời cho câu hỏi cuối cùng. Là loại đàn ông muốn chứng minh hắn ta không có vấn đề gì với cái đó hết. Bình tĩnh lại, cô có thể hiểu được phần nào hiểu được, tại sao anh ta lại làm vậy. Nhưng điều cô không

thể hiểu nổi là loại đàn ông nào lại làm như thế rồi lại đẩy một phụ nữ đi? Cô chưa bao giờ thấy một người đàn ông đã nóng máu rồi lại không nghĩ cô nên quỳ xuống và làm vài việc với cái đó.

Bất luận lý do của anh ta như thế nào cũng không thành vấn đề. Cô nên là người dừng việc đó lại trước khi mọi chuyện đi xa hơn. Cô nên là người lùi lại. Là người tự chủ. Anh ta nên là người sừng sốt và bẽ bàng mới phải.

Cô tự nhủ có vài lý do để ngăn cản anh ta. Rằng trước khi quần áo họ rớt xuống sàn, cô nên vơ lấy túi xách và bỏ về. Đó là những gì cô tự nhủ. Vấn đề là cô hoàn toàn không có sức thuyết phục. Thậm chí với chính bản thân cô.

Kate bọc giấy một cái đĩa, xếp vào hộp. Rob Sutter là tên lừa đảo, là một mối quan hệ cực kỳ nguy hiểm. Anh ta hiếm khi tử tế, thường là một tên ngốc, điều đó giải thích sức hút không thể hiểu nổi của anh ta.

Giờ anh ta đã làm cô bẽ mặt hai lần. Hai lần anh ta khiến cô bối rối bởi chính hành động của cô, hai lần choáng váng vì bị anh ta cự tuyệt. Hai lần là quá nhiều.

Không thể và cũng không bao giờ có lần thứ ba nữa.

CHƯƠNG 10

Stanley đọc lại bài thơ của ông lần cuối. Ông phải mất ba ngày để làm xong bài thơ này. Gạch đi một từ, thay bằng từ khác, thế nhưng ông vẫn không chắc đã diễn đạt đúng ý mình. Bài thơ kết thúc với từ *hoàn trả*, thành thật mà nói, thật ngớ ngẩn.

Ông xem Grace là nguồn cảm hứng. Ông muốn nói cho bà ấy biết ông đánh giá cao sự xuất hiện của bà ấy trong đời ông như thế nào. Ông muốn nói rằng bà ấy là một y tá tuyệt vời. Nhưng ông không thể tìm được từ nào thích hợp để gieo vần với từ *y tá* (nurse) – *xe tang* (hearse) và *ví tiền* (purse) đều không hợp.

Ông gấp bài thơ lại, cho vào phong bì. Ông không kịp chuẩn bị cho đợt ốm trong bốn ngày. Grace ghé qua mỗi buổi sáng trước khi đi làm và mỗi tối để khám cho ông. Bà bắt mạch, nghe tim phổi. Bà nói về Rob, còn ông nói về Katie. Hôm nào bà cũng nấu súp cho ông. Bà ấy thực là một phụ nữ tuyệt vời.

Ông dán tem vào góc rồi liếc ra bên ngoài vào phòng. Katie đang đứng với người bán hàng Frito Lar mê mẩn mấy sản phẩm “Tự Nhiên và Hữu Cơ”, những thứ vớ vẩn đối với Stanley.

Ông vội vàng viết địa chỉ của Grace rồi nhét phong bì dưới một đồng thư sắp gửi đi. Một chồng sách mỏng đặt trên bàn. Ông mở ngăn kéo xếp chúng vào trong đó. Ông biết cô cháu gái muốn ông nâng cấp máy tính tiền và hệ thống kế toán. Ông không thích chuyện đó chút nào. Ông đã bảy mươi một tuổi rồi. Quá già để thay đổi công việc ông đã làm suốt hơn bốn mươi năm qua. Nếu vợ ông không mất trước thì giờ ông đã nghỉ hưu. Ông sẽ dùng khoản trợ cấp

ng nghỉ hưu để đi du lịch hoặc vui chơi giải trí kiểu khác, chứ không phải nâng cấp hệ thống kế toán.

Stanley đặt một tay lên bàn, đứng dậy. Ông quay lại làm việc, thấy Kate đã sắp xếp lại một số thứ. Không có gì nhiều, chỉ là sắp xếp lại mấy món hàng. Nhưng ông không thể tin nổi tại sao được phẩm ở ngoài quầy lại được cất dưới thuốc phòng bệnh ở dãy số năm. Và con bé còn chuyển thực phẩm sống từ chỗ ông cất ra đặt cạnh sữa trong thùng ướp lạnh nữa. Vì vài lý do, con bé muốn để nó cạnh thịt giảm giá. Ông biết con bé đã đặt hàng mứt ngon và ô-liu. Ông nghĩ mình cũng không thấy phiền, vì việc này có nghĩa là con bé đã dồn nhiều tâm trí hơn cho cửa hàng. Nhưng ông không nghĩ những món đồ sành điệu có thể bán được ở Gospel này.

Ông buộc đai cao su quanh đồng thư sắp gửi. Khi Orville Tucker đến bằng xe chở thư, Stanley đưa nó luôn trước khi ông kịp thay đổi quyết định. Ông băn khoăn không biết Grace sẽ nghĩ gì về bài thơ đây. Ông nhai mấy viên kẹo Tums, tự nhủ chắc không vấn đề gì đâu. Ông đã cố gắng hết sức rồi. Nhưng Grace thực sự là một nhà thơ cừ, còn ông chỉ là dân nghiệp dư. Ông thái thật để kiếm sống. Điều gì khiến ông nghĩ mình có thể viết nên một bài thơ cơ chứ?

Cả ngày còn lại ông cứ lo lắng không biết Grace sẽ nghĩ gì. Đêm ấy, ông sốt ruột đứng ngồi không yên, ước gì có thể đột nhập vào bưu điện ở đường Blaine để lấy trộm lại bài thơ. Nhưng bưu điện là một trong các cơ quan ở thị trấn có hệ thống bảo vệ. Ông ước mình chưa từng gửi nó đi. Ông biết nếu ông không nhận được hồi âm của Grace, nghĩa là bà ấy ghét nó.

Hôm sau, Grace gọi điện cho ông, nói rất thích bài thơ. Grace nói bà ấy được nịnh quá, và bài thơ đã nói thay lời trái tim bà. Lời khen ngợi nói đến tâm hồn Stanley theo cái cách ông chưa bao giờ dám nghĩ tới. Nó nhắc ông rằng trái tim ông vẫn có ích hơn là chỉ bơm máu. Khi bà mời ông và Katie đến ăn tối tại nhà tối hôm sau, ông đã đồng ý thay cả hai. Katie thì lúc nào cũng cần nhần chuyện ông không ra ngoài. Ông chắc chắn Katie sẽ không phiền vì chuyện này đâu.

- Ông... gì cơ ạ?

- Ông đã nhận lời tới ăn tối nhà Grace Sutter thay cả hai ông cháu rồi.

- Khi nào ạ?

Điều cuối cùng Kate muốn là ăn tối cùng Rob Sutter. Cô đã không thấy anh ta kể từ buổi tối anh ta hôn cô. Cũng không hẳn là như vậy. Cô có *thấy* anh ta. Anh ta làm việc ngay bên kia bãi đỗ xe, nhưng năm ngày nay không thấy anh ta lộ mặt đến cửa hàng. Mỗi khi nhìn thấy anh ta, cô lại có cảm giác hơi kì cục trong lồng ngực. Một kiểu như hồi hộp, nhưng không lấy làm gì tốt đẹp.

- Bà ấy gọi nửa tiếng trước.

- Đấy không phải ý của cháu. – Kate ngừng lại khi Iona Osborn chậm chậm

đi tới quầy thanh toán, cái gậy bốn chân lộc cộc trên sàn gỗ cứng.

- Chỗ này bao nhiêu đây nhỉ? – Iona hỏi, đặt một túi Doritos cạnh máy tính tiền.

Kate chỉ tay vào giá in rõ ràng trên túi.

- Bốn đô mười chín xen.

- Trước giờ nó luôn có cái nhãn dán đằng trước mà.

Kate nhìn vào đôi mắt xanh của Iona, hai má phúng phính, mái tóc bông màu xám và buộc phải mỉm cười trong tình huống này. Iona là người đầu tiên tỏ vẻ khó chịu với cô về chuyện dán nhãn giá. Cô tự hỏi phải chăng có một âm mưu định làm cho cô phát điên. Cô hít một hơi thật sâu rồi giải thích lại lần nữa:

- Hàng được in giá rõ ràng từ nhà sản xuất thì không cần dán nhãn.

- Ta thích có một cái nhãn.

Cô giơ lòng bàn tay lên, rồi lại hạ xuống bên cạnh sườn.

- Nhưng nhãn vẫn ghi y như giá đã in sẵn.

- Luôn có nhãn trên những thứ này mà.

Kate đang nghĩ xem có nên đập một cái nhãn lên trán Iona hay không thì ông cô xen vào nói đỡ.

- Hông của bà sao rồi? – ông hỏi.

- Vẫn hơi nhức. Cảm ơn ông quan tâm. – Cái ví da của Iona đập mạnh xuống mặt quầy.

- Bà có định mua một cái ghế tự động đằng kia như quảng cáo trên TV không? – Stanley nói trong khi tính tiền Doritos cho bà ta.

Iona lắc đầu, thọc tay vào túi.

- Tôi không đủ tiền, bảo hiểm sẽ không trả cho cái đó.

Bà ta lôi ra một cái ví đầy tiền mặt và phiếu mua hàng, phải buộc lại bằng một sợi dây cao su.

- Với cả tôi không thể ngồi cái đó trong khi tôi làm việc cả ngày ở quán ăn. –

Bà ta lục đống phiếu, rút ra năm tờ một đô-la, đặt lên mặt quầy. – Dù sao cũng tốt, nếu ông bán ghế cho người già như người ta làm ở cửa hàng ShopKo ở Boise.

- Việc đó đáng để suy nghĩ. – Stanley cầm tiền, bù lại tiền thừa. – Một cái như thế giá bao nhiêu?

Kate liếc nhìn ông khi xếp Doritos vào một cái túi nhựa. Ông không thể nghiêm túc được.

- Khoảng một nghìn rưỡi.

- Vậy thì cũng được.

Ông có nghiêm túc. Ông không chịu bỏ một hào ra để nâng cấp hệ thống kế toán để khiến cuộc sống dễ chịu hơn, nhưng lại sẵn sàng vung một nghìn năm trăm đô-la cho một cái ghế tự động để bọn trẻ trong thị trấn nhảy lên chạy quanh cửa hàng.

- Cháu không thể hiểu nổi ông. – Cô nói khi Iona vừa đi khỏi. – Ông không làm cuộc sống của ông dễ chịu hơn, nhưng lại mua một cái ghế tự động cho khách hàng lâu lâu mới thấy. Chuyện đó không có nghĩa lý gì với cháu cả.

- Đó là vì cháu còn trẻ, xương cháu không đau nhức khi cháu ra khỏi giường vào mỗi sáng. Cháu không có vấn đề gì với chuyện đi lại. Nếu bị vậy, cháu sẽ nghĩ khác ngay.

Chuyện đó chắc chắn là đúng, vậy nên cô bỏ qua. Bây giờ.

- Khi nào ta đến nhà bà Grace ăn tối hả ông?

- Tối mai.

Bây giờ là một câu hỏi khéo.

- Rob sẽ có ở đó chứ ạ?

Kate hỏi như thể cô chẳng quan tâm câu trả lời ra sao cho lắm. Nhưng sự thực là nếu câu trả lời là có, cô sẽ muốn xiêu hay đại loại vậy mất.

- Grace không nói. Ông có thể hỏi bà ấy.

- Không. Cháu chỉ hỏi vậy thôi. Không quan trọng đâu ông.

Cô với lấy chổi lông gà, đi về phía dãy hàng hoa quả và rau đóng hộp. Nếu Rob ở đó, cô sẽ phải cố nhịn, vờ như anh ta không làm phiền mình. Răng nụ hôn của anh ta hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến cô hết, tất nhiên là không ảnh hưởng. Chắc chắn rồi, cô có thấy hơi rộn ràng, nhưng điều đó không có nghĩa lý gì cả. Rất nhiều thứ khiến cô có cảm giác đó. Cô không thể nghĩ ra thứ gì lúc này, nhưng cô sẽ nghĩ ra được thôi.

Những lọ ô liu và mút Jalapeno cô đặt đã được giao đến hôm trước. Cô đặt chúng ngang tầm mắt trên giá. Chẳng ai mua mấy món sành điệu của cô, nhưng mới chỉ có một ngày. Có lẽ cô nên mang một món đồ nguội khai vị tới bữa tối của bà Grace. Nếu bà Grace thích món nguội khai vị, bà có thể khen chúng. Truyền miệng là phương pháp bán hàng rất quan trọng.

Cô tự hỏi không biết bà Grace sẽ làm món gì, và nhà bà có lớn như nhà con trai bà hay không.

Nhà bà không như thế.

Ngay khi bước vào nhà Grace Sutter, cô có thể biết bà sống ở đây một mình. Đồ đạc tiện nghi trong nhà bài trí âm cúng và nhẹ nhàng. Rất nhiều đồ mây trắng và màu nhạt. Ren kiểu Bỉ, bình pha lê và hoa tươi. Rất khác với nhà ông cô, và hoàn toàn đối lập với nhà con trai bà. Ngôi nhà xục nức mùi thịt bò và khoai tây nướng.

Grace đón họ ở cửa, mặc quần đen, áo len đỏ. Kate thấy mình ăn mặc hơi đơn giản với váy bò và áo phông dài tay bằng lụa hiệu Banana Republic. Cô đưa món đồ nguội tự tay làm cho Grace, tranh thủ đảo mắt quanh phòng khách.

Không có Rob. Cô thấy nhẹ nhõm cả người. Cô ước mình không quan tâm có hay không, nhưng vì vài lý do anh ta đã khiến cô bồn chồn lo lắng. Và một lần nữa, không phải kiểu tốt đẹp gì.

- Cảm ơn cháu nhé, Kate. – Grace mỉm cười, nhận đĩa từ tay cô. – Cháu chu đáo quá.

Kate chỉ vào từng phần trên đĩa.

- Đây là ô liu Ý, cháu đã nhồi nấm vào.

Grace đặt cái đĩa lên bàn cà phê. Kate tiếp tục:

- Đây là mút jalapeno. Bên trên là pho mát làm bằng sữa không gạn bột kem. Bà có thể phết lên bánh xốp. Sẽ rất ngon đấy.

- Ông sẽ nhớ lời cháu về loại mút đó. – Ông hưởng ứng, ném thử một trái ô liu.

Grace cầm con dao cắt bơ Delilah, phết một chút pho mát kem và mút jalapeno lên một cái bánh quy giòn. Bà cắn thử một miếng, nhai chậm rãi.

- Ngon đấy. – Bà nhận xét.

Kate mỉm cười, nhìn sang ông.

- Cảm ơn bà.

- Ông vẫn không nghĩ làm mút thực vật là hay. – Stanley nhất định không chịu ném thử.

Ông đến dự bữa tối với cái quần dài màu xám là lướt cẩn thận, áo sơ mi xanh dương và áo len dài tay màu xám. Bộ đồ khá bảnh bao với ông. Kate không chắc lắm, nhưng cô nghĩ hình như ông có vẻ hơi căng thẳng. Ông cứ hết khoanh tay vào lại bỏ tay ra, không ngừng chỉnh trang lại bộ ria mép. Ông còn mang theo rất nhiều rượu Brut đến nỗi dọc đường cô phải thò đầu khỏi cửa xe như một con chó săn lông xù Ireland.

Grace cho hai ông cháu xem bộ sưu tập pha lê Swarovski. Bà đưa ông Stanley ba chú chim cánh cụt bằng pha lê trên một khối đá pha lê. Cả hai cùng nhìn ngắm ánh sáng lan tỏa qua lăng kính trên lòng bàn tay nhăn nheo già nua của Stanley, rồi lại nhìn nhau. Chỉ một khoảng khắc ngắn ngủi, họ vẫn nhìn nhau trước khi ông hạ tay xuống. Mắt ông sụp xuống, tránh nhìn bà. Má ông ửng hồng. Ông hắng giọng làm bộ bình thường.

Ông cô thích Grace. Hơn mức một người bạn bình thường. Thích hơn tất cả các bà góa khác trong thị trấn. Chuyện đó có từ bao giờ vậy?

Kate lấy một ít ô liu, đi về phía kệ bày rất nhiều ảnh. Cô nghĩ thế nào về việc ông cô hẹn hò với mẹ Rob đây? Cô luôn nghĩ cô sẽ vui khi ông cô tiếp tục sống tốt hơn. Sống lại. Nhưng cô có thấy vậy hay không? Thành thực mà nói thì cô không rõ nữa.

Những bức ảnh trên kệ được bày biện gọn gàng. Phía trước để một bức ảnh đứa bé không mặc gì trên một tấm da cừ non màu trắng. Những bức khác đã mờ, ố vàng, của cùng một đứa bé trong lòng một người đàn ông Kate đoán là bố của Rob. Cô nhai một quả ô liu, nhìn Rob trong ảnh hồi tiểu học, tóc húi, đôi mắt xanh lục ranh mãnh. Một bức ảnh của anh ta trong buổi khiêu vũ ở trường. Anh ta mặc bộ áo xộc-kinh trang trí các họa tiết xanh, còn bạn nhảy mặc áo dài dạ hội bằng vải kim tuyến với độn vai cao tới tận

tai. Ảnh này anh ta để tóc dài giống kiểu ban nhạc Duran Duran. Nhưng hầu hết ảnh của Rob đều mặc áo hockey khác nhau.

Trong vài bức, nhìn anh ta trẻ tới mức cái áo hockey dài quá tay. Ảnh nào cũng thấy đôi mắt to xanh lục của anh ta toát lên vẻ phẫn khích. Có vài tấm chụp anh ta dứt điêm hay dùng gậy điều bóng. Những tấm khác anh ta đội mũ bảo hiểm. Lúc này ánh mắt anh ta đầy hăm dọa khi truy cản đối phương. Một tấm bìa tạp chí hình anh ta, hai tay giương lên, cầm chắc gậy cao quá đầu, nụ cười toát lên vẻ hung ác. Testosterone như chảy ra từ nền giấy Kodak, tương phản đáng ngạc nhiên với rèm cửa đặng-ten và ghế sofa hồng bằng mây.

Kate với lấy một bức ảnh gần đây hơn của Rob. Anh ta ôm một đứa bé không mặc gì trước ngực, hôn lên đỉnh đầu con bé. Nét mảnh khảnh của con bé trái ngược hẳn với vẻ đàn ông thô ráp của anh ta.

Cửa trước mở, Kate vội để bức ảnh lại. Cô quay lại thấy Rob bước vào nhà, khép cánh cửa sau lưng. Anh ta mặc áo sơ mi dài tay màu trắng, quần ka-ki với đường li được là cẩn thận phía trước. Tay anh ta cầm theo một chai rượu. Lần cuối cùng ở chung phòng, anh ta đã hôn và kéo tay cô sờ vào đũng quần. Cô thấy hơi căng thẳng, điều khiến cô bất an vì cô nghĩ mình nên thấy tức giận và phẫn nộ hơn.

Grace bước về phía anh ta.

- Con đến muộn rồi đấy.

- Cửa hàng đóng cửa muộn mà mẹ. – Rob ôm mẹ, chào ông Stanley rồi ngó quang, ánh mắt anh ta gặp ngay cái nhìn chăm chăm của Kate. – Chào Kate.

- Chào anh. – Kate nói, tự thấy hài lòng rằng giọng mình không bộc lộ vẻ lo lắng đỉnh điêm lúc này.

- Bữa tối sẽ bắt đầu ngay đây. – Bà Grace cầm lấy chai rượu, đưa lên ngắm nó. – Mẹ đã bảo con là lấy một chai vang đỏ Merlot. Đây là vang trắng Chardonnay.

Anh nhún vai.

- Mẹ biết con nghiện bia mà. Con đâu có sành rượu. Con chỉ mua loại đắt nhất, chắc cũng là ngon nhất.

Grace dúm chai rượu lại cho Rob.

- Mang vào bếp mở nó ra đi. Có lẽ Kate có thể cho con xem phải dùng đồ mở nút chai như thế nào.

Cô có thể, nhưng cô không muốn.

- Vâng ạ. – Cô theo sau Rob qua phòng ăn, mắt cứ nhìn chăm chăm vào đường li phía sau lưng áo trắng anh ta, sơ vin vào cái quần may. Mặc vài ka-ki ôm lấy phần mông, hai cái khuy màu nâu cài túi phía quần sau. Hai ống quần khâu viền hoàn hảo, những đường thẳng tắp tới gấu, lộ ra gót đôi giày da mềm. Anh ta có thể không biết gì về rượu, nhưng ta cũng khá hiểu biết về những loại quần áo đắt tiền.

Anh ta đặt chai rượu lên mặt bàn bếp trắng tinh, mở ngăn kéo ra.

- Cốc ở trong tủ ly phía trên tủ lạnh ấy. – Anh ta nói, chỉ bằng cái mở nút.

Phòng bếp nữ tính như phần còn lại của ngôi nhà. Tường sơn màu hoa anh đào với đường viền giấy dán tường hoa tulip và hoa hồng trắng. Rob trông hơi lạc lõng trong một không gian nữ tính như thế này. Giống như một con bò mộng trong tiệm đồ sứ vậy.

Kate mở cánh cửa tủ ly, với vào trong lấy bốn cái cốc ra. Một gã vụng về cực kỳ đẹp trai ăn mặc bánh bao trông có vẻ rất thoải mái.

- Tôi nghĩ ông tôi thích mẹ anh đấy. – Cô nói, đặt những cái cốc trên bàn bếp cạnh Rob. – Tôi nghĩ họ thích hợp làm bạn.

- Tốt, mẹ tôi cũng thích ông cô. – Anh ta cầm chai trong bàn tay to lớn, vặn cái mở nút chai bằng tay kia. – Tôi chưa thấy bà mời một người đàn ông tới ăn tối bao giờ.

Cố gắng một chút, anh ta lôi được cái nút ra, nổ một tiếng bốp rồi rót rượu vào cốc đầu tiên.

- Tất nhiên, mẹ con tôi không sống cùng thị trấn cho tới gần đây. Vậy nên bà có thể đã có nhiều đàn ông trong đời bà và chưa bao giờ kể cho tôi. – Anh ta rót đầy cốc thứ hai rồi đưa cho Kate.

- Anh đi khỏi nhà khi nào? – Cô cầm lấy cốc rượu từ tay anh ta, hỏi. Những ngón tay anh ta khẽ chạm vào ngón tay cô, ấm áp, trái ngược với chiếc cốc lạnh.

- Tôi gia nhập NHL khi mới mười chín tuổi. – Anh ta rút tay lại, với lấy cốc mình. Anh ta nâng cốc lên uống. – Có cô và tôi ở đây thôi, nói thật là tôi biết vang đỏ là gì, nhưng tôi thích vang trắng hơn.

- Anh nói dối mẹ.

- Không phải lần đầu tiên. – Anh ta mỉm cười giống một kẻ mắc tội mà không biết đường ăn năn. Cô thấy nhẹ nhõm hơn một chút. – Hay thậm chí chẳng phải lần thứ hai. Tôi nghĩ tật cũ khó sửa lắm.

Anh ta nhấp một ngụm rượu, nhìn cô qua cái cốc trên tay. Khóe miệng cô hơi nhích lên dù cô cố gắng không cười với anh ta.

- Anh nên tự thấy xấu hổ chứ. – Cô nói, nhấp một ngụm.

Anh ta hạ cốc xuống.

- Tôi cá là cô đã nói dối một hay hai lần không biết ngược mồm.

- Chắc rồi. – Cô khoanh tay trước ngực, làm rượu trong cốc sóng sánh. – Tôi từng nói dối cực kỳ nhiều. Bố tôi là quân nhân. Chúng tôi đi đây đi đó rất nhiều. Khi cứ vài năm lại đến trường mới, anh có thể bịa quá khứ của mình. Anh có thể là bất cứ ai theo anh muốn.

- Thế cô đã nói cô là ai?

- Hầu hết là đội trưởng đội cổ vũ và lớp trưởng. Có lần tôi nói tôi là diễn viên chính trong đoàn ba-lê.

Anh ta tựa hông vào quầy, đút tay kia của mình vào túi trước.

- Thế chuyện đó có hiệu quả không?

- Không. Chẳng ai tin chuyện đó. Tôi có ba ông anh trai, và tôi là đứa con gái nghịch ngợm như con trai. Với cả, tôi thực sự là một đứa vụng về.

- Tôi cá cô là một cô gái vụng về đáng yêu. – Ánh mắt anh ta lướt từ đôi mắt tới miệng, rồi lại lên chòm tóc cô. – Tôi cá là với mái tóc đỏ đó, các cậu bé phải yêu cô lắm.

Chắc anh ta đang đùa.

- Tin tôi đi, không ai thích mái tóc đỏ của tôi cả. Thêm vào đó, tôi còn cao hơn hầu hết đám con trai cùng tuổi. Tôi đeo nẹp răng, lại còn chơi bóng rổ thắng gần như tất cả bọn họ nữa chứ. Tôi có thể nhường họ, nhưng tôi khá hiếu thắng. Tôi không thích chịu thua.

Anh ta cười khùng khục.

- Phải rồi, cái đó thì tôi biết.

- Không chỉ thắng bọn con trai, nếu xô xát với ai đó, tôi sẽ đánh cậu ta rất mạnh tay. Tin tôi đi, chưa có ai mời tôi đi chơi cả.

- Tôi cá là giờ họ đang tự đá mông mình đấy.

Cô nhìn anh ta. Những nếp nhăn hiện rõ nơi khoe đôi mắt xanh lục đang cười, nhưng anh ta trông không giống như đang đùa. Vì một vài lý do, điều đó khiến phần nào cô gái lóng ngóng không quyến rũ trước kia trong tim cô khẽ đau nhói. Cảm giác không thoải mái và khó hiểu. Cô nâng cốc rượu lên môi. Cô không muốn cảm nhận bất cứ điều gì ở Rob. Không gì hết, ngoại trừ một khoảng trống vô nghĩa.

- Tôi không hiểu. – Cô nói, trước khi uống.

Grace và ông cô bước xuống bếp. Kate bận giúp bà Grace làm sườn nướng và khoai tây nướng. Rob trộn xà-lát với dầu ô liu và gia vị Ý rồi để vào bốn bát.

- Tôi có thể giúp gì không? – Ông cô hỏi.

- Ông có thể để đĩa đồ nguội của Kate lên bàn. – Grace đáp. – Tôi không muốn thấy nó bị bỏ phí đâu.

Năm phút sau, thức ăn đã bày trên đĩa của mọi người. Tất cả ngồi ở bàn ăn trải khăn vải hoa Damacus và đồ sứ trắng tinh. Kate ngồi giữa Grace và Rob, ông cô ngồi đối diện.

- Thứ này thật tuyệt, bà Grace ạ. – Stanley tấm tắc khen trong khi cầm khăn ăn bằng vải lanh đặt nó lên lòng. Trong vai ông không được tự nhiên, giống như ông đang nín thở.

Grace cười.

- Tôi chưa bao giờ động đến mấy thứ này. Nó nằm trong tủ cả năm trời. Giờ thì đem ra dùng nào. – Bà giữ khăn ăn của mình.

Rob cầm nĩa đâm một cây nấm nhồi trong đĩa đồ nguội khai vị giữa bàn.

- Rob. – Mẹ anh ta nhắc. – Con có thể cầu nguyện được không?

Anh ta ngược lên nhìn bà chăm chăm, như thể bà vừa mới yêu cầu anh ta

trông cây chuối và nói tiếng Pháp vậy.

- Mẹ muốn con cầu nguyện á? – Anh ta đặt đĩa xuống. – Ngay lúc này à?

Grace vẫn mỉm cười, nhưng lờ mắt nhìn con trai.

- Tất nhiên rồi, con yêu.

Rob cúi đầu, cau mày. Kate mong anh ta nói gì đó kiểu như “Đồ ăn ngon, thịt ngon, Chúa nhân từ, ăn thôi.”

Anh ta không nói vậy.

- Lạy Chúa, mong người ban phúc cho thức ăn chúng con sắp ăn. – Anh ta ngừng lại một lát rồi nói thêm. – Vì thế chúng con không bị nôn... bị hóc hay bị gì đó. Amen.

- Amen. – Kate mím chặt môi cố nín cười.

- Amen. Cảm ơn con, Rob.

- Mẹ cứ tự nhiên. – Anh ta vợ lấy nữa, ăn cây nấm chỉ bằng hai miếng. Anh ta lấy thêm vài thứ để vào trong đĩa của mình, cạnh đồng khoai tây chắt cao phết bơ và kem chua. – Cô mang tới à?

- Vâng.

- Ngon đấy. – Anh ta vừa nói vừa với lấy ổ bánh mì.

- Cảm ơn. – Cô cắn một miếng khoai tây, không phết gì ngoài muối và hạt tiêu.

- Mọi chuyện ở cửa hàng vẫn ổn chứ hả Kate? – Bà Grace hỏi.

Cô chưa kịp nói thì ông đã trả lời thay.

- Kate không phải là người dễ gần lắm.

Rob ngồi bên cạnh cô, phát ra thứ âm thanh như đang nghẹn vì rượu. Kate lờ anh ta đi, nhìn sang phía ông. *Cái gì cơ?* Cô là một người dễ gần đấy chứ.

- Có lẽ năng khiếu của cháu phù hợp ở nơi khác. – Grace gấp lại khăn ăn trên lòng bà. – Ông Stanley có bảo tôi là cháu từng làm thám tử ở Las Vegas.

Cô luôn tử tế với mọi người. Những kỹ năng sống giúp cô trở thành một thám tử tài ba.

- Dạ vâng.

Cô quay sang chăm chăm nhìn Rob, đang cố gắng nín cười. Rõ ràng anh ta cũng không nghĩ cô là người dễ gần.

- Ôi, ta thấy thật đáng nê khi cháu bỏ tất cả mọi thứ lại để về giúp ông cháu.

Kate quay sang nhìn ông. *Cháu không phải một người dễ gần sao? Chuyện đó có từ khi nào vậy?* Chắc chắn là cái lần cô bị đá bởi gã bạn trai cũ và một tên điên đã thuê cô lũng tung tích vợ con hắn.

- Thực tế là ông đang giúp cháu đấy ạ. Khi cháu quyết định không muốn làm thám tử nữa, cháu xin thôi việc, rồi ông đón nhận cháu, cho tới khi nào cháu biết mình muốn làm gì tiếp theo.

- Và tôi rất vui vì có con bé ở bên. – Ông cô mỉm cười, nhưng cô không chắc ông nghĩ thế.

Thực sự cô không hiểu ra chuyện gì. Cô ở Gospel được hai tháng, vẫn không

có phương hướng như cái ngày cô đặt chân đến. Khi cô cắt miếng sườn ngon lành, cắn một miếng, câu chuyện vẫn tiếp diễn mà không có cô. Mới đây, cô bắt đầu cảm thấy như điều cô trông đợi đang ở ngay trước mắt, nhưng cô không thể nhìn ra. Có lẽ, nếu bình tĩnh lại, cô sẽ thấy rõ hoàn cảnh của mình.

- Nghe đâu cậu có đi trượt tuyết trước khi khu nghỉ dưỡng đóng cửa. Tốt đấy. – Ông Stanley nói, kéo Kate khỏi những suy nghĩ miên man trong đầu.

Cô liếc sang ông, ánh mắt ông đang hướng về phía Rob. Làm thế nào mà câu chuyện lại nhảy từ cửa hàng M&S sang trượt tuyết ở Sun Valley chứ? Chủ đề kém thú vị nhất của Kate.

- Vâng. Chuyến đi hồi tháng Hai rất tuyệt. Nhiều tuyết lắm. Thời tiết tuyệt vời. Các cô em ở quán rượu rất dễ thương.

Dưới gầm bàn, đầu gối anh ta khẽ hích cô. Cô liếc mắt nhìn anh ta, nhưng anh ta vẫn đang quay sang ông cô.

- Một cô em còn có hình xăm rất thú vị.

- Robert. – Grace rướn người về trước, nhìn chăm chăm vào con trai. – Con biết là con phải tránh xa mấy cô gái kiểu như thế mà. Họ chỉ gây rắc rối thôi. Anh bật cười.

- Theo rất nhiều cách chứ không phải một. – Vừa nói, anh vừa bới món khoai tây nướng trên đĩa.

Grace lừ mắt nhìn con trai, tỏ ý không hài lòng rồi quay sang Kate.

- Cháu có biết trượt tuyết không Kate?

- Dạ không. Cháu chưa bao giờ học.

- Nếu cháu ở đây mùa đông năm sau, Rob có thể dạy cháu.

Cô thực sự không tin mình sẽ ở lại Gospel tới mùa thu năm sau, chứ đừng nói mùa đông.

- Ô, cháu không nghĩ...

- Tôi rất sẵn lòng. – Rob ngắt lời, đui anh ta lại cọ đui cô lần nữa.

Hơi ẩm từ chỗ đựng chậm thấm qua lớp váy, làm mặt ngoài đui cô nóng ran.

Cô quay sang nhìn anh ta đang nhóp nhép một quả ô liu.

- Không. Thực ra tôi từng bị gãy cổ.

Anh ta liếc nhìn đôi môi cô, nuốt chửng quả ô liu trong miệng.

- Tôi sẽ chăm sóc cho cô cẩn thận. Chúng ta sẽ bắt đầu đơn giản và nhẹ nhàng. – Mắt anh ta ánh lên vẻ ranh mãnh khi nhìn cô. – Thật chậm rãi, sau đó mạnh dần lên.

Kate đợi mẹ anh ta gọi “Robert” rồi mắng anh ta vì những lời ong bướm rõ ràng ấy.

- Khởi đầu chậm rãi rất quan trọng đấy. – Thay vào đó bà Grace lại nói vậy, thành ra tiếp tay cho anh ta. – Và cả dụng cụ tốt nữa.

- Không thể thoải mái mà không có dụng cụ tốt. – Rob với lấy cốc rượu, ánh mắt vẫn không rời khỏi Kate. – Có lẽ lúc nào đó tôi sẽ cho cô xem cái của tôi.

- Dụng cụ tốt rất quan trọng, bất kể cháu làm gì trong cuộc sống. – Ông cô chen vào, cũng không hay biết gì như bà Grace. – Ông đã mua những cái cưa và dao tốt nhất có thể mua được bằng tiền. Và cháu phải chắc chắn đồ nghề của cháu lúc nào cũng có thể hoạt động hiệu quả.

Rob khẽ nhếch mép.

- Amen.

Kate bắt chéo chân, tránh đụng chạm đầu gối anh ta.

- Bà có biết là người Mỹ tiêu thụ hơn ba mươi triệu tấn thịt bò và gia cầm một năm không ạ? – Cô hỏi, cố ý chuyển chủ đề khác.

- Ồ, chuyện đó không thú vị sao? – Grace nói.

Rob đưa cốc lên uống một ngụm:

- Thật thú vị.

- Ông không biết chuyện đó, nhưng ông biết đây là bữa ăn tuyệt nhất của ông bấy lâu nay. – Stanley khen ngợi đầu bếp.

Cái gì cơ? Kate nấu cho ông ăn suốt. Cô là một đầu bếp giỏi và là một người dễ gần.

- Cảm ơn ông, Stanley. Tôi thì biết một người bán thịt rất ngon. – Grace cắn một miếng, rồi nói một câu như gieo rắc nỗi kinh hoàng trong tim Kate. – Tôi nghĩ sau bữa tối nay, tôi sẽ đọc cho mọi người những bài thơ mới nhất tôi làm.

- Tôi rất thích được nghe đấy. – Ông cô phát biểu.

Kate chỉ muốn đá chân ông dưới gầm bàn. Cô liếc sang Rob. Nĩa anh ta vẫn giữ nguyên trong không trung. Trông anh ta như con nai bị đèn pha chĩa phải.

- Ước gì con có thể ở lại. – Anh ta nói, đặt nĩa lên đĩa. – Nhưng con còn nhiều việc phải làm lắm.

Bà Grace mỉm cười:

- Mẹ hiểu mà.

Thấy bài này có hiệu quả với Rob, Kate cũng học theo.

- À phải rồi, cháu cũng có mấy việc phải làm.

- Việc gì cơ? – Ông cô hỏi.

Ôi khi thật!

- Chẳng hạn như... làm vài món.

- Món gì?

- Thì mấy món... cho cửa hàng ạ.

- Món gì?

Cô liếc quanh phòng, nhìn thấy ngay rổ bánh mỳ.

- Dạ bánh mỳ. – Câu trả lời thật khó nghe, chắc sẽ chẳng ai tin nổi.

- Ồ. – Ông Stanley gật đầu. – Bà cháu từng nướng bánh bán trong cửa hàng đấy.

- Tôi có nhớ chuyện đó. – Grace mỉm cười chân thành. – Melba luôn làm

những chiếc bánh mì ngon nhất.

- Tôi nghĩ Katie và tôi không thể ở lại nghe thơ của bà tôi nay rồi.

- Ôi, thật tiếc quá. – Bà Grace tiếc rẻ.

Sự xấu hổ đè nặng đôi vai Kate. Cô định nói sẽ ở lại thì Rob đã chen vào giải quyết.

- Con sẽ đưa Kate về nhà. – Anh ta xung phong.

Và thế là Kate không còn biết chuyện gì tệ hơn: ở lại nghe thơ hay đi xe một mình với Rob Sutter.

CHƯƠNG 11

Đi một mình trên chiếc Hummer với Rob còn tồi tệ hơn. Chiếc xe quá lớn. Dường như anh ta không chiếm quá nhiều chỗ mặc dù cũng là một gã to con. Giọng nói trầm trầm của anh ta đều đều trong bóng tối khi anh ta trả lời câu hỏi của cô về chiếc xe. Mùi da anh ta, mùi mồ hôi trên áo quỳ lấn hương thơm của những chiếc ghế da. Ánh đèn trên bảng điều khiển chiếu sáng nội thất bên trong với nhiều thiết bị điện tử đến nỗi cô thậm chí không thể đoán được một nửa trong số chúng để làm gì. Theo lời Rob thì xe Hummer có sườn ghế, dàn loa Bose và một hrrj thống định vị. Nếu như vậy vẫn chưa đủ, nó còn có cả hệ thống OnStar chống trộm.

- Anh biết dùng thứ đó chứ? – Cô hỏi, chỉ vào màn hình định vị màu xanh.

- Chắc chắn rồi. – Anh ta bỏ một tay khỏi vô lăng ấn một nút và bản đồ Gospel hiện ra. Cứ làm như có người đi lạc được ở Gospel vậy.

- Anh có cần nó tìm giúp đường về nhà không vậy?

Anh ta cười khoái chí, liếc sang nhìn cô. Một bên mặt anh ta ánh lên màu xanh.

- Không, nhưng nó cũng có ích khi tôi tới những nơi chưa bao giờ đặt chân đến. Tôi dùng nó rất nhiều hồi tháng Hai vừa rồi, khi đi trượt tuyết với bạn. – Anh ta chuyển sang nhìn đường. – Tôi đang muốn hỏi cô một chuyện.

- Chuyện gì?

- Có thật là cô có hình xăm ở mông không?

Những ngón tay đặt trên đĩa đồ ăn nguội trên lòng cô siết lại.

- Anh cần phải quên chuyện tối hôm đó đi.

Điều cười khùng khục của anh ra lấp đầy khoảng trống giữa hai người.

- Phải rồi.

- Tôi biết có lẽ anh sẽ không tin chuyện này, và cũng thật phí sức, nhưng đó là lần duy nhất tôi đề nghị ngủ với một người đàn ông. Tôi luôn muốn kiếm một gã trai trong quán bar, nhưng tôi rất biết kiềm chế. Tôi biết cách kiểm soát ham muốn của mình.

- Cô đâu kiềm chế hay kiểm soát gì tối hôm đó.

- Tôi bị say.

Anh ta bật cười chế giễu, làm Kate chỉ muốn sút cho anh ta một cái.

- Cô đâu có say. Cô có hơi phấn chấn, nhưng cô biết chính xác cô đang làm gì.

Đúng vậy, nhưng không đời nào cô chịu thừa nhận chuyện đó.

- Tôi chỉ muốn kiếm một người trong mộng trong một đêm. Một đêm. Vậy đây. Như vậy thì kinh khủng lắm sao? - Cổ áo khoác cọ vào cằm khi cô quay ra nhìn những bóng cây thông bên ngoài. - Tất cả những gì tôi muốn là kiếm một người đàn ông, ngủ với anh ta, làm tình với anh ta, rồi đá anh ta khỏi cửa khi xong việc. Sau đó không bao giờ gặp lại anh ta một lần nữa. Nhưng xem chuyện gì đã xảy ra kìa. – Cô đã bị hạ đo ván, rồi lĩnh một bài giảng đạo đức vài tuần sau đó. - Tại sao phụ nữ lại bị kết tội lang chạ trong khi chỉ thể hiện bản năng tình dục của mình? Tại sao xã hội lại bị đe dọa bởi những phụ nữ mạnh mẽ dám làm những gì họ muốn? Đàn ông quan hệ với gái trong quán bar suốt, và họ vẫn là đàn ông khi làm thế.

Cô chuyển hướng sang nhìn trước đầu xe. Ánh đèn pha rọi sáng cả con đường. Cô ngừng lại một chút, ngẫm về nỗi bất công đó.

- Tại sao với phụ nữ lại khác cơ chứ? Chúng tôi kiểm soát bản năng của mình, nhưng chúng tôi vẫn phải tuân theo các chuẩn mực đạo đức lỗi thời. Thậm chí đến thế kỷ Hai Mươi Một rồi mà phụ nữ vẫn không thể đam mê sex như đàn ông. Nếu chúng tôi là loại đàn bà dâm dăng, tại sao phụ nữ thừa nhận họ nghĩ về sex như đàn ông lại *quá* sai trái chứ?

Sau khi trút một hồi, Kate thở dài, tựa đầu vào sau ghế. Sự im lặng bao trùm cả xe một lúc lâu. Cô bắt đầu nghĩ hình như anh ta không để tâm nghe.

Anh ta có nghe.

- Cô đã lên kế hoạch ngủ với tôi hả?

- Phải. – Cô thở dài. – Nhưng cả hai ta đều biết chuyện ra sao. Anh đã chạy mất dép.

- Tôi không chạy.

- Cũng gần như thế.

Anh ta lại với tay chỉnh hệ thống định vị, ấn vài nút, sờ dàn điều chỉnh âm thanh tắt nó đi. Anh ta liếc sang nhìn cô, cau mày, như thể đang cân nhắc chuyện gì quan trọng lắm. Xong anh ta lại chú ý nhìn đường. Giọng anh ta trầm hơn một chút:

- Cô định sẽ làm chuyện đó với tôi như thế nào?

- Quên chuyện đó đi.

- Cô sẽ nói nếu tôi cầu xin chứ?

- Không.

- Tôi sẽ trả tiền cô.

- Không. Anh tưởng tôi là điếm à?

Anh liếc trộm cô rồi lại quay trở lại nhìn đường.

- Tôi không nghĩ cô là điếm.

- Vâng, thế mà có đấy. Anh túm tay tôi rồi ấn vào đũng quần anh. Với tôi thế có nghĩa là anh nghĩ tôi là một con điếm.

Ánh đèn từ bảng điều khiển chiếu sáng rõ bộ ria và vẻ mặt cau có của anh ta.

- Lẽ ra tôi không nên túm lấy tay cô.

- Không. Đáng lẽ anh không nên làm thế.

- Tôi đã bị kích động.

Có thể.

Anh ta im lặng vài giây.

- Cô có thực sự tin phụ nữ có thể nghĩ như đàn ông trong vấn đề tình dục không?

- Có. – Cô trả lời, mặc dù chưa từng có cơ hội thử. Chính cái gã ngồi ghé bên kia chiếc Hummer đã giết chết cơ hội duy nhất của cô.

- Cô nghĩ phụ nữ chỉ có thể tận hưởng vui vẻ và như thế là đủ à?

- Đúng vậy. – Ít nhất là trên lý thuyết. – Anh không nghĩ vậy sao?

- Tôi từng nghĩ thế, nhưng giờ thì không chắc lắm.

Họ đã vào thị trấn, lái xe qua tám biển Texaco lớn sơn đỏ.

- Sao lại không chứ? – Cô hỏi, dù cô biết câu trả lời.

- Sex có thể làm phụ nữ điên loạn.

- Thật tức cười. – Cô nghĩ về câu trả lời anh ta sẽ đưa ra. – Sex không làm con người điên loạn. Họ bị điên trước khi có sex rồi.

- Phải, nhưng cô không thể nói chỉ dựa trên quan sát. Một phụ nữ có thể trông hoàn toàn bình thường, tới khi cô ta xuất hiện ở nhà cô với đôi mắt điên dại và một khẩu Beretta.²²

- Đàn ông điên trông cũng hoàn toàn bình thường. – Cô nói thêm, nhớ tới Randy Meyers trông bình thường như thế nào trong cái ngày hấn ta tìm đến văn phòng cô.

- Phải, nhưng một người đàn ông gần như ít hành động quái dị sau tình một

đêm khi anh ta không nhận được trái tim, hoa tươi hay một lời cầu hôn. – Xe họ lướt qua toà án và Cửa Hàng Hansen. – Nhưng nếu đem cho một phụ nữ cảm giác làm tình thú vị thì nhiều khả năng cô ta sẽ hoá điên.

Thật quá đôi ngớ ngẩn.

- Anh đang nói nếu chuyện tình dục *tệ hại* thì một phụ nữ sẽ không hoá điên hả?

Anh ta liếc nhìn cô như thể cô vừa hỏi một điều hiển nhiên.

- Sao có người lại lén lút làm một việc đê tiện nhỉ? – Anh ta bẻ lái rẽ vào phố nhà ông cô. – Cô có thích câu fly không?

- Gì cơ? – Làm thế nào mà câu chuyện lại có thể chuyển từ phụ nữ điên sang câu cá nhỉ?

- Câu fly. Cô có thích không?

- À... Tôi không biết. Tôi chưa bao giờ câu fly.

Anh ta đánh chiếc HUMMER vào đường dẫn vào nhà ông Stanley, đỗ ngay sau chiếc Honda của Kate.

- Dịp nào đó tôi sẽ dẫn cô đi. Nó tốt cho thần kinh cô lắm đấy.

- Thần kinh của tôi vẫn ổn. – Cô nói, túm lấy nắm cửa xe. - Cảm ơn đã cho đi nhờ.

Anh ta vói tay sang tóm lấy tay cô.

- Chờ đã.

Cô ngơ ngác, anh ta nói thêm:

- Để tôi mở cửa cho cô.

- Tôi có thể tự mở.

- Tôi biết cô có thể. – Anh ta nói và đã gằn chui ra khỏi xe.

Những cái đèn cũng to và đáng ghét như phần còn lại của chiếc xe. Trong khoảng khắc ngắn ngủi, chúng chiếu sáng anh ta như thể anh ta đang đứng trên sân khấu. Anh ta mở cửa cho cô, cầm lấy đĩa đồ ăn nguội. Tay anh ta nắm chặt tay cô khi giúp cô ra khỏi xe. Một việc thật kỳ cục, vì cô hoàn toàn có thể tự ra khỏi xe được.

- Ta bỏ qua nhé. – Lòng bàn tay anh ta vuốt nhẹ khuỷu tay cô rồi buông xuống cạnh sườn anh ta.

Nhưng, cô thực sự phải thừa nhận, một phần trong cô thích cử chỉ quan tâm lịch lãm kiểu cổ điển.

- Bỏ qua? Ý anh là quên cái tối chúng ta gặp nhau đó hả?

- Chuyện đó sẽ không xảy ra nữa. – Anh ta theo sát phía sau khi cô bước lên vỉa hè tối om. Tiếng đế giày anh ta bị át bởi âm thanh phát ta từ gót giày cô.

– Có lẽ ta có thể là bạn.

Ồi chà, đó là bước đầu tiên, cô thầm nghĩ khi đứng lại dưới đèn hiên, lấy chiếc đĩa từ tay anh ta. Cô thường nghe những từ đó trước khi cô bị ruồng rẫy, và hẳn thậm chí chưa phải là bạn trai cô.

- Anh đã bao giờ có một người bạn là con gái chưa? – Cô hỏi, co rúm vai lại

vì một cơn gió lạnh thổi qua.

- Chưa. Thế cô từng có người bạn nào là con trai chưa?

- Chưa.

Ánh đèn hiên làm màu trắng của chiếc áo anh ta mặc gần như phát sáng, trong khi màn đêm bao phủ một màu đen kịt xung quanh. Anh ta cao hơn cô và cô gắng làm cho cô, một phụ nữ cao một mét tám với bàn chân cỡ mười, thấy mình thật nhỏ bé.

- Anh thực sự nghĩ chúng ta có thể làm bạn được ư?

- Tôi cũng hơi nghi ngờ. Nhưng nếu mẹ tôi và ông cô làm bạn thì có thể chúng ta sẽ gặp nhau nhiều hơn.

Cô đang rét run lên, trong khi cái lạnh xem ra chẳng ảnh hưởng gì tới anh ta.

- Có thể.

Có lẽ anh ta không thấy lạnh vì anh ta đã chén rõ nhiều. Cô chưa thấy ai ăn nhiều như Rob tối nay. Lẽ ra ăn nhiều sẽ béo, nhưng anh ta thì không. Cái hôm anh ta hôn cô, cô có thấy cơ ngực rần rỏi và cái bụng phẳng săn chắc. Chắc mỗi ngày anh ta phải tập hai trăm lần đứng lên ngồi xuống.

- Sẽ tốt hơn nếu cô không tránh mặt tôi mãi. – Anh ta nói.

Cô rút một tay vào túi áo tìm chìa khoá.

- Tôi không cố tránh mặt anh *mãi*. – Túi cô trống rỗng. Cô chợt nhớ ra là không ai ở Gospel khoá cửa xe hay nhà cả. – Nhưng nếu anh vẫn còn nhớ cái đêm ở Sunvalley đó. Rõ ràng là chuyện đó không dễ chịu gì với tôi, không như với anh.

Anh ta nhìn cô.

- Sẽ thế nào nếu tôi không nhắc lại chuyện đêm đó và cô không nổi điên.

Cô mở cánh cửa sau lưng. Cô không tin lắm chuyện anh ta có thể kiểm soát bản thân.

- Cả hai ta có thể cùng cố gắng.

- Vậy ta nên bắt tay vì chuyện đó chứ?

Cô giữ đĩa ở một tay, chìa tay kia ra. Lòng bàn tay anh ta nắm chặt tay cô, rần rần và ấm áp đến nỗi cổ tay cô thấy kích thích.

- Tôi nghĩ điều này có nghĩa tôi không bao giờ phải nghe về kiểu làm tình đó nữa phải không.

Cô cố gắng không bật cười.

- Không.

- Khi thật. – Ngón tay cái của anh ta chạm vào lòng bàn tay, vuốt nhẹ nhẹ, một cảm giác nóng ran chạy dọc cổ tay cô.

- Chúc ngủ ngon. - Lần này khi cô rút tay lại, anh ta buông ra.

- Chúc ngủ ngon, Kate.

Cô vào nhà, đóng sập cửa lại. Cô thấy mặt hơi nóng khi đặt cái khay lên quầy và treo áo khoác lên. Cô cau mày vì cảm giác rợn rợn vẫn còn trong người.

Thực lòng cô không tin nổi cô và Rob có thể là gì đó đại loại như bạn bè. Vì lý do nào đó không logic lắm, nhưng hầu như chắc chắn có ý nghĩa nhân chủng học và hoàn toàn không liên quan gì đến lẽ thường, cơ thể của cô phản ứng với anh ta. Nó hoàn toàn tự nhiên. Trong DNA của cô. Được lập trình trong cơ thể phụ nữ từ thời tiền sử, con Rob Sutter là gã Neanderthal to lớn, hung ác nhất trong bang.

Kate không muốn bị đối xử tàn tệ. Cô đã ở đó, bị đối xử như vậy bởi những người đàn ông cam kết trách nhiệm với một phụ nữ. Trong thâm tâm cô, không còn nghi ngờ gì nữa, nếu cô lại ngốc nghếch dính vào Rob, rồi anh ta cũng sẽ bỏ lại cô tàn tạ như một con hải cẩu con.

Cô tháo lớp nhựa bọc ngoài cái khay ra, vớt vào sọt rác bên dưới bồn rửa bát. Anh ta không chỉ là một mối quan hệ tiềm ẩn rủi ro mà anh ta còn tin rằng tình dục “làm phụ nữ trở lên điên loạn”, thật lố bịch ở nhiều cấp độ khác nhau. Một trong số đó là sự thật rằng đàn ông thích giết đồng nghiệp, bắn tỉa ô tô trên đường cao tốc, và sát hại cả gia đình mình. Điều duy nhất cô đồng ý với Rob là anh ta không thể nói ai điên chỉ qua vẻ bề ngoài.

Thò tay vào tủ, cô lôi ra lọ nhựa có nắp đây. Gần một năm trước, cô vẫn có thể nhớ hình ảnh hoàn toàn bình thường của Randy Meyers vào cái ngày hắn ta tìm đến văn phòng cô ở Intel Inc. Cô nhớ bức ảnh gia đình hắn ta mang theo. Nền bức ảnh xanh nhạt, tương phản với những cái áo len đỏ rực. Doreen ngồi bất động với một nụ cười thoải mái trên môi. Bọn trẻ đứng hai bên cô – Brandon với mái tóc húi vàng nhạt và Emily tóc đuôi ngựa màu vàng, sún một chiếc răng cửa. Randy đứng đằng sau vợ con, tay đặt lên vai vợ nhoèn cười.

Nhìn bề ngoài thật là một gia đình hoàn hảo. Nhưng nếu Kate đào sâu tìm hiểu hơn, cô sẽ phát hiện ra vẻ bình thường đó chỉ được khéo khéo ngụy tạo. Cô sẽ nhận ra Randy đã áp dụng sự kiểm soát có tính hệ thống lên mọi khía cạnh cuộc sống gia đình hắn.

Hắn không bạo hành với vợ, nhưng lại chi phối cuộc sống của cô ấy theo cách tương tự. Hắn không cách ly cô khỏi bạn bè và gia đình, nhưng làm cho họ xa lánh cô ấy. Hắn đảm bảo rằng mình được đón nhận và tham gia mọi mặt đời sống của Doreen. Hắn không cho phép vợ làm việc bên ngoài, nhưng lại cho cô giảng dạy ở trường cao đẳng. Sự nắm bắt là cái hắn làm với cô ấy. Hắn là huấn luyện viên bóng đá cho con gái. Là người chỉ huy Ấu Sinh Hướng Đạo của con trai. Hắn luôn luôn ở đó. Luôn luôn chỉ đạo. Luôn luôn theo dõi.

Khi Doreen bỏ đi, hắn không thể chấp nhận thực tế rằng hắn không còn là trung tâm cuộc sống của họ nữa. Ngay lập tức hắn lái xe suốt hai ngày đường để tìm họ. Sau đó hắn đã thực hiện hành vi kiểm soát cuối cùng. Hắn chắc chắn tất cả sẽ mãi mãi ở bên nhau. Dưới cùng tấm bia mộ trong nghĩa trang ở Tennessee.

Bất kể đã bao nhiêu lần Kate tự nhủ rằng cô không phải chịu trách nhiệm cho điều điên rồ xảy ra với gia đình hẳn, cô vẫn không thể rũ bỏ ý nghĩ chịu trách nhiệm một phần trong chuyện đó. Cô cảm thấy cái chết của họ ám ảnh tâm trí. Cô không thể gột rửa sạch máu khỏi bàn tay mình.

Cô không biết liệu cô có thể bỏ qua chuyện đã xảy ra trong căn nhà nhỏ ở Tennessee hay không, nhưng cô sẽ cố gắng. Cô sẽ cố gắng tiếp tục sống. Cô cũng sẽ giúp ông cô sống tiếp cuộc đời ông.

Cô đổ ô liu vào lọ rồi đẩy nắp chai lại. Vì ông, cô sẽ thử kết bạn với Rob. Nếu ông thực sự đã có cảm tình với bà Grace thì Kate không muốn gây ra xích mích. Bởi vì bất chấp những suy nghĩ của ông, cô vẫn là một “người dễ gần”.

Khi thật.

Kate đến chỗ làm sớm vào sáng hôm sau, đọc một lượt những bí quyết làm bánh mì bà cô cất giữ trong hộp để công thức ở cửa hàng M&S. Kate thích nướng bánh mì focaccia nhưng cửa hàng lại không có men bánh mới. Cô quyết định làm bánh từ lúa mì nứt. Ông cô đến mở cửa hàng lúc sáu rưỡi, vừa kịp lúc cô lấy bánh mì ra khỏi lò nướng.

- Thơm quá Katie à. – Ông treo áo khoác và mũ sau cánh cửa, xoa xoa tay lên cái đầu hói.

- Hôm qua ông về muộn thế. – Cô vừa nói vừa cắt một miếng bánh to cho ông, phết thêm ít bơ.

- Grace đọc cho ông nghe mấy bài thơ của bà ấy, lại còn tử tế chỉ cho ông mấy lời khuyên.

Ông lấy bánh ăn. Cô không chắc liệu có phải có cơn gió lạnh táp vào má ông hay không, nhưng rõ ràng là chúng đang đỏ ửng lên. Cô đi tới giá để đồ, với tay lấy túi đựng bánh mì trên nóc.

- Giờ ông cũng làm thơ à?

- Thơ ca tươi mát tâm hồn nhân loại mà.

Cô thôi không kiễng chân nữa, chậm rãi quay sang nhìn ông. Người đàn ông trước mặt cô trông như Stanley Caldwell. Ông đứng đó, ăn bánh mì, bơ dính trên ria mép, mặc áo sơ mi, quần trắng giống cái ông cô vẫn hay mặc. Vận chiếc tạp dề trước khi ra khỏi nhà mỗi sáng. Nhưng *nghe có vẻ* không giống ông chút nào.

- Bà Grace đã nói thế à?

Ông gật đầu, cầm bánh mì ra ngoài cửa hàng. Một lát sau, cô nghe tiếng ông bật máy pha cà phê. Cô xếp bánh mì vào những cái túi sạch và lấy dây buộc lại. Ông đang bước tiếp. Lại tiếp tục sống. Cô thấy vui. Thật sự là như thế.

Cô lấy cây súng dán nhãn ra, dán giá lên mỗi ổ bánh mì. Phải, cô đang vui vì ông. Nhưng đồng thời, một phần nhỏ bé trong cô cũng tự hỏi khi nào cô sẽ tiếp tục bước tiếp như thế trong cuộc đời. Ông đã bảy mươi một tuổi. Nếu ông có thể làm, thì chắc chắn cô cũng có thể.

Cô kéo một chiếc bàn ra ngoài, để ở gian bán bánh mì. Cô phủ một tấm vải sọc xanh trắng rồi xếp mười ổ bánh mì mình làm lên đó.

Eden Hansen, chủ Cửa Hàng Hansen là người đầu tiên mở hàng.

- Một đô bảy mươi lăm xu một cái bánh mì thì đắt quá. – Bà ta phàn nàn. – Melba trước chỉ bán giá một đôla thôi.

- Đó là chuyện mấy năm trước mà. – Kate giải thích, cố gắng giữ ánh mắt nhìn Eden để không mất tập trung vì mái tóc màu hoa oải hương của bà ta. - Nếu tính lạm phát, chi phí và công sức của cháu thì bà đang nhận được món hời đó Hansen ạ.

Bà ta bĩu đôi môi màu tía:

- Làm sao tôi biết được nó có ngon như của Melba làm hay không?

- Cháu làm theo công thức của bà cháu mà. – Cô trả lời, gắng tỏ ra thân mật mặc dù rất khó chịu.

- Tôi không biết.

- Chờ một chút nhé. – Kate giơ một ngón tay lên rồi đi vào phòng trong, cắt lấy một lát mỏng từ ổ bánh mì đã cắt lúc sáng. Cô chia bánh làm bốn phần, để cả lên một cái đĩa giấy nhỏ đưa cho Eden. – Bà thử đi.

Eden nếm thử.

- Một đô năm mươi xu nhé?

- Chắc rồi, nhưng chỉ với điều kiện cháu được tới cửa hàng bà mặc áo phông và kẹo Cow Pie nhé.

Eden ngửa cổ cười khàn khàn, hay có thể gọi là một điệu cười nếu nó không chuyển thành tiếng ho khù khụ của người hút thuốc.

Nhìn xem, cô tự nhủ và mỉm cười. Mình là một người dễ gần đấy chứ.

- Mọi người đều nói cô cứng nhắc như một con cún chết vào tháng Giêng. – Bà ta hôn hên nói tiếp sau cơn ho. – Nhưng tôi nghĩ cũng tốt đấy chứ. Tôi sẽ mua bánh mì của cô với giá một đô bảy mươi lăm xu. Tôi cũng sẽ bảo em giá tôi ghé qua đây.

Cứng nhắc như một con cún chết vào tháng Giêng á? Nghe không hay ho cho lắm, nhưng Kate đang quá vui vì bán được hàng, nên cũng không thấy phiền gì với câu ví von đó. Eden vừa đi khỏi, cô vào phòng trong cắt thêm một ổ bánh mì nữa thành những khoanh vừa ăn. Cô để chúng lên bàn, đến cuối ngày thì bán hết chỗ bánh mì và phần đặt thêm.

Tối hôm đó, cô kiếm vài người bán buôn bán nguyên liệu tuyệt hảo để làm bánh focaccia. Cô tìm trên internet rồi tiện thể đặt hàng luôn cả mạng tây dầm giấm và pho mát hun khói.

Cô đi khắp nhà tìm ông để thông báo những đơn đặt hàng thì phát hiện ông đang ngồi bên bàn bếp sáng tác một bài thơ. Tay ông cầm một cây bút chì, đặt trên một tờ giấy vỡ, ánh mắt đắm chiêu nhìn nơi nào đó trên trần nhà.

- Từ gì vắn với từ *thay đổi* nhỉ? – Ông tự hỏi.

- Kỳ lạ chẳng?

Ông nhìn cô, rồi hí hoáy viết vào giấy.

- Cảm ơn cháu nhé. Một từ hoàn hảo đấy.

Đấy dứt khoát là một từ hoàn hảo để miêu tả hành động của ông lúc này.

- Cháu đã đặt vài thứ cho cửa hàng. – Cô nói với ông, mong ông sẽ làm nặng lên.

- Tốt đấy. – Ông quá say mê với bài thơ đến nỗi chẳng buồn quan tâm cô làm gì.

Sáng hôm sau, cô làm mười lăm ổ bánh mì và mới trưa đã bán hết mười cái.

Cũng vào tầm trưa, có một cuộc gọi giao hàng từ cửa hàng Sutter Sports.

Như mọi khi, ông đưa cho cô túi hàng đã chất đầy ắp. Kate không nói chuyện với Rob từ buổi tối họ quyết định làm bạn bè, hay chí ít là thử làm chuyện đó.

- Sao anh ta không đi bộ sang đây tự lấy đồ nhỉ? Chúng ta chỉ cách cửa hàng anh ta qua cái bãi đỗ xe chết tiệt kia thôi mà.

- Katie, ta không được phàn nàn chuyện giao hàng.

- Chúng ta nên làm thế nếu chỉ giao hàng ngay bên kia bãi đỗ xe. – Cô cầu nhàu khi ra khỏi cửa hàng M&S.

CHƯƠNG 12

Mặt trời đã lên cao, cô không ngần ngại cởi bỏ áo khoác, chỉ mặc áo thun mà xanh cốm và quần jean đen. Trên đường qua bãi đỗ xe, cô liếc vào trong túi để hàng, thấy một cây bút chì kim Paper Mate, keo dán Krazy và ba thanh granola. Cô chưa đặt chân vào trong cửa hàng bán đồ thể thao đó bao giờ. Cô đứng bên ngoài cửa, bấm chuông thông báo sự xuất hiện của mình.

Ấn tượng đầu tiên của cô là gỗ đánh véc-ni tối màu và ván ốp tường màu xanh lá. Những chiếc xuống và thuyền nhẹ treo trên xà nhà. Một dãy xe đạp địa hình xếp thành hàng trước vài gian đồ câu cá và dụng cụ cắm trại. Cô ngó xung quanh xem chủ cửa hàng đâu, nhưng hình như cô là người duy nhất ở đó.

- Kate.

Cô ngó qua bức tường đầy dụng cụ leo núi đến góc xép. Rob đứng trên đó nhìn xuống phía cô, tay đang bám vào bức tường lưng kéo dài suốt từ góc xép xuống cầu thang.

- Cô mang giúp lên đây được không?

Tiếng giày của cô nện trên sàn gỗ vang vọng khắp các bức tường. Anh ta dõi theo từng bước của cô khi leo lên cầu thang vào trong góc xép. Chính giữa phòng có một cái bàn gỗ sồi, trên đó là một cái màn hình phẳng và bàn phím. Những chồng giấy, tài liệu cùng tạp chí bày lộn xộn trên bàn.

- Cuối cùng cũng đến bữa trưa. – Anh ta vừa nói vừa bước về phía cô, mặc quần jean, áo sơ mi da dê màu be thẫm, ông tay áo xắn cao.

Anh ta đưa tay lấy cái túi làm ông tay áo kéo lên lộ cẳng tay ra. Màu áo sơ

mi tương tự màu thẫm của hình xăm trên tay anh ta.

- Tôi không thấy con rắn hôm ở nhà anh. – Cô ơi, đưa túi đồ cho anh ta.

Anh ta nhìn vào trong túi rồi ngược lên nhìn cô chăm chú.

- Tôi phải bán Chloe cho người nuôi động vật lúc Amelia từ bệnh viện về nhà. Không thể để một đứa bé ba cân sống chung nhà với một con mãng xà được.

- Không. Tôi nghĩ là không. – Và cũng vì cô đang rất háo hức muốn biết chuyện, cô hỏi thêm. – Anh kết hôn được bao lâu rồi.

Anh ta bước về phía góc phòng. Lần đầu tiên từ khi quen nhau, cô mới để ý đến dáng đi của anh ta.

- Từ khi bắt đầu tới khi kết thúc, chỉ hơn một năm một chút.

Sải chân dài và uyển chuyển của anh ta không mấy may bộc lộ một chút nào dấu hiệu của chấn thương. Anh ta đi lại dễ dàng như chưa bao giờ bị bắn nát đầu gối bởi một khẩu .22. Anh ta để cái túi lên bàn làm việc bày đầy lông vũ và chỉ.

- Cuộc hôn nhân ngắn ngủi.

- Chúng tôi có sống chung nhưng không yên ổn, lúc có lúc không, được khoảng bốn năm. Chúng tôi không nên kết hôn, nhưng Lousia có thai nên chúng tôi đành thử vậy. – Anh ta lấy cái bút chì kim và lọ keo dán ra khỏi túi, để lên bàn làm việc. – Lại đây tôi cho xem cái này.

Kate không nghĩ việc phản bội lại được coi là nỗ lực vun vén hôn nhân, nhưng thực sự cô không muốn phán xét khi cô không biết gì về mối quan hệ của họ. Hoặc cũng có thể cô đang hợp lý hoá hành động của anh ta vì hôm nay trông anh ta hấp dẫn đáng kinh ngạc.

Cô đi từ đầu bên này sang bên kia phòng, đứng bên anh ta. Anh ta đang cúi húi xem xét tỉ mỉ thứ gì đó qua kính lúp kẹp trước mắt cặp nhỏ bằng một cái xi-lanh cỡ trung.

- Tôi vừa làm con mồi giả này. Đám cá hồi ở sông Big Wood sẽ không thể cưỡng lại con mồi này đâu. Nó có đẹp không?

Cô biết đó là một con mồi giả. Loại để câu cá, nhưng đẹp ư? Không hề. Cái vòng bạc đeo tay Tiffany cô vừa nhận qua bưu phẩm mới đẹp.

- Nó làm bằng gì thế?

Anh ta vươn tay ra chỉnh cái đèn hình cổ ngỗng, chiếu sáng trực tiếp lên con mồi.

- Thân gắn lông thú còn cánh là lông hươu.

Cô không biết gắn lông thú là thế nào.

- Lông hươu thật hả?

- Ừ.

Tại sao?

- Anh lấy lông hươu thật ở đâu thế? – Cô chống hai tay xuống đầu gối, ngó lại gần nhìn.

- Bình thường tôi mua, nhưng chỗ lông đặc biệt này lấy từ một con hươu sừng sáu chạc của Lewis Plummer mùa thu năm ngoái.

Cô quay sang nhìn anh ta. Gương mặt anh ta chỉ cách cô vài centimet, đủ gần để nhìn rõ những sắc thái khác nhau của màu xanh lục trong mắt anh ta.

- Khiếp quá. – Cô thốt lên, nhưng giọng nhẹ nhàng, không tỏ vẻ gì là buộc tội. – Anh không dùng lông giả được à?

Anh ta lắc đầu.

- Tôi chỉ dùng nguyên liệu hữu cơ thôi. – Ánh mắt anh ta vẫn nhìn cô chăm chú. – Cô có muốn xem con humpy vàng của tôi không? Đẹp lắm đấy.

Thói nóng nằng lòng thêm mấy lời bóng gió của anh ta thật là trẻ con.

- Nào, Rob, tôi không biết. Thế có cần phải cởi quần ra mới xem được không đấy?

Anh ta khẽ cau mày, rồi cười khùng khục, thứ âm thanh nhẹ nhàng âu yếm má cô.

- Đầu óc cô đen tối thật đó, Kate. – Anh ta ngắm gương mặt cô. – Nhưng thật tình cờ, tôi lại thích điều đó ở phụ nữ.

Vai áo anh khẽ cọ vào vai cô khi anh đặt tay lên bàn làm việc, ngả người về phía cô.

Kate đứng thẳng dậy, xem anh mở một trong bốn chiếc hộp gỗ cỡ loại hộp đựng đồ trang điểm. Vài ngăn mở ra, trông như thanh gập, để lộ hàng trăm con môi giả.

- Nó phải ở đây chứ nhỉ? – Anh ta nói khi lấy ngón tay khẽ gạt chúng ra. Anh ta đóng hộp lại, mở một ngăn kéo trên bàn làm việc. – À đây rồi.

Anh ta đứng thẳng lên, cầm tay Kate, đặt vào lòng bàn tay cô một con môi giả lông xù màu nâu và be. Lớp lông thô xù ra từ mắt lưới cây như bụi cây. Lớp lông tiếp tục chạy xuống dưới phần thân cuộn bằng chỉ vàng, đoạn cuối trông như một cái đuôi nhỏ.

- Humpy đang là một đấy. – Anh ta giải thích, tay mân mê con môi. Đầu ngón tay anh ta chạm vào đường mệnh trong lòng bàn tay cô, làm cô đỡ căng thẳng.

- Đây là con humpy của anh đó hả?

- Ừ. Lớp lông sậm này là lông gấu xám Bắc Mỹ, còn phần lông vàng sáng hơn là của một con hươu một tuổi. Tôi dành gần như cả mùa đông để kiếm được một cái như thế này đấy.

Được rồi, có lẽ lần này cô đã sai chuyện ăn nói bóng gió của anh ta. Nhưng cô không nhắc đi nhắc lại chuyện đó, vì bên trong khuỷu tay cô lúc này đang bắt đầu có cảm giác râm ran khác lạ, và sự đụng chạm của anh ta hình như chính là nguyên nhân. Lần này cô cũng thấy cảm giác xốn xang. Cô nuốt một cách khó nhọc, tự nhắc mình không được trở nên lố bịch. Đây không phải người đàn ông cô nên tỏ ra yếu đuối như vậy. Cả con người anh ta đều bộc lộ những nguy cơ dẫn tới đau khổ. Và tất nhiên, cô có nhiệm vụ phải

hành động dựa trên chủ nghĩa bi quan. Nhưng điều đó không có nghĩa Rob không phải một gã sở khanh.

Trong khi cái đầu nhạy cảm của cô đấu tranh kiểm soát thân thể đại dột thì Rob dường như chẳng để ý đến mớ hỗn độn do anh ta gây ra. Anh ta có vẻ rất hài lòng với con môi giả. Cô không định nói với anh ta rằng lông hươu và gấu trông thật gớm ghiếc.

- Anh biết cuốn môi giả lâu chưa?

- À ừ. – Ánh mắt anh ta chuyển từ cánh tay cô lên môi cô, cuối cùng dừng lại ở đôi mắt. – Bỏ dạy tôi từ hồi tôi còn nhỏ.

- Đây là một con chuột nước. Bọn cá hồi ở Big Wood sẽ không chén thứ này. Cái này chủ yếu để câu cá vượt và cá măng. Cô nhìn con môi trông y như thật, ngạc nhiên:

- Đừng nói với tôi đó là da thật nhé.

Anh ta cười khùng khục.

- Không. Là da thuộc.

Tạ ơn Chúa. Cô kiếc nhìn cái sẹo nhỏ trên cằm anh ta, qua mũi là khối u nhỏ xíu cô nhận ra ngay tối đầu tiên họ gặp nhau, rồi nhìn vào mắt anh.

- Anh cũng làm cái này à?

- Ừ. Tôi phải mất một lúc để tia được bộ lông hoàn hảo.

Cô không rõ chuyện nào làm cô ngạc nhiên hơn, một cựu cầu thủ hockey với bàn tay hộ pháp có thể buộc những thứ rất cầu kỳ hay chuyện anh ta mê mẩn những con môi giả. Hay có thể là việc họ đang trò chuyện. Như những người trưởng thành thực thụ.

- Con này đẹp đấy, Rob.

- Tôi có hơn một nghìn con cơ.

- Ôi, nhiều thế.

Mắt anh ta liếc xuống nhìn môi cô.

- Cuộn môi giúp tôi thanh thản, không phải nghĩ ngợi nhiều.

- Nghĩ chuyện gì cơ?

- Đừng hỏi. – Không rời mắt khỏi môi cô., anh ta lắc đầu.

- Tại sao?

- Đó là chuyện tôi phải nói với cô sao? – Ánh mắt anh ta trở lại trực diện với cô, giọng trầm xuống. Cô có muốn tôi kể cho cô nghe không Kate?

Cái cách anh ta nói tên cô, vừa êm ái vừa dữ dội, như thể đang làm tình với cô, khiến cổ họng cô khô khốc. Cô nuốt khó nhọc, nhưng anh ta không đợi câu trả lời. Tay anh ta vuốt nhẹ dọc cánh tay cô lên vai và bên cổ. Những ngón tay anh ta lùa vào tóc, ôm lấy gáy cô. Thật chậm rãi, anh ta kéo cô về phía mình. Cô không kháng cự, bị hút hồn bởi đôi mắt xanh lục.

- Tôi nghĩ chúng ta vừa mới quyết định làm bạn mà. – Cô cố gắng kiểm soát trước khi hoàn toàn mất tự chủ.

- Cả hai ta đều biết chuyện đó sẽ không thể kéo dài lâu mà. – Môi anh sát lại

gần môi cô, cô vội quay mặt đi đúng giây cuối cùng. Anh ta thom vào mà cô, rồi nhẹ nhàng hôn xuống cổ.

- Nhưng đây là ý của anh mà.

- Anh có một ý hay hơn. – Tai cô cảm nhận hơi nóng phả ra từ miệng anh ta.

– Em có muốn biết nó thế nào không?

Cô đặt một tay lên vai anh ta, lắc đầu. Anh ta vẫn ôm cô.

- Anh nghĩ mình nên làm như đám thanh niên ấy. Chỉ là cọ sát nhau rồi xem chuyện gì xảy ra tiếp theo.

Kate biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, và một phần trong cô cũng muốn điều đó. Phần cô muốn quên đi. Quên đi rằng tốt hơn cô không nên thích anh ta. Quên đi rằng anh ta là một mối nguy hiểm đi kèm với những nụ hôn, sự cọ sát hay mọi thứ khác. Một phần trong cô đã rất lâu rồi không được nếm trải cảm giác này, nhưng cô vẫn mạnh mẽ hơn phần đó.

- Đây là một ý tồi.

Anh ta cười, cọ vào hàm cô. Cảm giác kích động run rẩy chạy trong cổ cô.

- Một phần trong anh thấy ý tưởng này rất hay đấy chứ.

Kate e là cô biết cái phần anh ta đang nói đến. Cái phần cô đã biết vài ngày trước.

- Anh muốn em thấy như em mới mười sáu tuổi ở ghế sau ô tô. Ở bên ngoài quần áo em thôi. – Anh ta thì thầm. – Vuốt ve em rồi lùa tay vào trong áo em.

Nhưng anh ta không vuốt ve cô bằng tay. Thay vào đó anh ta ngửa cô ra, nhẹ nhàng hôn cổ cô.

- Em thật tuyệt. Làn da em như món tráng miệng ngọt ngào vậy.

Mắt Kate nhắm nghiền khi anh ta dịu dàng mút da thịt cô trong khuôn miệng nóng ẩm của mình. Cô như món tráng miệng ngọt ngào. Món tráng miệng nghe thật dễ chịu, và người đàn ông này rất giỏi làm cho cô muốn được làm món tráng miệng của anh ta. Rất giỏi đánh thức những khát khao trong mỗi tế bào cơ thể cô. Mỗi hơi thở của anh ta phả lên làn da cô đều thì thầm sự khao khát, ham muốn của anh ta và cơ thể cô đáp lại nhiệt tình. Ngực cô căng ra. Cô khép chặt hai đầu gối để giữ không trượt xuống sàn nhà. Anh ta quá giỏi khiến cô lại muốn có anh ta, quên đi rằng cô phải ngăn anh ta lại.

- Ngừng lại đi anh. – Cô thốt lên, hai mắt mở to.

Con chuột môi rơi tuột khỏi tay cô. Lòng bàn tay cô vội vàng áp lên ngực anh. Cô không thể cưỡng lại bản thân thoát khỏi vòng tay anh. Chưa phải lúc.

- Anh sẽ dừng. Để sau nhé.

Tay kia của anh lần ra sau lưng cô, kéo cô sát lại gần. Anh ghì cứng bụng dưới cô, khao khát đào xới giữa hai chân cô. Anh áp trán vào trán cô.

- Nói với anh là em không điên đi.

- Gì cơ?

- Em không điên, phải không Kate?

Ngay lúc này, cô đang phân nào hoá điên đây. Bối rối. Đam mê vật lộn đấu tranh với lẽ thường.

- Không.

- Lén lút theo dõi, quấy rối, hay bắt ai đó?

Anh muốn biết cô không phải một Stephanie Andrews khác. Một kẻ điên đã bám theo anh với khẩu .22 sau đêm nồng nàn ân ái. Đám mây ham muốn bao trùm tâm trí cô đã tan đi phân nào, đủ để cô thoát khỏi vòng tay anh.

- Em đã tìm hiểu về anh trên mạng.

Anh ngỡ ngác, lắc đầu như thể đang cố bình tĩnh lại.

- Em làm gì cơ?

- Em đã lên mạng tìm hiểu về anh.

- Lạy chúa. – Anh quay ngoắt đi như vừa bị cô dội một gáo nước lạnh. – Em đã đọc hết những chuyện thú vị trong quá khứ của anh sao?

- Em không biết em đã đọc hết chưa, nhưng em hiểu tại sao anh lại bỏ rơi em cái đêm đầu tiên ở Sun Valley.

Rob lão đảo bước tới bàn làm việc, giở túi hàng ra. Quay lưng về phía cô, anh lấy túi bút chì và xé toạc nó ra.

- Ăn đạn để ngăn cản một gã đàn ông dính tới tình một đêm. – Anh rút cây bút chì ra, quăng cái gói lên bàn. – Chuyện đó cũng khiến anh ta phải ly dị. Cho dù anh ta nghĩ nó ắt phải thất bại ngay cả trước khi kịp bắt đầu.

Kate tiến lại gần anh.

- Anh có yêu cô ta không?

- Stephanie Andrews á? – Anh ngoái lại nhìn cô. – Quý thần ơi. Không!

Kate không thể hiểu làm thế nào một người đàn ông có thể yêu vợ anh ta khi vẫn lừa dối cô ấy.

- Ý em là vợ anh cơ.

Anh tháo rời cây bút chì, gạt đầu.

- Có, anh có yêu cô ấy. Vấn đề là, không phải lúc nào anh cũng thích cô ấy. Và cô ấy cũng vậy. Bọn anh chỉ thực sự yêu nhau khi ở trên giường, và chuyện đó vốn không phải thường xuyên. Chỉ còn cách hoặc là anh phải đi, hoặc bọn anh sẽ lại cãi cọ.

Kate chưa bao giờ yêu ai mà không thích họ. Không, vấn đề của cô là yêu những người đàn ông không toàn tâm toàn ý với cô.

- Dù sao, anh vẫn muốn có một kết cục khác cho cuộc hôn nhân này. – Anh tháo lò xo và chì khỏi cây bút, đặt chúng cạnh nhau. – Sự nghiệp của anh nữa.

- Đáng giá hơn ư?

- Đáng giá? Phải, một từ hay ho đấy. Vì bị bắt mà đánh mất địa vị của mình. Em tỉnh dậy trên giường bệnh viện với những chiếc ống gấn trong bụng và... những chỗ khác. Em yêu đuối, tàn phế rồi mọi việc trở nên tồi tệ.

Kate tưởng tượng bất kỳ người đàn ông nào, khi trở nên yếu đuối và tàn phế sẽ khổ sở ra sao. Nhưng với một người như Rob, chưa từng chịu khuất phục đối thủ nào, chắc hẳn cực kỳ khó khăn.

- Rồi cuối cùng khi em có thể tự đi lại được, toàn bộ cuộc sống của em đã thay đổi. Không nghề nghiệp. Không vợ. Không gì hết, ngoại trừ những thông tin tệ hại về mình trên mạng cho mọi người đọc. – Anh rút một cây kim khâu khỏi gói, xâu chỉ. – Và một cuộc sống không còn yêu đương.

Cô không nghĩ anh đang nói về tình yêu đúng nghĩa. Thực lòng mà nói, cô nhận ra ngay anh là một người hoàn toàn có khả năng để quan hệ. Anh không có vợ, cho dù rõ ràng không có gì cản trở anh trong quá khứ.

- Lần cuối cùng anh biết mùi yêu đương là từ khi nào?

Anh nhìn cô.

- Có phải em đang hỏi anh rằng đã bao lâu rồi anh không ngủ với phụ nữ phải không?

Cả hai đều biết cô định hỏi gì, vậy tại sao phải phủ nhận chuyện đó?

- Phải.

Anh hơi nhăn mặt.

- Anh không quan tâm.

- Sáu tháng?

Anh quay đi.

- Một năm? – Theo kinh nghiệm phỏng vấn nhiều người trong quá khứ, cô biết hầu hết câu trả lời đều nằm ở những điều họ không nói.

- Thôi đi Kate.

- Hai năm?

Anh đặt chiếc kim xuống, nhìn cô.

- Em có vẻ quan tâm đến đời sống tình dục của anh nhỉ?

- Chính anh khơi ra đó chứ. – Cô nhún vai. – Em không biết liệu em có “quá quan tâm” hay không. Em nghĩ nên gọi là hơi tò mò thì hơn.

- Thế chính xác thì em đang tò mò về chuyện gì? – Anh bước lại gần cô. – Bao lâu rồi à? Hay chuyện đó giữa hai ta tuyệt thế nào chẳng?

Mắt anh lim dim.

- Anh phải thú thực là anh cũng tò mò về chuyện đó đấy.

Cô lùi lại một bước.

- Hai ta quan hệ với nhau không phải chuyện hay ho đâu.

- Em đã nói vậy rồi. – Anh tiến thêm một bước.

Cô giờ tay ra như cảnh sát giao thông.

- Dừng lại. Chúng ta không thể ngủ với nhau được.

- Chắc chắn ta *có thể*. Cả hai ta đều đã ngoài hai mươi một tuổi, và chẳng ai trong hai ta bị điên cả. Anh muốn có em và anh biết em cũng muốn có anh. Em muốn anh ngay đêm đầu tiên ta gặp nhau. Và anh nghĩ mình thật là một gã ngu xuẩn khi không đưa em về phòng.

Có vài lý do rất hay chẳng liên quan gì đến tuổi tác hết. Một trong những lý do cô đưa ra.

- Đó là lý do tại sao em không thể ngủ với anh.

Anh tiến thêm một bước dứt khoát về phía cô, bàn tay cô vẫn chặn trước ngực áo anh.

- Em vẫn còn điên vì đã không đưa em lên phòng ư?

Cô lắc đầu, đuôi tóc loà xoà cọ hai bờ vai.

- Em không thể ngủ với anh vì giờ em đã biết anh.

- Nhưng em có thể ngủ với anh khi em không biết anh ư? – Anh tóm lấy tay cô. – Thật vô nghĩa.

- Đúng vậy. – Cô nhìn thẳng vào mắt anh, cố gắng giải thích. – Tôi đó ở Sun Valley, anh giống như giấc mơ của em vậy. Giấc mơ tìm kiếm một người xa lạ trong quán bar. Em muốn lợi dụng rồi tổng khứ anh đi.

- Bây giờ em vẫn có thể đó.

- Không, bây giờ anh là thật. – Cô cố vùng thoát ra, nhưng anh không chịu buông. – Anh đã giết chết mọi mơ ước của em.

- Anh sẽ cho em biết một giấc mơ mới. Thế có Chúa là anh có tới hàng trăm giấc mơ. – Anh đưa tay cô lên hôn. – Em có muốn biết một trong số ấy không?

Anh thì thầm vào lòng bàn tay cô, nhưng anh không đợi cô trả lời.

- Trong giấc mơ tuyệt nhất của anh, em đi đôi boot màu đen.

Cô ngừng lại, cố gắng thoát ra. Anh mơ về cô. Chưa từng có người đàn ông nào thú nhận anh ta mơ về cô. Là cô. Kate Hamilton và đôi boot cỡ mười. Cô thấy bủn rủn. Gần như chịu thua. Cô nên đi. Chạy đi. Thật nhanh. Và cô sẽ làm như thế. Nhưng cô chưa bao giờ biến giấc mơ của mình thành hiện thực trong chốc lát. Có lẽ cô nên chia sẻ với anh.

- Em còn mặc gì nữa?

- Không gì cả.

- Vậy anh mặc gì?

- Thằng nhỏ sẵn sàng và một nụ cười.

Cô không biết nên cười phá lên hay giả vờ bị xúc phạm. Trông anh rất nghiêm túc, ngoại trừ ánh mắt cho thấy anh đang đùa.

- Vậy giấc mơ diễn ra ở đâu?

- Trên giường anh. – anh đặt tay cô lên cổ mình rồi lần tay xuống mông cô. – Trên bàn bi-a của anh.

Anh ôm chặt lấy cô, khiến ngực cô tì vào ngực anh.

- Trong xe anh.

Anh nói tiếp, tỏ vẻ rất nghiêm túc.

- Ngay tại đây. Bất cứ nơi nào anh tình cờ đứng lại.

Anh thì thào, môi anh gần chạm môi cô:

- Em xuất hiện trong mọi giấc mơ của anh.

Anh hôn cô, bờ môi và lưỡi nhẹ nhàng mơn trớn, trái ngược hẳn với nhịp tim đập thình thịch trong ngực cô.

Kate vòng tay ra sau cổ anh, áp vào người anh. Bầu ngực cô ép chặt vào ngực anh, căng cứng. Cô muốn chuyện này. Dòng nóng bỏng rạo rức chảy trong từng mạch máu, đổ dồn về giữa hai chân. Cô thấy thèm muốn và khao khát, run lên vì ham muốn được yêu. Chuyện này sai rồi. Anh chẳng tốt đẹp gì cho cô hết. Nhưng... đã quá lâu rồi không có người đàn ông nào muốn có cô ở bất cứ nơi nào anh ta tình cờ đứng lại. Rất lâu rồi cô không được cảm nhận sức lôi cuốn mạnh mẽ, ham muốn tột cùng và xua đi nỗi bi quan thường trực trong đầu cô.

Cô hôn anh nồng nhiệt, say đắm khiến anh phải rên rỉ. Miệng anh phả nhất hương vị của granola, của ham muốn và của sex. Tay anh nắm bóp bầu ngực cô qua lớp áo thun. Cô oằn người tì vào thành ghế đang căng lên của anh. Cảm nhận nó đang ghi chặt vào bụng dưới cô.

Tay kia của anh ôm lấy hông cô, đẩy cô đứng kiểng lên. Anh ghi chặt đùi cô, trong khi ngón tay cái miết hai bầu ngực căng cứng. Lên rồi xuống, nhịp điệu vừa phải, trong khoảnh khắc tuyệt vời, thành ghế cọ xát đũng quần cô. Cô rên rỉ, lùa những ngón tay sau gáy anh.

Chuông cửa vang lên át tiếng hơi thở gấp gáp trong gác xép.

- Chú Sutter ới.

Rob đứng phắt dậy, tay anh buông hông cô ra. Anh nhìn ra trước cửa, nơi có tiếng hai cậu bé đang gọi.

- Chú có ở đây không?

- Khi thật. – Rob bỏ tay khỏi ngực Kate, nhìn đồng hồ. – Anh quên bếng mắt đã gọi hai thằng nhóc đến.

Anh quay lại nhìn Kate, ánh mắt đầy ham muốn.

Chờ chú một phút, chú xuống ngay đây. – Anh gọi to, giọng khàn khàn.

- Vâng.

- Ở đây đợi anh nhé Kate. Anh sẽ quay lại ngay.

Cô hít một hơi thật sâu, trong chốc lát sự minh mẫn đã trở lại. Ít nhất đủ để cô lùi một bước.

- Không.

Anh vờ theo cô, nhưng cô lùi lại khiến bàn tay anh chỉ vờ vào khoảng không. Cô tiếp tục lùi ra xa, trước khi anh chạm được vào và khiến anh lại thay đổi ý định. Người cuối cùng trong bản danh sách dài dằng dặc những người đàn ông không mang lại điều tốt đẹp cho cô. Cũng không phải là con người bi quan trong cô đang nhắc nhở. Đó là sự thật.

Trước khi cô ra tới cửa, anh gọi vờ theo:

- Em không thể nói “không” mãi được, Kate Hamilton. Một ngày nào đó anh sẽ khiến em phải nói “có”.

Cô không dám ngừng lại. Cô chạy một mạch xuống cầu thang, băng qua gian

hàng. Đặt tay lên nắm cửa trước, cô ngoái lại nhìn. Anh đứng trên gác, tay vịn chặt vào thành lan can.

- Một ngày nào đó sớm thôi. – anh nói.

Rob huýt sáo theo điệu “Sex Type Thing” trong khi cuộn thân mỗi giả bằng lông với chỉ nâu thành một khối lông dài mảnh... Anh buộc chỉ ở một đầu, rồi cuộn lông quanh một lưỡi câu dài khoảng tám centimet đang kẹp chặt bằng mỏ kẹp. Những nhúm lông mượt rơi xuống đầu gối anh, rồi xuống đầu đôi tất trắng.

Khi Scoot Weiland hát đến đoạn một người đàn ông có thể trao cho một người đàn bà thứ gì đó khiến cô ta không thể nào quên, Rob khẽ nhếch mép cười. Kate không nghĩ sex là một ý hay, nhưng rõ ràng là cô ấy đã sai. Chiều hôm đó anh đã cảnh báo rằng anh sẽ khiến cô phải thay đổi suy nghĩ. Anh rất nghiêm túc. Anh sẽ làm cho cô điều gì đó khiến cô không thể nào quên.

Anh buộc chỉ và lông vào mắt câu, tĩa tốt lại rồi nới lỏng con mồi ra. Trong lúc bản nhạc tạm dừng, đồng hồ trên nóc lò sưởi phòng anh kêu đúng mười tiếng. Anh muốn Kate. Và Kate cũng muốn có anh. Cô ấy không điên. Chắc chắn là như vậy.

Cả hai lần anh hôn, cô ấy đều đáp lại như thể không bao giờ ngừng lại. Mới đây, cảm giác như cô đã mềm nhũn trong tay anh, khiến đầu anh như thể bốc cháy. Anh sờ nắn ngực cô, thúc thẳng nhỏ đang sẵn sàng vào bụng cô. Và nếu hai thằng nhóc kia không đến thì anh đã lột hết quần áo, đẩy cô ấy ép vào tường trước khi kịp hiểu ra chuyện gì.

Ông chỉ xoay tròn khi anh ta tước những sợi chỉ thừa. Anh ta xoay ghé lại, chọn một chiếc lông cổ chim màu vàng đen từ cái khay đầy lông chim và lông thú. Anh tước những sợi tơ rồi buộc phần cuống vào cái móc câu bằng ba vòng chỉ siết thật chặt.

Ngoại trừ việc muốn Kate nằm ngửa trên giường, anh không biết anh cảm thấy gì ở cô. Cô là một kẻ ngoan cố, hiếu thắng và mồm mép. Nhưng anh đâu có quan tâm những điểm đó ở một cô gái.

Kate là một người tháo vát, luôn tin rằng mình có thể tự chăm sóc tốt cho bản thân. Một số đàn ông không thích điểm này ở cô ấy, nhưng anh chẳng để tâm đến chuyện đó. Thực tế, anh không quan tâm tới những cô gái cứ nhằng nhằng bám theo anh.

Ở chỗ cong của lưỡi câu, anh buộc lông chim bằng dây cước, rồi uốn phần thân lông chim tới đầu móc. Kate thông minh, xinh đẹp và gợi cảm. Và quan trọng nhất, cô không bị tâm thần.

Chiếc điện thoại kéo dài cạnh khuỷu tay anh đổ chuông. Anh liếc qua tên người con trai gọi rồi ấn nút tắt tiếng dàn âm thanh. Anh mở máy nghe:

- Chào Lou, có chuyện gì thế?

- À, em đã suy nghĩ rồi.

- Việc gì cơ?

- Về cuộc nói chuyện giữa hai ta tối hôm đó. Em không muốn anh nghĩ rằng em phát điên lên vì Lê Phục Sinh.

Anh bỏ kim ra, đặt lên bàn làm việc.

- Amelia vẫn còn bé, và nó sẽ không nhớ gì hết. Hơn nữa hôm đó cũng đâu phải ngày nghỉ cuối tuần của anh.

Bỗng nhiên thái độ của Louisa làm anh lo lắng.

- Em đang hẹn hò với ai hả?

Lần cuối cùng cô ta tỏ ra vui vẻ là lần cô ta yêu một gã quản lý làm ở Boeing. Cô ta muốn Rob trông con trong khi cô ta bay tới Cancun cùng gã người tình mới, điều anh rất vinh hạnh được giúp. Mọi tình của cô ta với hẳn mới kết thúc mùa thu năm ngoái, trước khi cô ta bắt đầu gợi ý về chuyện hoà giải.

- Không. – Cô ta đáp. – Em sẽ không hẹn hò với ai nữa.

Rob đứng dậy, lắc đầu.

- Sao lại không?

- Vì em ghê anh và em nên xem xét lại mối quan hệ giữa hai ta. Bây giờ chúng ta đã trưởng thành và khôn ngoan hơn. Chúng ta còn phải nghĩ cho tương lai của Amelia.

Ra là vậy. Anh không thể phớt lờ câu nói của Lou.

- Tại sao em lại mang chuyện này ra nói qua điện thoại. Vài hôm nữa anh đến rồi.

- Em không muốn làm anh bất ngờ khi anh đến. Em muốn anh suy nghĩ chuyện đó trước khi anh đến đây. – Cô ta thở dài. – Chúng ta có thể làm được mà, Rob.

Anh tắt đèn, đi vào trong phòng.

- Chúng ta nói chuyện này khi anh chuyển về Gospel. Em không hạnh phúc khi sống ở đây, và anh không hạnh phúc khi sống ở Seattle.

- Chúng ta có thể tìm cách giải quyết.

Anh bước vào phòng ngủ, đi qua góc giải trí, tới bên khung cửa sổ lớn.

- Em ghét mọi thứ ở đây. Không Nordstrom, không câu lạc bộ jazz, không bữa tối ở nhà hàng Bốn Mùa. - Mắt anh đau đau nhìn ra mặt hồ Fish Hook tối tăm. - Rạp chiếu phim gần nhất ở đây cũng cách tới một giờ đi đường.

Anh có thể cảm nhận sự im lặng vượt qua hàng ngàn dặm xa xôi. Anh không nghĩ cô ta có thể nói gì để khiến anh suy nghĩ chuyện hoà giải. Họ đã chửi đẹn nhau quá nhiều lần trong quá khứ.

- Amelia, con bé nhớ anh.

Trừ điều này ra. Anh nhắm nghiền mắt, tựa đầu vào cửa kính lạnh giá.

- Con bé đang làm gì?

- Nó đang ngủ.

Anh không thể ở đó để bé con bé về giường. Anh rất thích được nhìn con bé

ngủ trong tay mình và tự tay đặt nó vào chiếc cũi anh đóng lại thành cái giường nhỏ. Cảm giác tội lỗi đang dày xéo tâm can anh. Anh tự nhắc rằng anh sẽ nhớ cảm giác được đặt con bé vào giường mỗi tối nếu anh sống ở Seattle.

- Em nghĩ hai ta có thể làm lành và sống như một gia đình. Anh sẽ suy nghĩ chuyện đó chứ?

Gia đình ư? Họ chưa bao giờ là một gia đình thực sự. Anh rất yêu con gái, và có lúc anh cũng yêu Louisa. Ý tưởng về một gia đình hạnh phúc khiến anh mỉm cười. Trước đây anh thường cô đơn, nhưng vẫn hạnh phúc. Anh và Louisa có thể hạnh phúc bên nhau không? Anh không biết nữa.

- Anh sẽ suy nghĩ về điều này. – Anh trả lời.

Anh tắt điện thoại, ném sang chiếc ghế bên trái. Anh lấy tay xoa mặt, nhìn về phía hồ. Gió đã nổi lên vài giờ trước và khiến mặt nước đen lăn tăn gợn sóng.

Anh nghĩ về vợ cũ, tưởng tượng ra khuôn mặt xinh đẹp và thân hình gợi cảm chết người. Đã có lúc dường như cô ta là một người phụ nữ hoàn hảo. Sự cân bằng hoàn hảo giữa vẻ đẹp tự nhiên và trang sức đắt tiền. Giờ cô ta muốn thử chung sống lần nữa. Vấn đề là khi anh ở bên gương mặt xinh đẹp và thân hình gợi cảm chết người đó, anh không hề vội vã ôm chầm lấy cô ta, áp mũi vào cổ cô ta. Không hề có ham muốn giằng xé trong anh, thúc giục đôi bàn tay anh khám phá cơ thể cô ta.

Kate khiến anh có những cảm xúc ấy. Anh muốn có như một người đàn ông muốn một người đàn bà. Cô khiến anh có ham muốn đau đớn, nhục dục thôi thúc anh chiếm đoạt cô. Thứ ham muốn một người đàn ông nên cảm thấy với vợ cũ khi đang nghĩ về tới việc quay lại chung sống. Nhưng liệu có phải sự khao khát, hay thiếu ham ham muốn, là một lý do để phủ nhận những điều vượt quá tầm tay? Một mối quan hệ tốt đẹp sẽ không cần gì hơn ngoài tình dục sao? Khi anh và Louisa lấy nhau, chuyện chăn gối giữa hai người vẫn tốt đẹp, nhưng mọi thứ khác thì không. Vậy nếu một mối quan hệ có mọi thứ khác tốt đẹp, trừ chuyện chăn gối, thì sao?

Càng nghĩ, Rob càng thấy rắc rối. Hai bên thái dương anh nặng trĩu. Mọi thứ trong đầu hỗn loạn. Anh thấy đau đầu, gần như chẳng thể nghĩ thêm được gì nữa.

Chỉ có một điều anh rất chắc chắn. Cho đến khi ổn định tâm trí, anh vẫn phải cưỡng lại sức cuốn hút của Kate Hamilton.

Anh đã học được bài học về cách làm lành với một cô gái trong khi đang quan hệ với một cô gái khác. Anh đã ở đó và làm thế Anh không cần phải vướng vào những rắc rối như vậy.

CHƯƠNG 13

Thay vì bánh mì, sáng hôm sau Kate làm món gì đó khác đi. Chỉ còn năm

ngày nữa là tới lễ Phục Sinh, vì thế cô làm bánh nướng nhỏ, phủ lên chúng một lớp kem trắng dày. Cô nhuộm dưa thành màu xanh giả làm cỏ, đặt lên đó những viên kẹo be bé hình trứng chim ruồi. trong khi cắm những sợi dây lên trên bánh nướng để chúng trông như những cái quai nhỏ, cô nghĩ về Rob, về nơi hai người ở bên nhau ngày hôm qua.

Em không thể nói không mãi được, Kate Hamilton. Một ngày nào đó anh sẽ khiến em phải nói có, anh đã tuyên bố như thế. Một ngày nào đó sớm thôi.

Lời đe dọa của anh khiến cô lo lắng. không phải bằng vũ lực. không bao giờ cô tin anh sẽ cưỡng ép cô phải làm bất cứ chuyện gì. Cô lo lắng vì sự quyến rũ nơi anh – lo sợ nếu anh lại thì thậm chí làn da cô giống như món tráng miệng, rằng anh mơ về cô, cô sẽ lại yếu đuối và không còn tỉnh táo-một lần nữa.

Cổ hiệu Rob. Cô từng hẹn hò với những người đàn ông giống như anh. Cô không muốn có thêm một mối quan hệ tồi tệ nào nữa. nhưng một phần nào đó trong cô lại muốn quên đi tất cả những điều đó mỗi khi một mình bên anh. Lần tới nếu anh gọi đặt hàng, ông cô sẽ là người phải đi giao.

Kate đặt quả trứng bé xíu cuối cùng lên chiếc bánh rồi lùi lại một chút để ngắm tác phẩm của mình.

Martha Sterwart, cho dù bà có ở đâu, tôi vẫn giỏi hơn bà.

Đến trưa, cô đã bán hết tất cả năm tá và nhận đặt thêm năm tá nữa.

Lúc hai giờ, trong khi ông Stanley đang ngồi làm thơ ở văn phòng, Regina Cladis ghé qua mua vài thứ chuẩn bị cho món thịt bò nướng, một túi cà rốt nhỏ và vài củ khoai tây đỏ.

- Tiffer về thăm nhà, và nó rất thích món nướng tôi làm.

- Cậu ấy định ở lại bao lâu? Kate hỏi trong khi xếp miếng thịt vào túi.

- Đến thứ Hai sau lễ Phục sinh. Regina trả lời, thò tay vào lục cái ví to đùng.

- Có lẽ bà và Tiffer nên thử một chút mứt jalapeno.

Regina ngược lên nhìn, đẩy cặp kính dày cộp lên trên sống mũi ngắn ngắn.

- Cái gì jalapeno cơ?

- Mứt Jalapeno. Rất tuyệt khi dùng chung với phô mát nhuyễn rồi phết lên trên bánh quy giòn. Hoặc bà có thể phết lên bánh mì vòng.

- Không cảm ơn. Tôi không ăn bánh mì vòng, và tên món mứt đó nghe thật khủng khiếp.

- Cháu chẳng thể nào hiểu nổi tại sao không một ai trong thị trấn muốn ăn thử nó. – Kate thở dài, cho cà rốt vào túi.

- Chúng tôi thích mứt được làm từ hoa quả. –Regina giải thích. – Lúc mới đến thị trấn, tôi cũng mất một quãng thời gian khó khăn để thích nghi. Tôi đã bị đối xử như người ngoài, giống như cô vậy.

Kate chưa bao giờ để ý rằng mình bị đối xử như người ngoài.

- Thật vậy sao?

- Phải. MyrtleLake và tôi cùng đăng ký vào một chỗ làm trong thư viện. và

khi tôi nhận được việc đó chứ không phải bà ta, chỗ đó bị đóng bụi suốt một thời gian dài, chỉ vì tôi không phải dân địa phương. Tất cả mọi người đều không hài lòng và họ không đến thư viện nữa.

- Trước đây bà sống ở đâu?

- Tôi sinh ra và lớn lên ở Challis.

Challis nghe rất quen.

- Nó ở đâu vậy ạ?

- Khoảng bốn mươi dặm về phía bắc.

Kate thốt lên điều mà cô cho là hiển nhiên:

- Nhưng như thế bà cũng là người ở đây mà.

Regina lắc đầu và nói với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc:

- Không nó ở hạt kế bên.

Kate đã định hỏi tại sao một thành phố chỉ cách đây có bốn mươi dặm lại không được coi là bản địa nhưng cô đã tự ngăn mình lại. tốt nhất không nên hỏi quá nhiều. nhất là khi bạn đã có sẵn câu trả lời. Và những câu trả lời luôn đi kèm với cái nhăn trán của Kate và cảm giác gợn ở mắt trái. Cái nhăn trán có thể gây ra những nếp nhăn, còn cảm giác gợn thì biến thành sưng tấy. Kate không mong gì những rắc rối kiểu đó.

- Đến bây giờ, dân ở đây vẫn thường không được nồng nhiệt với tôi cho lắm, và họ cũng sẽ làm thế với cô thôi. Nói xem, cảnh sát trưởng Taber cưới vợ người California. Nếu cả thị trấn có thể chấp nhận được trò hề đó, họ sẽ chấp nhận việc cháu gái của Stanley đến từ Vegas. Dĩ nhiên tất cả chúng tôi thì thoảng cũng đến Thành phố tội lỗi để đánh bạc hoặc xem các show diễn. Vậy nên trường hợp cô vẫn còn dễ nuốt hơn.

- Có vấn đề gì với California thế? – Kate hỏi trước khi kịp suy nghĩ chín chắn hơn.

- Toàn dân hip-pi, bọn nghiện ngập, và lũ ăn kiêng –regina trả lời, giọng tỏ vẻ kinh thường. – tất nhiên bây giờ thì Arnold làm thị trưởng rồi, ông ta sẽ thay đổi cái bang đó còn nhanh hơn cô kịp nói câu “Ta sẽ trở lại”. Ông ta cũng có một cái nhà ở Sun Valley đấy.

- Có, cháu có biết. – Trán Kate nhăn hết mức có thể. Đáng ra cô không nên hỏi gì thêm mới phải.

Buổi tối, Rob chuẩn bị về nhà, xách kẹp một cặp đũa hóa đơn và bảng giá. Trăng tròn và một bong đèn SOW chiếu sang cả khoảng sân nhỏ phía sau cửa hàng Sutter Sports. Lúc đó đã là mười một giờ mười lăm phút. Anh vừa dành ra năm tiếng sau khi đóng cửa để đóng một gói hàng đặc biệt cho một nhóm Hướng Đạo Sinh thuê. Nhóm này dự định sẽ cắm trại và tuần đầu tiên của tháng Sáu. Sáng mai anh đi Seattle. Anh muốn đóng xong gói hàng đó trước khi đi để có thể dành trọn thời gian cho con gái.

Anh vẫn chưa nghĩ ra sẽ nói gì để giảng hòa với Lousia. Anh quyết định dẹp chuyện đó sang một bên, tập trung vào hoàn thành nốt công việc. Đến khi

công việc xong xuôi, anh vẫn chưa muốn tiếp tục nghĩ về nó. Có lẽ cách tốt nhất là chờ đợi và xem cảm giác của anh thế nào khi đến Seattle.

Anh đóng cửa hàng lại và nhảy lên chiếc Hummer. Cửa hàng đã mở cho mùa du lịch được gần một tuần. Công việc thuê mướn này là anh bận khủng khiếp.

Lúc lái xe vòng qua tòa nhà, anh để ý thấy có ánh đèn ở sâu phía trong cửa hàng M&S. Đây không phải là đèn ông Stanley luôn để sáng ở góc gần gian hàng. Rob vòng lại phía sau cửa hàng rồi tắt máy xe. Anh ra khỏi xe, gõ ba lần vào cánh cửa gỗ.

Anh sốt ruột nhấp nhôm bên ngoài, tự hỏi mình đang làm gì ở đây. Giờ này cũng đã muộn rồi, anh còn cả núi việc phải làm trước khi đi vào buổi sáng.

Một lát sau, tiếng Kate vọng ra từ trong nhà.

- Ai đó?

- Rob đây. Em làm gì ở đây muộn vậy?

Tiếng mở khóa lách cách, rồi cô thò đầu ra. Ánh sáng phía trong phòng chiếu sáng từ phía sau xuyên qua mái tóc đỏ tuyệt đẹp, tạo thành một vầng sáng dịu quanh cô. Đột nhiên anh hiểu tại sao mình lại đến đây.

- Em đang làm việc. Anh làm gì ở đây mà muộn thế này?

Bất kể anh có cố gắng bao nhiêu hay chuyện gì đang diễn ra trong đời anh, có vẻ như anh không thể thoát khỏi cô. Cô lôi cuốn anh như một con tàu bị hút về phía ánh đèn hiệu tỏa sáng.

- Anh vừa xong việc.- Mùi thơm của những chiếc bánh nóng hôi tỏa ra từ trong nhà. Anh không biết cái gì làm anh còn cào hơn, hình ảnh của Kate hay mùi bánh thơm nức.- Em đang nướng cái gì à?

- Vàng. – Cô mở rộng cửa, đứng trước mặt anh, mặc áo thun trắng với hai viện xúc xắc đỏ ở trên ngực kèm dòng chữ “Thấy may mắn không?” màu đen ở phía trên, quần jean bó với thắt lưng màu nâu.- Em đang làm bảy tá bánh nướng cho ngày mai.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Kate rõ ràng là tuyệt hơn mấy cái bánh. Cô không mời anh vào cũng như không cản khi anh lách qua cô đi vào phía sau cửa hàng. Anh đi ngang qua máy xắt thịt và máy xay, hướng đến lò bánh đặt ở góc căn phòng lớn. Vài tá bánh trắng xếp trên cái bàn thép sạch sẽ, cách lò nướng đa dụng mấy bước chân. Anh tự nhủ sẽ không ở lại đây lâu.

Thay cho giọng hát quen thuộc của Tom Jones phát ra từ dàn loa, một giọng ca nữ hát về việc không nhớ ai đó mỗi khi cô quấy rầy Jackson. Rob không nhận ra bài hát nhưng dù sao anh cũng không thích con gái. Nhất là mấy thể loại bình dân, yếu đuối chỉ quanh quẩn ba chủ đề: tình yêu, trái tim tan nát, và lũ đàn ông khốn nạn.

- Em nghe nói anh sẽ kéo xe điều hành của trường tiểu học trong lễ Phục Sinh thứ bảy này.- Cô nói trong lúc khóa cửa lại sau lưng.- Làm thế nào mà anh lại bị kéo vào chuyện này vậy?

Rob quay lại nhìn cô đi về phía mình. Anh cố gắng không nhìn chằm chằm vào những viên xúc xắc trên ngực, chuyển sang nhìn mái tóc cô. Mái tóc xõa ngang vai, phản chiếu sắc đỏ và vàng óng dưới ánh đèn neon. Chỉ mới ngày hôm qua thôi, anh còn nắm tóc cô trong tay khi hôn cổ cô. Anh biết tóc cô rất mềm mại.

- Ngài hiệu trưởng có nhờ anh.

Cô mở tủ, vươn người với lấy thứ gì đó ở ngăn trên cùng. Ánh mắt Rob lướt qua cơ thể cô, xuống đôi chân xỏ dép Tasmanian Devil đi trong nhà.

- Anh cũng dễ bị thuyết phục nhỉ! – cô nói, lôi xuống một hộp túi làm lạnh hiệu Ziploc

- Giày của em đâu?

Cô cúi xuống rồi ngẩng lên.

- Ở nhà đôi này tiện hơn. – Cô đặt cái hộp xuống cạnh máy trộn công nghiệp.- Em nghĩ ông em đang rất nghiêm túc về chuyện với mẹ anh.

- Anh biết chuyện mẹ anh đang có tình cảm với Stanley. Nhưng bà chưa bao giờ đã động đến việc mình quan tâm đến ông nhiều hơn tư cách một người bạn.

Điều gì khiến em nghĩ rằng chuyện đó là nghiêm túc?

Đôi môi hồng của cô khẽ nhếch lên.

- Giờ ông đang làm thơ và họ cũng đã bắt đầu trao đổi những bài thơ cho nhau.

- Họ làm việc đó khi nào?

Cô xỏ tay vào đội găng tay hiệu Tom Jones dung cho lò nướng.

- Tất cả các buổi tối khi ông xong việc.

- Tối nào cũng thế à?

Mẹ anh không hé nửa lời về việc này. Anh tựa hông vào bàn, khoanh tay trước ngực áo sơ mi màu xanh lá cây có tên cửa hiệu anh và logo hình con cá trên túi áo ngực.

- Chuyện này diễn ra bao lâu rồi?

- Từ hôm ăn tối ở nhà bà tuần trước.- Cô nhấc hai khay bánh nướng ra khỏi lò và đặt chúng trên bàn cạnh anh.- Từ đó tối nào ông cũng về muộn.

Rob ngắm đường cong nơi eo cô trong lúc cô lấy hai khay bánh khác từ chiếc lò thứ hai.

- Muộn như nào cơ?

- Mười giờ. Với ông, giờ đó là muộn rồi. Ông thường đi ngủ ngay khi xem xong bản tin trên kênh Fox lúc chín rưỡi. Có hôm chẳng chờ bản tin thể thao kết thúc.

Mẹ anh quả thực chẳng nói gì về chuyện này cả. Nhưng anh mừng vì bà đã tìm được người chia sẻ sở thích thơ ca với bà. – Ai đó không phải anh.

Kate đổ bánh nướng ra bàn và bắt đầu lật chúng lại. Anh tự nhủ phải rời khỏi đây. Nếu anh ở lại, anh phải chạm vào cô. Và nếu anh chạm vào cô, anh sẽ

không thể làm được gì khác. Nhưng anh không thể ra lệnh cho bản thân bước ra cửa. Chưa phải lúc này.

- Em có cần giúp gì không? – Anh hỏi.

Cô liếc nhìn anh qua đôi mắt nâu, mỉm cười:

- Có phải anh định tình nguyện giúp em nướng bánh không đấy?

Trừ món granola, món duy nhất anh làm vì nghiện nó, Rob chưa từng nướng bánh. Anh sẽ đi ngay thôi. - Chắc chắn rồi.

- Anh thật tốt bụng nhưng may đấy, vì đây là những chiếc cuối cùng rồi.- Cô đưa cho anh chiếc hộp đựng túi làm lạnh. – nếu muốn giúp, anh có thể cho 6 cái bánh vào một hộp. Nhưng đừng cho những cái còn nóng vào. Chúng sẽ mềm quá nếu anh không đợi cho đến khi chúng nguội lại.

- Em làm thêm bao nhiêu cái thế?- Anh hỏi trong khi rút ra một chiếc túi nhựa.

- Em được đặt hàng trước 5 tá. Em làm thêm hai tá nữa để bán ở cửa hàng.- Cô lùi lại vài bước, đặt một chiếc bát trộn cỡ lớn vào bồn nước rửa bát.

Tài nấu nướng của cô làm Rob ngạc nhiên. Nhưng lại một lần nữa, anh tự hỏi tại sao mình lại phải ngạc nhiên. Anh quả thực không biết được hết tất cả những điều cần biết về Kate. Điều khiến anh ngạc nhiên đó là anh muốn biết nhiều hơn nữa. Anh liếc nhìn cô trong khi mở túi, nhét mấy chiếc bánh nướng vào.

- Em nghĩ rằng mình bán hết hai mươi tư chiếc bánh này sao?

- Phải, em biết mình bán được.- Cô nhìn anh.- Em đã tìm ra bí quyết để bán bất cứ thức gì cho người dân thị trấn này.

Anh đóng miệng túi lại và lấy một cái khác.

- Bí quyết đó là gì?

Đem tặng hàng mẫu. – Cô trả lời, sau đó lại chú tâm vào việc rửa bát đĩa. – Họ sẽ mua miễn là được thử miễn phí.

Cô lắc đầu, phần đuôi mái tóc đỏ đung đưa cọ sau lưng.

- Em từng nghĩ ông chỉ tốn tiền vào việc phục vụ cà phê miễn phí, nhưng em đã học được rằng đó là cách ông thu hút mọi người đến cửa hàng. Một khi đã tới, nói chuyện phiếm, uống cà phê, họ sẽ mua các thứ khác. – Cô đặt chiếc bát đầy xà phòng sang bồn bên cạnh không có nước. – Tới đây em sẽ tặng miễn phí pho mát hun khói.

Anh đã đóng xong túi thứ ba và bắt đầu với túi bánh cuối cùng.

- Em sẽ lừa họ mua hàng hả?

Cô bật cười. Tiếng cười nhẹ nhàng, nữ tính phát ra từ đôi môi cô như len lỏi qua xương sườn, tràn đầy lòng ngực anh.

- Em chỉ đang thay đổi cách nghĩ của họ mà họ không nhận ra.- Cô lại nhìn anh, đôi mắt nâu sáng lên lấp lánh. – Rất nhanh thôi, em sẽ khiến tất cả bọn họ đều ăn gỏi cá ngừ và khoai tây nghiền mù tạt xanh.

- Phải rồi.- Tối nay cô làm anh nhớ lại cô gái anh đã gặp ở quán Duchin vài

tháng trước. Dụi dằm và gấn gũ.

- Anh không tin em làm được à? – Cô hỏi, một sự quả quyết sắc lạnh toát lên trong giọng nói.

Anh tự hỏi liệu anh có nên cảnh báo cả thị trấn rằng tốt hơn hết họ nên làm quen với cây ngải ngựa Nhật Bản không nhỉ?

- Anh đã nghĩ em đã chuẩn bị trước cho công việc của mình.

- Đó là sự thật. – Cô với hai cái chảo làm bánh nướng, nhúng chúng vào nước. – Nhưng em yêu thử thách. Em nhận ra rằng tất cả những gì em phải làm là tham gia vào Hội Xếp Giấy Mountain Momma, và thế là em tham gia. Rob đặt túi bánh cuối cùng xuống cạnh những túi bánh để nguội khác, ngồi trên bàn lắng nghe cô huyện thuyên về chuyện biến Gospel thành thủ phủ sành ăn của vùng Tây Bắc. Anh quan sát bàn tay cô khi cô chà miếng giẻ rửa bát lên những cái chảo. Ở đầu những ngón tay thon dài của cô, móng tay được sơn màu hồng nhạt. Cô đặt một cái chảo vào bồn rồi vẩy nước.

- Em sẽ từ từ bắt đầu mọi thứ. – Cô tiếp tục diễn giải, trong khi khiêng chân lên mở một ngăn tủ. – Em sẽ câu khách bằng món bánh mì focaccia, rồi sau đó giới thiệu với họ các loại dầu oliu hảo hạng.

Rob nhảy khỏi bàn, lại gấn sau lưng cô. Anh lấy cái bát từ tay cô và đặt nó vào chạn. Cô ngoái lại, ngược lên nhìn anh. Tóc cô cạ nhẹ vào ngực áo anh, nhưng anh lại thấy cảm giác ở háng. Tay anh giữ chặt cái bát để ngăn anh không đưa tay xuống bụng cô và kéo cô tì lưng vào ngực mình. Mắt cô đang chăm chú nhìn mắt anh. Muốn cúi xuống hôn cô lúc này thật dễ dàng làm sao.

- Cảm ơn. – Cô nói, chui qua cánh tay anh trước khi anh đầu hàng ham muốn được hôn cô.

Cô hướng lại chỗ bánh nướng được đặt ngay ngăn trên bàn, dí ngón tay kiểm tra độ nóng. Anh hạ tay xuống.

- Em sẽ tặng anh một chiếc chú?

- Sao cơ? Cô xoay người lại nhìn anh. – Anh muốn một cái à?

Anh gật đầu.

- Em nghĩ anh ở đây vì cái gì chứ?

- Trò chuyện vui vẻ với em?

- Cũng là một lý do.

- Anh là kẻ nói dối rất tệ. – Cô bật cười

Sự thoải mái ấm áp trong tiếng cười đó ngự trị trong lồng ngực anh, nhắc nhở anh rằng anh đã cô đơn trong một thời gian quá dài. Thèm khát tiếng cười niềm nở và những lần trò chuyện dụi dằm. Thèm khát điều gì đó hơn là tình dục.

- Em không có kem phủ.

- Anh không cần.

- Đợi chút nhé. – Cô giơ một ngón tay lên rồi biến mất sau cánh cửa kho lạnh.

Cô trở ra, tay lắc lắc một hộp kem tươi. Rob không tránh khỏi nhận ra ngực cô làm những hạt xúc xắc trên áo đung đưa trông thật kích thích.

- Sáng nay em pha cacao với kem này.- Cô cầm một chiếc bánh nướng lên, phủ trên nó một lớp kem tươi.- Điều thú vị khi làm trong một tiệm tạp hoá là anh không bao giờ thiếu thứ gì cả. Cô đưa nó cho anh.- Nhưng mặt tiêu cực là nó sẽ khiến anh béo lên.

- Em có béo lên đâu.- Rob xé bỏ lớp giấy gói, ngoạm một miếng thật to.

- Chưa thôi.- Cô ngửa cô , dốc một ít kem tươi thẳng vào miệng.

Đó là hình ảnh gợi tình nhất anh được nhìn thấy bấy lâu nay, nhắc anh rằng đã bao lâu rồi nó không xuất hiện. Anh cắn một miếng khác, cố nhớ lại những dịp hiếm hoi anh có đặc ân được thưởng thức bộ bikini bằng kem tươi. Anh sẽ không từ chối nếu lúc nào đó được thưởng thức trên cơ thể Kate. Anh ăn xong bánh sau bốn lần cắn nữa rồi chia tay ra.

- Cho anh thêm đi.

Thay vì đưa cho anh hộp kem tươi, cô đặt một tay lên vai anh. Cô kiễng lên, ngực cọ vào cánh tay anh.

- Mở ra nào.

Anh không tin cô. Không một giây nào hết. Anh nhìn chăm chăm vào mắt cô, ở ngay sát mặt anh, rồi từ từ há miệng ra. Cô bóp kem lên môi và dọc theo má anh.

- Ôi, xin lỗi. Cô hạ gót chân xuống

Rob nuốt chửng

- Em cố tình làm thế.

- Không , em thề đây chỉ là tai nạn. – Cô lắc đầu, cố làm ra vẻ hối lỗi, nhưng lại phá vỡ vẻ mặt đó khi cười phá lên

Anh đưa ngón tay lên lau má rồi liếm sạch.

- Tai nạn cái con khỉ. – Anh đưa tay ra.- Đưa nó cho anh.

Cô lắc đầu, giấu biến hộp kem ra sau lưng.

- Em không nghĩ rằng anh có thể lấy nó từ tay em à?

- Không.

Đương nhiên là cô không nghĩ thế. Cô bướng bỉnh và hiếu thắng. Ý nghĩ đánh vật với cô làm anh kích thích hơn cả một bộ bikini bằng kem tươi.

- Em có muốn đánh cược không?

- Em thắng thì được gì nào?

- Em không thắng được đâu.

Cô lừ mắt.

- Đừng có chắc chắn thế chứ.

- Anh chiều theo ý cô.

- Thế em muốn gì nào?

- Anh sẽ nói với tất cả mọi người rằng anh yêu món mứt jalapeno như thế nào.

- Mút jalapeno? Cái quái gì thế?

- Nếu thắng anh muốn gì?- Cô hỏi.

Anh mỉm cười. Điều cười đầy ẩn ý. Anh biết chính xác anh muốn gì.

- Anh muốn liếm kem tươi trên đầu ngực.

Kem tươi không phải là sex. Chỉ là món tráng miệng thôi.

Cô há hốc miệng, trợn tròn hai mắt. Sau đó cô nhoẻn miệng cười, xoay người chạy một mạch qua phòng trong ra gian hàng. Rob bám sát đằng sau, suýt chút nữa vấp phải đôi dép Tasmania Devil ở cửa ra vào. Ánh mắt anh như ra- da quét quanh cửa hàng tối om. Anh thoáng thấy bóng áo phông trắng khi cô chạy vụt qua giữa dãy số ba và số bốn.

- Chiếc áo trắng đang tố cáo em đây.- Anh tiến về phía lối đi.

Cô đang đứng ở đầu bên kia, hoàn toàn có thể nhìn thấy rõ trong bóng tối. Nếu không có cái áo phông và hộp kem trắng trong tay cô, anh cũng khó mà nhận ra cô.

- Có lẽ em nên cởi áo ra đi.

Cô cười lớn, giọng khan đi trong bong tối nhập nhoạng.

- Phải đấy.

Anh bước về phía cô, cô lùi lại vài bước.

- Như thế anh sẽ không phải tự tay cởi áo em ra nữa.

- Em không muốn làm hộ anh đâu.

Cô di chuyển ra đằng sau một thùng hoa quả. Ánh sáng yếu ớt ở góc quầy hàng chiếu qua miệng và bờ vai, làm hai quả xúc xích trên áo cô sang lên. Anh thấy đôi môi cô mấp máy khi nói thêm:

- Em muốn anh gặp nhiều rắc rối càng tốt.

- Ôi, em đã làm rồi.

Bàn tay anh nắm chặt một góc thùng hoa quả. Anh tính nhặt một quả cam ném về phía cô, khiến cô choáng váng trong khi tiến bước quyết định.

- Em đã gây cho anh đủ rắc rối kể từ cái đêm chúng ta gặp nha.

Anh nhặt một quả cam lên, nhưng thay vì ném nó về phía cô, anh ném mạnh về phía bảng hiệu Keebler Elf. Quả cam làm một túi bánh rơi xuống đất.

- Cái gì thế?-. Cô hỏi, hướng sự chú ý về phía có tiếng động.

Nhưng trước khi cô phát hiện ra cái gì tấn công mình. Rob đã tóm được cô, vòng tay ôm lấy eo, ngay dưới ngực, kéo mạnh cô về phía mình.

- Rob!- Cô vừa la hét vừa cười ngặt nghẽo.

Anh vơ hộp kem tươi, quăng nó thẳng lên đóng hoa quả.

- Chơi không đẹp. Anh ăn gian.

- Chơi đẹp cái con khi. – Anh hít một hơi thật sâu tận hưởng mùi thơm tỏa ra từ mái tóc cô, thì thầm.- A nh chưa bao giờ chơi đẹp cả. Chơi đẹp chỉ dành cho bọn trẻ ranh thôi.

Bàn tay anh lần xuống bụng, túm chặt áo cô. Tiếng hơi thở gấp gáp. Trong góc tối cửa hàng, Kate trong vòng tay, thế giới và tất cả những phiền phức

trên đời đều biến mất.

- Anh đã tưởng tượng em ở đây.- Anh thì thảo, tay kia lần lên phía trên, ôm trọn bầu ngực mềm mại của cô trong lòng bàn tay.- Một trong những giấc mơ của anh. Em để anh ăn dâu tây ở trên người em.

Qua làn áo phông, anh cảm nhận được đầu ngực cô căng cứng cọ vào lòng bàn tay. Ruột gan anh thắt lại. Thằng nhỏ căng cứng đến mức anh phải khép chặt hai đầu gối.

- Rồi em cười lên anh như một nữ hoàng chặn bò.

Cô quay đầu lại, ngược nhìn anh.

- Ở đâu?

- Bàn thanh toán.

- Thật tồi tệ. – Đôi môi cô nhẹ nhàng hôn cằm anh. – Đó là nơi em đóng gói hàng cho các bà già bé nhỏ mà. Em thích giấc mơ đó đấy.

- Và sau đó chúng ta làm tình lần thứ hai ở đằng sau, trên cái bàn ông em thường thái thịt.

- Em lại nằm trên à?- Cô hôn vào dưới cằm anh.

- Không lần này anh ở trên.

- Cái bàn sắt lạnh lắm.

- Khi ta ở đó thì không.

Anh cúi xuống, và ngay lập tức môi anh chạm môi cô. Cảm giác khao khát trần trụi xoáy sâu vào bản năng trong anh, bản năng đang gào thét đòi anh phải tiếp tục khám phá thân thể cô. Đòi anh xé toạc quần áo, sờ soạng khắc cơ thể cô. Bảo anh đè cô ra và trườn lên trên người cô.

Cô nuốt lấy, uống lấy từng hơi thở anh. Anh lạc đi. Ham muốn cháy bỏng dòn dập trong cơ thể, siết chặt hai tinh hoàn. Cô hôn anh điên dại. Vị ngọt ngào, âm áp như kem hòa trộn với sex. Lưỡi họ cuốn lấy nhau. Anh đầu hàng cảm giác thôi thúc không thể cưỡng lại, muốn được khám phá cả thân thể cô cùng một lúc. Tay anh sờ ngực, eo và đùi cô. Anh luôn tay xuống giữa hai chân cô, cảm nhận cô qua lớp quần áo. Sức nóng từ cơ thể cô làm ấm từng đường may trên chiếc quần jean. Ngón tay anh ấn chặt. Anh đưa vào trong cô từ phía sau, cảm nhận cái phản ứng bản năng anh đã cưỡng lại bấy lâu nay. Nó căng lên, thôi thúc anh ngấu nghiêng cô. Thôi thúc anh nuốt lấy cô và xé xác bất cứ kẻ nào thử ngăn anh lại.

Anh nắm chặt lấy chiếc áo phông, ngừng hôn trong giây lát, kéo tuột nó qua đầu cô. Chiếc áo rũ xuống trong tay anh. Cô đứng đó, ngay trước mặt anh, mặc áo lót xa- tanh trắng, làm hai bầu ngực căng tròn. Đã lâu lắm rồi anh không nhìn thấy ngực phụ nữ, đến nỗi anh sợ hãi không dám tiến tiếp. Sợ nó sẽ tan biến đi – như một cơn ảo mộng.

Kate lùi lại đủ để nhìn khuôn mặt anh. Tim cô đập thành thịch trong lồng ngực. Cô cố gắng để không nghẹt thở. Ánh đèn trong góc làm vết sẹo nhỏ

trên cảm Rob sang lên. Không cần nhìn vào đôi mắt anh, cô cũng biết chúng đang chất chứa khát khao bỏng cháy. Không cần phải cảm nhận thẳng nhỏ căng cứng ấn vào cô, cô cũng biết anh thêm muốn cô đến mức nào. Những cơn sóng nóng bỏng vây lấy hai người. Đè nén và chiếm đoạt. Khiến cô khao khát được anh đụng chạm. Cô chưa bao giờ cảm thấy sức nặng nào giống như thế. Nó giống hết như Rob. To lớn. Mạnh mẽ. Thống trị. Và đây là một trong số những lần cô chấp nhận bị thống trị bởi thứ gì đó mạnh hơn mình. Cô đưa tay lên vuốt ve ngực anh, cảm nhận thấy một cái rùng mình sâu bên trong anh. Cô ấn môi hôn vào phần cổ ngay dưới yết hầu anh. Anh rên rỉ còn cô nếm hương thơm ấm áp của anh nơi đầu lưỡi. Cô cởi áo anh ra, kéo nó xuống ngang cạp quần. Cô chạm vào bộ ngực rắn chắc, bàn tay vuốt ve đám lông trên đó. Đám lông cứng, dày rậm của một người đàn ông đang quá tải testosterone.

Bóng đèn le lói chiếu sang một phần cơ thể đôi tình nhân. Rời rạc. Vỡ vụn và tăm tối. Tất cả đều như hư ảo.

Trong bóng tối anh nhìn cô. Và đương nhiên cô cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của anh. Cô đưa tay lên che thân mình. Anh nắm lấy cổ tay cô ngăn lại.

- Không. Đừng em.. Để anh ngắm em.

Cuối cùng anh chạm vào cô, ngón tay lần dọc theo viền áo lót, giữa khe ngực, rồi sang bên kia. Anh tháo móc cài ở giữa, chiếc áo rời ra. Anh kéo dây áo xuống tay cô. Đôi tay to lớn, nam tính của anh bao bọc lấy cô. Bàn tay ấm áp của anh ghì chặt đôi nhũ hoa. Khao khát trời dậy giữa hai chân cô trở thành nút thắt đau đớn chỉ có anh mới có thể tháo gỡ.

- Kate. – Anh thì thầm, giọng bồi hồi. – Em tuyệt vời hơn bất cứ điều gì anh có thể mơ tới.

Trong khoảnh khắc đó cô hiểu rằng không thể nào quay lại được nữa. Cô rướn người tới, hôn cổ anh. Tay anh lần ra sau lưng, ép ngực cô vào bộ ngực trần nóng hổi của anh. Anh ôm lấy eo, đặt cô ngồi lên thùng hang phía sau lưng. Những quả cam rơi xuống, lăn tròn trên sàn. Anh với hộp kem tươi. Ánh sáng yếu ớt từ góc quày chiếu sang bầu ngực cô khi anh phủ lên mọi đầu nhũ hoa một hình tam giác trắng hoàn hảo. Anh làm quá đổi tỉ mỉ, khiến cô thậm chí hỏi anh đã làm điều này bao nhiêu lần rồi. Rồi khuôn miệng nóng bỏng của anh đặt lên cơ thể cô. Cô không còn bận tâm nữa. Hai tay cô nắm chặt những quả cam bên cạnh. Cô ưỡn người ra sau. Anh mút và liếm sạch kem trên người cô, rồi anh lại với lấy cái hộp và bắt đầu làm thêm một lần nữa.

Trước khi đánh mất hết lý trí, đầu hàng không còn quan tâm đến bất cứ chuyện gì, Kate thốt lên:

- Em không có bao cao su. Anh có không?

Anh ngẩng lên nhìn cô

- Khi thật. – Anh chửi thêm vài câu nữa cô nghe không rõ. – Khoan đã. Đây là tiệm tạp hóa mà. Dây bán đấm bao cao su chết tiệt ở chỗ nào vậy?

- Số năm.

Anh ôm lấy eo cô, để chân cô đặt xuống sàn. Rồi anh nắm tay cô kéo đi theo anh. Vài hộp bao cao su rơi xuống sàn. Đột nhiên mọi thứ trở nên cháy bỏng hơn. Hối thúc. Rộn rảng gấp gáp. Cô cởi phăng quần áo anh và anh kéo quần cô xuống tận gót. Cô giữ bỏ chúng, sà vào vòng tay anh. Trong căn phòng tối tăm, anh hoàn toàn lóa lờ. Cô nắm lấy thẳng nhỏ, to lớn và nóng hổi, cảm nhận từng nhịp đập trong lòng bàn tay.

Anh rên lên, như đang rất đau đớn, rồi nằm vật xuống, kéo theo cả cô. Anh hôn cô, chằm vào cô. Cô quỳ phục xuống. Anh cũng quỳ xuống sau lưng cô, bàn tay vuốt ve dọc tấm lưng trần rồi lần xuống giữa hai chân cô. Anh tách chân cô ra và lùa ngón tay vào trong cô. Cô cắn chặt môi, ngăn mình rên lên, gục đầu tựa lên cẳng tay mình.

- Em ướt quá.

Đầu thẳng nhỏ nóng bỏng của anh thế chỗ ngón tay, chạm vào nơi cô cần nó nhất.

- Kate. – Anh thì thảo, xé vỏ bao cao su và cắn vào lớp nhựa mềm. – Anh muốn em hơn tất cả mọi thứ trên đời này.

Rồi anh đi vào trong cô, to lớn và chắc nịch. Tiếng rên rỉ phát ra từ sâu trong lồng ngực khi anh vào sâu hơn. Đầu thẳng nhỏ thúc mạnh vào cổ tử cung, căng ra và lấp đầy trong cô.

Cô biết của anh rất lớn. Cô bật khóc. Anh vòng tay phải qua eo cô.

- Anh xin lỗi, Kate.

Cơ thể anh ôm trọn lấy cô. Anh tựa lên khuỷu và cánh tay trái mình. Anh thì thầm vào tay cô, hơi thở gấp gáp, nóng hổi phá vào tóc cô.

- Anh sẽ không bao giờ làm em đau. Không bao giờ. – Anh siết chặt lấy cô, tay anh run lên. - Em có muốn anh dừng lại không?

Một tiếng rên bật ra từ môi cô. Một tiếng rên có thể làm cô xấu hổ nếu trong ánh sáng ban ngày. Cô đẩy người ra sau, áp sát vào anh.

- Không. – Cô trả lời, bằng một giọng khùng khiếp ngay với chính tai mình.

– Yêu em đi, Rob. Xin anh, đừng ngừng lại.

Cô nói vào trong bong tối, nơi không còn gì quan trọng và chẳng có gì là thực. Cô cảm thấy đôi môi nóng bỏng của anh trên bờ vai mình. Cả gờ răng sắc của anh. Anh rút ra rồi ấn vào sâu hơn nữa.

- Em tuyệt quá, Kate. Quá tuyệt. – Anh bắt đầu chậm lại, đẩy hông theo một điệu nhịp nhàng uyển chuyển. – Nữa nhé?

- Vâng.

Và anh tiếp tục, thúc thật sâu vào bên trong cô.

- Kate. – Anh thì thầm vào tai cô. - Anh làm mạnh hơn nữa đây.

- Vâng.

Anh nhanh hơn, hai tay giữ chặt eo cô. Nếu anh không ôm lấy cô mỗi lần anh đi vào, cô có thể va xuống sàn. Anh làm mỗi lúc một nhanh hơn. Tần công điểm G của cô bằng đầu thẳng nhỏ căng cứng. Cứ thế cứ thế đến khi cô cảm thấy sắp đạt cực khoái. Nó bắt đầu sâu bên trong và loàn tỏa ra. Cô lại bật khóc, lần này là vì một cảm giác tuyệt vời chảy khắp từng thớ thịt, từ long bàn chân trần lên đến đỉnh đầu. Tai cô căng ra, toàn thân run lên khi thành âm hộ co bóp dữ dội. Cô nghe tiếng rên cô anh, kèm theo một loạt câu chửi thề không nghe rõ. Câu gì đó về Mary, Chúa Jesus và chó chết. Rồi mọi chuyện kết thúc. Tất còn còn lại chỉ là những tiếng thở khó nhọc và nhận thức rằng cô đang trần truồng, cặp mông vẫn ưỡn cong lên.

CHƯƠNG 14

Thời tiết rất đẹp, bầu trời quang đãng khi máy bay của Rob hạ cánh xuống sân bay SEA-TAC. Anh thuê một chiếc Lexus, gọi điện cho Luoisa báo anh đang trên đường tới đón Amelia. Anh bật radio, thẳng hướng ra Xa Lộ 5.

Anh khẽ đẩy cặp kính râm hiệu Maui Jims trên sống mũi, chỉnh lại tấm che nắng, Cặp mắt kính làm dịu đi ánh nắng chói chang buổi sáng. Rob rẽ vào xa lộ, chỉ bị kẹt lại ở các giao lộ trên đường tới Seattle. Đêm qua anh thức trắng, phải uống rất nhiều cà phê trên máy bay. Đầu anh mụ mị, nhưng vẫn nhớ chính xác ánh đèn ở cửa hàng đã chiếu sáng bộ ngực trần của Kate như thế nào. Bộ ngực căng tròn, trắng mịn, đôi núm hoa hồng hào, ngon lành tựa những trái mâm xôi chính mọng.

Anh nhớ chúng áp vào long bàn tay anh, vào lưỡi anh như thế nào, hương vị kem tươi ngon lành tới nỗi anh phải làm lại lần thứ hai.

Anh hồi tưởng lại từng chi tiết đêm qua. Nhớ đôi tay vuốt ve làn da mềm mại của cô ấy và cả nỗ lực kiềm chế ham muốn trong anh. Anh muốn làm thật chậm rãi, kéo dài khao li lạc, trong khi phải đấu tranh tư tưởng không để cô xuống sàn tiếp tục tận hưởng.

Cuối cùng anh đã thua. Anh vồ lấy, đẩy cô xuống sàn và làm chuyện đó.

Anh vào mạnh đến nỗi tưởng như ngất đi. Nhưng ngay khi cảm thấy những tiếng rên rỉ và nhịp khoái cảm của cô, anh hiểu cô xứng đáng được tận hưởng nhiều hơn. Nhiều hơn một lần “tàu nhanh” trên sàn.

Rob bật đèn xi nhan, lái chiếc Lexus chậm chậm giữa một chiếc xe tải lớn và một chiếc Camry màu bạc. Đây Kate xuống sàn không phải là một bước hay, nhưng có thể tha thứ được nếu sau đó anh không mắc tiếp sai lầm nghiêm trọng hơn. Sai lầm khiến anh phải thức trắng suốt đêm qua. Sai lầm khiến anh ước mình không nhớ rõ ràng giống như nhớ về tất cả những chuyện khác.

Anh thì thầm “Anh sẽ quay lại ngay” rồi thu dọn quần áo, đi vào phòng tắm. Anh mặc quần áo, và khi đứng trước toilet, nhìn cái bao cao su cuộn tròn, bị hút xuống toilet, anh thấy choáng váng. Không phải vì những vấn đề thường

gặp trong quá khứ, giống như những điều dối trá anh sắp nói ra, hay làm thế nào để thoát ra khỏi phòng mà không phải cãi vã. Không, anh choáng váng vì khoảnh khắc anh chẳng màng đến bất cứ thứ chết tiệt nào ngoại trừ việc lột trần Kate. Không phải là anh đã quên những sai lầm trước đây hay những rắc rối theo sau chuyện đó. Không chỉ là Kate không làm anh lo ngại. Ở bên cô, ấm kem trên bầu ngực trần, thọc sâu vào bên trong cửa mình trơn tuột, siết chặt thẳng nhỏ của anh, anh mặc kệ hết. Anh thèm muốn Kate, và không còn điều gì vướng bận nữa. Nhưng sau khi cơn cuồng loạn đã qua, sự bất chấp hậu quả khiến anh hoảng sợ. Anh bỏ chạy trời chết. Nhưng không phải trước khi anh hôn lên trán cô và phạm phải việc điên rồ nhất đêm đó.

Anh đã nhìn vào đôi mắt màu nâu, nói “ cảm ơn em” như thể cô chỉ vừa đưa anh chút muối. Sau đó anh bỏ chạy ra lối cửa sau.

Rob liếc chiếc đồng hồ đeo tay, bẻ lái quặt vào đường cao tốc ở đầu đường Denny. Bây giờ là mười giờ đúng ở Gospel. Nếu gọi đến cửa hàng M&S, anh có thể gặp Kate, cô giải thích, xin lỗi hay làm gì đó. Anh chạm vào điện thoại đi động đeo ở thắt lưng nhưng lại rút tay đặt lại lên vô lăng. Đầu anh vẫn ám ảnh chuyện đó trên đường một mình về nhà. Chết tiệt, có thể anh chưa làm mọi việc rồi tung lên. Có thể cô ấy không nghĩ ngợi. Có thể anh chỉ tưởng tượng ra nét mặt cô ấy khi nói lời cảm ơn và hôn lên tóc cô ấy.

Ngay bây giờ đây, anh phải đối mặt với một vấn đề khác. Một vấn đề rất thực tế.

Anh kiếm được một chỗ đỗ xe cách nhà Louisa vài tòa nhà. Trong lúc gõ cửa, anh gạt ngay Kate khỏi đầu mình. Chuyện đó tính sau.

Mái tóc vàng của Louisa cột đuôi ngựa. Cô mặt đỏ thê thao bó sát, trong như định ra ngoài chạy bộ. Cô ta mập mạp, chắc nịch, tưởng tượng có thể đập vỡ quả hồ đào trên móng. Cô ta ôm, hôn cảm anh. Nhưng anh chẳng có cảm giác gì. Không một chút cảm hứng kích thích dưới bụng. Không một chút ham muốn để thay đổi nét mặt và hôn lên môi cô ta. Không cảm giác tức ngực và tim thất lại. Không có gì hết.

Anh thấy Amelia ngồi trên cái ghế của con bé trong bếp, đang ăn Cheerio khô trong khay. Con bé giơ tay vẫy anh, hớn hờ:

- Phần bố đây bố ơi.

Nhìn thấy con gái, tim anh đập rộn ràng.

- Chào con yêu.- Anh cắn một hạt Cheerio kẹo trong tay con bé rồi cắn nhẹ vào cổ con. Con bé cười ré lên, giật tóc anh.- Sẵn sàng đi chưa nào?

- Hai bố con anh định làm gì hôm nay thế?- Louisa đứng ở cửa, hỏi.

- Anh chưa biết. – Anh bế Amelia đứng xuống ghế. – Có thể bọn anh gặp bạn bè nếu họ đang ở trong thành phố. – Anh nói, ám chỉ các đồng đội cũ trong đội Chinooks. – Có thể bọn anh đi trượt băng, hay nếu trời nắng ấm, mua một con điều rồi ra công viên chơi.

- Em nghĩ ngày mai cả nhà ta nên đi sở thú. Con bé rất thích khi đuôi sóc

lùn.

Rob nhìn qua mái tóc đen bóng của Amelia tới cô vợ cũ. Anh không yêu cô ta và anh hiểu rằng mình sẽ không bao giờ yêu cô ta nữa. Anh sẽ nói cho cô ta biết điều đó, nhưng không phải bây giờ. Không phải khi anh đang ôm con gái trong lòng.

- Ý hay đấy.

Louisa cười

- Vậy thì khoảng trưa mai, em sẽ đón anh và Amelia nhé.

Trước khi rời thành phố, anh hiểu cô ta muốn nói về chuyện quay lại với nhau. Anh không hề háo hức trông đợi cuộc nói chuyện đó. Có thể anh sẽ mời cô ta tới chơi nhà anh vài hôm, sau khi nghĩ ra những gì muốn nói. Trong khi Amelia chớp mắt anh sẽ chỉ cho cô ta thấy hòa giải là vô ích. Anh sẽ tìm cách nói cho cô ta rằng anh không yêu cô ta mà không làm cô ta tức giận và tổn thương. Chết tiệt, anh không dám chắc là cô ta vẫn còn yêu anh. Nhiều khả năng cô ta sẽ lại giống như ngày nào.

Hôm sau Louisa đến đúng giờ. Tiết trời cứ như vậy khi họ đi bộ trong vườn thú Woodland, xem trâu nước và ếch cà chua. Trong khi Amelia ngủ gà gật trên cái xe đày ở khu trưng bày sa mạc duyên hải, cô ta nhắc đến chuyện quay lại với nhau.

- Anh có nghĩ gì về những chuyện mình nói qua điện thoại tối hôm nọ không?

Anh thực sự không muốn nói chuyện đó ở chỗ công cộng.

- Anh không nghĩ đây là nơi thích hợp để nói chuyện đó.

- Nhưng em muốn nói. – Cô ta nhìn anh, vén tóc ra sau tai, để lộ cặp khuyên bằng kim cương ba cara anh tặng vào ngày Amelia chào đời. – Câu trả lời dễ dàng thôi mà, Rob. Hoặc anh có thể nghĩ về chuyện đó hoặc không. Hoặc là anh muốn ở chung một nhà với em và Amelia hoặc là không.

Đây là tích cách rất điển hình của Louisa, dồn ép cho tới khi anh phát cáu. Không còn sự lựa chọn nào khác, anh buộc phải nói:

- Được rồi, anh có nghĩ về chuyện đó. Amelia là điều quan trọng nhất với đời anh. Anh yêu con bé và nha sẽ làm bất cứ điều gì vì nó. – Anh có thể nói cho Louisa một lời nói dối dễ nghe, nhưng vấn đề là, anh không biết bất cứ một lời nói dối nào thích hợp cả. – Vấn đề là, anh không yêu em như cái cách của một người đàn ông yêu một người đàn bà mà anh ta nghĩ là sẽ cùng chung sống. Nếu chúng ta quay lại với nhau, rồi sẽ lại kết thúc tồi tệ như trước đây thôi.

Cặp lông mày cô ta chau lại. Anh có thể thấy sự tổn thương trong mắt cô ta trước khi cô ta quay ra nhìn lũ chim cánh cụt trên những tảng đá nháy ùm xuống nước. Cô ta bắt đầu khóc. Anh thấy mình như một thằng khốn nạn. Những người đi bộ cũng nhìn anh như một kẻ đáng khinh bỉ, nhưng anh không biết phải nói gì khác. Và giờ cô ta khóc ngay trước mặt anh, trước mặt

tất cả những người khác ở khu trung bày sa mạc duyên hải.

- Anh xin lỗi.

- Em cũng đoán em sẽ ổn hơn nếu anh nói cho em sự thật. – Cô ta đưa tay lên gạt nước mắt, đôi bờ vai rung lên.

Rob không biết liệu anh nên ôm cô ta hay đừng yên. Anh không bao giờ biết phải làm gì với một phụ nữ đang khóc. Sự hồi hận khuấy tung lên trong lòng anh. Anh nắm chặt tay cầm cửa xe đây.

- Anh có thể lấy cho em một cái khăn giấy không?- Cô ta nức nở.

- Chúng ở đâu?

Cô ta chỉ vào cái xe đây

- Túi con bé.

Rob ngồi xuống, lục cái túi to màu hồng ở dưới đáy xe đây. Anh tìm thấy một hộp khăn giấy Kleenex, rút đưa cho Louisa vài tờ.

- Cảm ơn. – Cô ta lau mắt và mũi, nhưng vẫn cuối gằm, không nhìn thẳng vào anh. – Anh yêu người khác rồi phải không?

Rob nghĩ về Kate. Anh nghĩ về tiếng cười và mái tóc đỏ rực xuống mềm của cô ấy. Nghĩ tới cái cách cô ấy khiến anh phải động lòng, như muốn vồ lấy và ôm cô ấy thật chặt.

- Không, anh không yêu ai cả.

Đó là sự thật. Anh không yêu Kate, nhưng anh thích rất nhiều điếm ở cô ấy. Không biết bằng cách nào, họ vẫn đi hết các khu còn lại trong vườn thú với một chút tâm ý nặng nề. Thăm tòa nhà rừng mưa nhiệt đới rồi đàn kang-guru. Louisa không nhắc đến chuyện hòa giải nữa cho đến khi anh để Amelia lại, ra sân bay để lên chuyến bay về Idaho.

- Vì hai ta không còn yêu nhau nữa. – Louisa nói.- Có lẽ chúng ta có thể là bạn. Chúng ta sẽ bắt đầu từ đó và xem chuyện đi tới đâu. Bạn nhé?

Cô chìa tay ra. Anh nắm lấy tay Louisa thì Amelia bắt đầu khóc, níu lấy cổ anh.

- Bố ơi, đừng đi. – Con bé khóc ầm lên.

- Chúng ta có thể là bạn, Lou à. Điều đó thật tuyệt. – Anh nói át cả tiếng Amelia khóc.

Anh không nói thêm rằng mình không thích thú xem việc này đi đến đâu. Ngay bây giờ, một người phụ nữ khóc là quá đủ, và anh không nghĩ mình có thể đối phó với một trận cãi vã khác giống như trong sở thú. Anh thơm má con gái, gỡ hai tay con bé ra khỏi cổ. Anh trao con bé cho Louisa. Con bé hét toáng lên như thể anh đã chặt đứt cánh tay nhỏ bé của nó hay đại loại như vậy.

- Đi đi, Rob.- Louisa nói át tiếng ồn ào xung quay. – Con bé mệt rồi. Nó sẽ ổn thôi.

Với trái tim nhói đau ở lồng ngực, anh rời khỏi căn hộ, nghe rõ tiếng khóc i i của Amelia vọng ra tới tận thang máy.

- Lay Chúa.- Anh lắm bầm . nuốt khó nhọc.

Anh là Rob Sutter. Hơn mười năm trời, anh là một trong những cầu thủ đáng sợ nhất giải NFL. Anh đã bị bắn và còn sống để kể lại chuyện đó. Anh hít một hơi thật lâu rồi bấm nút gọi thang máy. Nếu không tìm lại, anh sẽ bật khóc như một cô bé.

Vừa đúng một tiếng sau khi Rob trở về từ Seattle, anh nôi cái xe điều hành của trường tiểu học và kéo nó đằng sau chiếc Hummer trong cuộc điều hành ngày lễ Phục Sinh. Anh tìm Kate khi đi qua cửa hàng M&S. Anh thấy cô đứng cùng một gã cao bồi ở trại nuôi gia súc Rocking T. Tên hắn ta là buddy gì đó. Qua cửa kính chiếc Hummer, ánh mắt hai người bắt gặp nhau. Thoáng thấy anh, cô vội quay mặt đi. Không cười. Không vẫy tay. Anh đã nhận được câu trả lời của mình. Phải rồi, cô ấy đã vô cùng tức giận.

Sau cuộc điều hành, anh tới cửa hàng thể thao Sutter và cố gắng bắt nhịp công việc. Anh có hơn một nghìn e-mail cần đọc hay xóa. Trong cả nghìn cái e-mail đó, khoảng bao mươi cái liên quan đến công việc anh phải trả lời. Bốn mươi hộp hàng hóa được gửi tới trong khi anh đi vắng cần được xử lý. Khoảng tám giờ tối đó, anh đã xử lý xong một nửa công việc cần làm.

Anh mệt nhoài, nhưng còn một việc nữa anh phải làm, không thể chờ được. Anh vớ lấy điện thoại trên bàn, quay số nhà ông Stanley Caldwell. Không ai nhắc máy. Kate không ở nhà, nhưng anh biết nơi có thể tìm thấy cô.

Anh đứng dậy, mở khuy cổ tay áo sơ mi vải flanelen màu xanh lá cây xọc đen. Anh xắn tay áo, đi về phía trang trại lớn.

Anh mất năm phút để tới đó. Anh có thể nghe rõ tiếng đập thành thạch và tiếng tung tung của cây đàn ghi-ta Hawaii khi lù vào bãi đỗ xe không được sạch sẽ cho lắm. Cánh cửa trang trại rung lên khi anh mở nó, bước vào trong. Trừ những ánh đèn rực rỡ tòa sáng trên sân khấu và quầy bar ở phía đầu kia, bên trong tối om. Rob gọi một chai bia ở quầy bar, tìm một chỗ sát tường, một chỗ không quá tối. Anh không chắc, nhưng trông như những quả trứng Phục Sinh bọc bằng giấy thiếc đang được treo trên sàn nhà. Có người mặc bộ đồ con thỏ trắng nhảy lò cò xung quanh, phân phát vài thứ trong giỏ. Rob tĩa một chân lên tường sau lưng anh. Trong khi mãi mê nhìn một vòng trong đám đông, tìm một mái tóc đỏ rực, một gã đàn ông với một cái đầu giống quả bi-a chen vào bên cạnh anh.

- Chào. – Anh ta nói át cả tiếng nhạc. Rob liếc nhìn anh ta, nhìn dòng chữ Liza Minnelli màu bạc óng ánh trước ngực cái áo len dài tay. – Tôi là Tiffer Cladis. Mẹ tôi có thể đã kể về tôi với anh rồi.

- ừ, và tôi không phải gay. – Anh lại nhìn chằm chằm vào đám đông, thấy mẹ anh và Stanley bước ra sàn nhảy.

- Thật là xấu hổ. Tôi chưa bao giờ được gần gũi một cầu thủ hockey.

Rob đưa chai bia Budweiser lên miệng:

- Thế nên mới phân biệt hai ta.

- Anh chỉ mê mỗi đàn bà thôi à?

- ừ, chỉ đàn bà thôi.

Ron uống một ngụm và phát hiện ra Kate. Một trong hai chị em song sinh nhà Aberdeen mời cô ra nhảy, nhạc nhịp hai bốn qua màn thể hiện tẻ nhạt bài hát “Low Places” của Garth Brooks. Cô mặc áo sơ mi trắng và một loại váy kiểu xếp li. Đỏ và ngẩn cùn cốn. Cách nửa gian phòng, anh thấy cô len lỏi ra vào đám đông các vũ công. Anh thoảnh nhìn thấy chân cô. Con thềm muốn lại cuộn cuộn trong lòng.

- Tôi mê phụ nữ mặc váy. – Anh hạ cái chai xuống, nói.

- Tôi có thể mặc váy. – Tiffer nâng chai bia lên. – Tôi thích mặc váy.

Rob cười khùng khục.

- Nhưng cậu vẫn còn thẳng nhỏ và râu.

- Đúng vậy

Rob tưởng tượng ra Tiffer hẳn không có một cuộc sống dễ chịu. Nhất là sống trong một thị trấn nhỏ ở Idaho.

- Mẹ cậu bảo với tôi cậu đóng vai phụ nữa.

- ừ, tôi đóng vai Barbra rất đạt.

- Ở Boise nhu cầu đó có nhiều không?

Tiếng nhạc đã dừng, anh quan sát Kate đi từ sàn nhảy tới gần một nhóm gồm cả vợ của cảnh sát trưởng. Ánh đèn từ sân khấu làm nửa người dưới của cô sáng lên. Rob có thể thấy váy của cô trong như loại váy nhỏ của người miền núi Scotland.

- Không. Đó là lý do tại sao tôi làm việc ở cửa hàng đồ cổ của người tình.

Rob từng nghe chuyện đàn ông Scotland hóa thành lính biệt kích trong bộ váy của họ. Anh tự hỏi liệu có phải Kate đang gìn giữ phát huy truyền thống đó hay không. Ánh mắt anh chuyển xuống đôi chân thon dài, đến đôi bốt đã khiến anh thức trắng cả đêm. Đúng như vậy. Một mũi giày cô đặt sau gót chân kia. Gót chân cô xoay bên này bên kia, khiến anh bị kích thích.

- Cậu không nghĩ người tình có thể phản đối cậu gạ gẫm đàn ông khác à?

- Không. Anh ấy đã kết hôn và có ba con. Anh ấy hòa đồng tốt hơn tôi. Thậm chí ngay cả khi tôi rất cố gắng. Giống như tối nay chẳng hạn.

Rob nhìn vào cái áo Liza của Tiffer, thậm chí nghĩ Tiffer cũng có thể ra dáng đàn ông đấy. Nếu thực sự muốn “hòa đồng”, cậu ta nên tỏ ra đàn ông hơn. Lê đôi giày đế mềm, nốc cạn chai bia, và để cái áo Liza đó ở nhà.

- Tôi cũng hẹn hò với người khác. – Tiffer nói tiếp.

Rob lại quay sang ngắm Kate:

- Cậu có tìm ai để hẹn hò ở Boise không?

- Số dân gay ở Boise đông hơn anh tưởng rất nhiều đấy. Có vài quán bar cho dân gay ở ngay trung tâm thành phố.

Trong khi Tiffer luyên huyên về chuyện hẹn hò ở Boise. Rob vẫn say sưa ngắm Kate. Anh đến đây để nói chuyện với cô về buổi tối hôm nọ, nhưng

không phải là tất cả anh muốn. Kate đã trao cho anh thứ gì đó còn thiếu trong cuộc đời anh. Thứ gì đó khiến cô ngự trị trong tâm tư anh, khiến anh đặt mua granola chỉ để được gặp cô. Thứ gì đó hơn cả tình dục, mặc dù thực long anh cũng muốn cả chuyện đó nữa. Và khi nghĩ kỹ hơn, anh chắc chắn muốn nhiều hơn thế.

Anh uống một ngụm bia, nhìn cô cười đùa khi nghe Shelly Aberdeen nói. Việc lẽ ra có thể làm là gọi cho cô khi ở Seattle, nhưng mỗi lần chạm vào điện thoại, anh lại thôi. Anh nên nói chuyện trực tiếp với cô, và phải hoàn toàn chân thành, nhưng anh không biết phải nói gì đây. Tới giờ anh vẫn chưa biết. “Anh xin lỗi đã đẩy em xuống sàn và làm thế với em”, có thể là một lời mở đầu hợp lý, nhưng không hay, nếu cô cũng hạnh phúc giống như anh. Hay giống như anh tưởng tượng cô hạnh phúc như thế. Nếu anh xin lỗi, có thể cô nghĩ anh cho rằng chuyện đêm đó thật tệ, trong khi nó thực sự rất tuyệt. Cô ấy đã điên với anh sẵn rồi, và nếu anh... “lạy Chúa”, anh thì thậm chí anh bắt đầu suy nghĩ như một cô bé.

- Anh đang nhìn ai thế?

Anh chuyển sự chú ý sang Tiffer.

- Đi nào, tôi sẽ giới thiệu cậu.

Nhất định anh nên xin lỗi vì đã trốn chạy như thế. Anh đã khởi đầu chuyện đó và xem giờ nó đẩy anh đi tới đâu.

Anh len xuyên qua đám đông cùng với Tiffer theo sát gót. Bọn họ vượt qua anh em nhà Worsley. Chúng lờm anh suốt cho tới khi thấy Tiffer. Sau đó chúng chụm đầu vào nhau, chỉ trỏ. Việc chúng nói gì chẳng đáng quan tâm. Rob hi vọng chúng không phạm sai lầm khi dám nói thẳng vào mặt anh. Mẹ anh và ông Stanley cũng ở đâu đó trong đám đông, và anh không muốn mẹ anh thấy cảnh anh nện bọn nhãi con nhà Worsley như tử.

Hope Taber ngẩng lên, nhìn thấy anh trước tiên.

- Chào Rob. – Bà đứng tách ra cho anh và Tiffer nhập hội. – Adam làm việc ở cửa hàng tốt chứ hả?

Ban nhạc chuyển chơi một bản khác.

- Tốt lắm. Cả thằng bé lẫn Wally. – Anh đứng cạnh Kate, ồng tay áo anh cọ nhẹ vào cô. – Các quý cô đây đã gặp con trai bà Regina, Tiffer, chưa nhỉ?

- Tất nhiên rồi. Shelly nói, nắm lấy tay Tiffer. – Mẹ anh nói với tôi là anh về nhà nhân lễ Phục Sinh. Mấy tuần nay bà ấy vui lắm.

- Được về chơi thật tốt. – Cậu ta nói, nhưng nghe có vẻ không thuyết phục lắm.

- Cậu ta nhìn Rob, rồi lại sang Kate, ngắm từ đầu đến chân. – Tôi rất thích bộ đồ của cô đấy.

- Cảm ơn. – Cô cũng ngó Tiffer rất kỹ. – Tôi cũng rất thích cái áo Liza của anh.

Ban nhạc bắt đầu chơi bài “Real Good Man” của Tim McGraw. Rob sán lại

gần Kate.

- Anh muốn nói chuyện với em.

Nói chuyện.

Ở sàn nhảy.

Cô giả vờ tươi cười, quay sang nhìn anh. Giọng cô hơi quá phần khích.

- Bất cứ điều gì phải nói với tôi, anh có thể nói ngay tại đây.

Lúc này anh không muốn đùa. Anh sán lại, thì thào vào tai cô:

- Em chắc chứ? Bởi vì anh đang định nói anh thích ăn kem trên ngực em đến nhường nào.

Cô há hốc miệng kinh ngạc, rồi vộ ngậm lại ngay.

- Anh không thể nói như vậy được.

- Có chứ, anh muốn thế đấy. Nhất là khi bọn nhà Worsley liên tục kể cho mọi người rằng Tiffer đây là bạn trai anh. Việc đó là minh chứng rõ rệt nhất cho thấy anh vẫn say mê các cô gái. – Tóc cô thoang thoang mùi hương giống hôm nọ, như những bong hoa mùa xuân. – Nếu em không tin anh sẽ làm thế. Ta có thể đánh cược tiếp. Anh thích đánh cược với em lắm.

- Anh chơi không đẹp. – Cô khoanh tay trước ngực. – Anh ăn gian.

- Anh biết lỗi rồi. – Anh đứng thẳng lại, nhìn cô. – Đi chứ?

Không đợi câu trả lời, anh nắm lấy khuỷu tay cô, kéo đi luôn.

- Thứ lỗi cho chúng tôi nhé. – Anh để chai bia lên một cái bàn gần đó, cùng cô bước ra giữa sàn nhảy.

Anh đặt tay vào giữa lưng, nắm lấy tay cô. Hai người cùng tiến về phía trước, ngực cô chạm vào ngực anh. Không phải chủ ý của anh.

- Em yêu, lần này để anh dẫn nhịp.

Họ bắt đầu lại. Cô để anh dẫn nhịp, nhưng khiêu vũ với cô cứ như với khúc gỗ vậy.

- Thư giãn đi em. – Anh thì thầm bên tai cô.

- Tôi đang thư giãn đây.

- Không. Em đang bước cứ như có cái gậy buộc ở mông em vậy.

- Tuyệt đấy. – Bàn tay anh lần xuống dưới phần thắt lưng cái váy len. – Nói những gì anh cần nói đi, nhưng nói nhanh lên.

- Em có mặc quần lót bên trong váy không đấy?

- Đó là việc anh muốn biết à?

Đúng vậy đấy, đó là một trong những điều anh ta muốn biết.

- Không, nếu em không muốn nói cho anh biết.

Anh bước cùng cô ra gần tới sân khấu. Ánh đèn chiếu sang mái tóc đỏ rực. Tiếng nhạc to quá, nên anh đợi cho đến khi hai người tranh 1 ra khỏi sân khấu, bước vào chỗ tối om trên sàn nhảy.

- Anh nghĩ anh cần phải xin lỗi, nhưng anh không biết mình nên xin lỗi vì điều gì nữa.

Anh lùi lại nhìn cô, trông chờ một lời gợi ý để tiếp tục. Phụ nữa có thể làm

mọi chuyện rồi tung lên khiến một gã đàn ông không biết phải làm thế nào cho phải. Anh xoay cô một vòng, kéo cô sát lại ngực mình gần đến nỗi ngực cô cọ vào áo anh.

- Anh đang đợi tôi nói cho anh biết nên xin lỗi vì chuyện gì à?

Anh lắc đầu.

- Không. Anh biết tôi hôm đó em đã tức điên lên. – Anh nhìn khuôn mặt cô, ánh mắt cô vẫn nhìn vai anh. – Anh biết anh đã có một khoảng thời gian tuyệt vời, nhưng anh không dám chắc là em cũng thấy thế. Em nói muốn anh làm tình với em, và anh đã mất tự chủ. Anh sợ mình đã quá thô bạo, đã làm em đau.

Cô cau mày.

- Anh không làm tôi đau.

- Ôi, thế thì tốt.

Cô ấy không nổi điên lên vì việc làm chuyện đó trên sàn nhà. Anh được giải thoát. Anh kéo cô lại gần hơn. Một lần nữa anh tự hỏi liệu cô có mặc quần lót trong lớp váy kia không nhỉ.

Nhưng anh biết tốt hơn không nên hỏi.

- Anh xin lỗi vì đã bỏ đi như thế.

Cô đẩy anh ra xa một chút.

- Anh chỉ nói xin lỗi vì nghĩ tôi sẽ ngủ với anh lần nữa.

Đó không phải là lý do duy nhất. Mặc dù phần nào anh cũng hy vọng cô sẽ làm gì đó hơn mọi việc khiêu vũ như thế này. Anh đang nghĩ đến điệu tăng-gô trên giường.

- Anh xin lỗi vì đêm đó anh đã rời khỏi cửa hàng.

- Nếu là thật, anh sẽ không chờ quá lâu để nói với tôi chuyện đó. Không, ta đã ngủ với nhau, nên anh nghĩ tôi sẽ ngủ với anh bất cứ khi nào anh thích.

Ngày xưa anh từng vài nện vào đầu, nhưng anh không ngu tới mức thú nhận làm tình bất cứ khi nào anh thích thật là một ý hay quá trời.

- Anh rời thị trấn. Đùng vậy, anh có thể gọi điện, nhưng anh muốn nói chuyện trực tiếp với em

Tiếng nhạc đã dừng, cô vùng thoát khỏi vòng tay anh.

- Và giờ anh nói rồi đấy.

Anh ghi chặt lấy tay cô để chắc rằng cô không chạy mất.

- Về nhà với anh đi.

- Tại sao?

Tại sao? Anh nghĩ câu trả lời đã quá rõ ràng.

- Vì chúng ta có thể nói chuyện.

Đi kèm nhiều việc khá. Như kiểm tra xem cô ấy mặc gì trong cái váy đó chẳng hạn.

Và kết thúc ở trên giường anh.

- Anh rất thích em khỏa thân nằm trên giường anh.

- Sau đấy anh có thể hôn tóc tôi và nói cảm ơn, như thể tôi vừa đưa hàng cho anh ấy hả? Tôi không nghĩ vậy.

- Không phải một cách hay của anh.- Anh hắng giọng, gãi gãi cổ. – Anh sẽ bù đắp cho em.

- Không.

- Xin lỗi. – Tiffer chen vào giữa hai người. – tôi rất mong một cô em hư hỏng mặc váy Tartan nhảy với tôi.

Rob lùi lại, mong mọi chuyện sẽ rồi tung lên. Thay vì thế, cô lại tươi cười, vuốt mái tóc đỏ:

- Tôi thích nhảy với anh. – Cô nói, nắm lấy cánh tay Tiffer.

Họ bước ra sàn nhảy, bỏ lại Rob đang choáng váng dõi theo ở bên ngoài.

Anh dám cược hẳn con người bên trái rằng nếu anh dám gọi cô là cô em hư hỏng, cô sẽ không cười như thế. Cô sẽ lừ mắt và gọi anh bằng một vài cái tên có chọn lọc. Rồi cô sẽ cau có và tỏ thái độ lạnh nhạt với anh ngay. Hoặc trong trường hợp này, sẽ còn lạnh nhạt hơn nữa.

Anh quay đi, len qua đám đông thẳng tới quầy bar. Có thể anh đang lãng phí thời gian với Kate. Cô ấy luôn cứng nhắc và cáu bẳn. Chắc chắn anh thích cô ấy, nhưng lúc này, anh không thể nhớ ra tại sao lại như vậy.

- Này Rob!- Rose lake gọi to.

Anh đứng lại, thấy cô ta đang lại gần. mái tóc vàng óng của cô ta trông như đèn hiệu tỏa sáng trong ánh sáng mờ ảo.

Nụ cười thân thiện nở trên môi cô ta. Tưởng tượng mà xem. Một phụ nữ quyến rũ thực sự rất vui khi gặp anh.

Kate xinh đẹp, quyến rũ và thông minh. Nhưng cô ấy không phải cô gái duy nhất trong thị trấn.

CHƯƠNG 15

Ngày Chủ nhật Lễ Phục Sinh, Stanley Caldwell ở nhà thay vì đến nhà thờ, việc ông không bao giờ làm trừ khi ốm. Ông có một số chuyện quan trọng phải giải quyết, và ông muốn giải quyết một mình.

Kate khoá cửa ngủ trong phòng. Ông nghĩ khi con bé tỉnh dậy, nó sẽ thấy hậu quả của việc đi chơi về khuya với Tiffer Cladis. Nhìn con bé nhảy cả tối với một gã giả gái thay vì Rob khiến ông rất thất vọng. Con bé sẽ không lấy nổi một tấm chồng nếu cứ nhảy với đám đàn ông chỉ thích thú chia sẻ chuyện trang điểm hơn chuyện âu yếm. Đó là những gì hai đứa thảo luận khi ông và Grace lại gần lúc nhạc nghỉ. Trong khi Kate dành cả tối với Tiffer để nói về mỹ phẩm kẻ mắt và son môi thì Rob lại đứng trong vòng vây của đám con gái khác. Chúng tâng bốc, ve vãn cậu ta, điều Stanley ước gì Kate sẽ làm. Cuối cùng thì Rob bỏ đi với Rose.

Stanley xỏ vội đôi dép lê hiệu Minnetonka Melba mua cho ông trong Giáng

Sinh đúng năm bà mất. Thật tuyệt vời khi có một người phụ nữ mà bạn hiểu nhất trong cuộc đời và cô ấy cũng hiểu bạn. Ông yêu Melba bằng cả trái tim. Ông biết điều đó nghe có vẻ sáo rỗng. Kiểu câu người ta chỉ nói mà không nghĩ, nhưng ông thì có. Ông yêu bà ấy. Ông yêu vợ ông, nhưng bà đã ra đi mãi mãi. Ngày làm tang lễ bà, ông đã nghĩ mình nên chết theo. Ông nghĩ mình nên mau chóng theo bà xuống mồ vì không muốn sống thiếu bà. Ông biết phải *làm sao* khi sống thiếu bà.

Dù vậy, gần đây ông nghĩ theo bà xuống mồ có lẽ không phải là ý hay nhất. Rõ ràng là ông còn rất khoẻ mạnh, và sẽ còn sống lâu nữa.

Ông mở phòng để đồ dùng chung với vợ trong gần năm mươi năm. Những bộ đồ mặc ở nhà của bà vẫn để nguyên chỗ cũ. Những chiếc quần, áo cánh của bà cùng áo da của Tom Jones đều ở đó cả. Stanley với lấy những cái mắc áo và xếp quần áo lên giường. Ông đi đi lại lại lấy thêm ba lần nữa. Xong xuôi, ông có một núi quần áo.

Lần trước ông nhờ Kate thu xếp một số đồ đạc của Melba, nhưng đó là việc của ông. Con bé muốn việc này cứ như vậy, và có thể ông đã sẵn sàng. Melba sống trong tim ông, không phải trong những bộ quần áo treo trong tủ, không phải trong bộ sưu tập kỉ vật Tom Jones. Dù có bất cứ chuyện gì xảy ra với ông hay ông sống được bao lâu nữa, ông cũng không bao giờ quên bà. Ông sẽ không bao giờ ngừng yêu bà.

Nhưng có thể, chỉ là có thể, ông không phải sống nốt phần đời còn lại một mình, chờ chết. Có thể đây là lúc để tiến về phía trước. Là lúc làm cuộc đời ông sống lại một lần nữa. Có thể con tim già nua của ông vẫn đủ chỗ cho hai người phụ nữ.

Grace Sutter gần như không giống Melba. Melba yêu sự vui vẻ. Bà có kiểu hài hước tinh quái và tiếng cười sảng khoái. Grace thì tao nhã hơn một chút. Bà thích làm thơ và ngắm những cánh chim bên ngoài cửa sổ phòng bếp. Cả hai người phụ nữ đều tuyệt vời theo những cách riêng biệt.

Stanley vào gara, mang vài cái hộp ông chở từ cửa hàng về nhà. Phần trái tim yêu vợ năm mươi năm lại một lần nữa tan vỡ khi ông xếp đồ đạc của bà vào hộp. Ông mở các ngăn kéo của bà, chuyển hết đồ vào hộp các-tông. Ông ngừng lại, sờ vào cái váy ngủ màu hồng bà mặc những khi chỉ có hai người trong phòng ngủ.

Ông yêu bà. Vẫn yêu. Và sẽ mãi như vậy. Ông nhặt dây buộc lên, đóng nắp hộp lại. Đôi mắt ông ướt đẫm. Một giọt lệ chảy xuống gò má nhăn nheo.

- Tạm biệt, Melba. Anh sẽ cho đồ đạc của em đi, nhưng anh sẽ không quên em

đâu. Em là vợ anh, là tình yêu của anh, là bạn anh. Em là nguồn sống của anh bấy lâu nay, nhưng giờ em đã đi xa mất rồi. Khi em bỏ đi, anh đã rất cô đơn, nhưng giờ thì không còn nhiều như thế nữa. Anh có Kate và Grace. – Ông đi tới bàn gương, lấy một cái khăn tay ra. Ông lau mặt và hỉ mũi, âm

thanh sục sùi vang vọng khắp căn phòng. – Em đã rất quý Grace. Giờ anh cũng thế.

Ông đâu chỉ thích Grace. Ông đã yêu bà ấy rồi. Ông nhét cái khăn tay vào túi.

- Em không phải lo Ada Dover hay Iona Osborn quyến rũ anh nữa đâu.

Ngày xưa, có đêm, khi hai vợ chồng nằm trên giường tâm sự chuyện gì sẽ xảy ra nếu một trong hai người chết trước người kia, Melba bắt ông hứa rằng ngoại trừ phụ nữ trong thị trấn, ông không được dính dáng gì tới Ada hay Iona. Đây là một lời hứa cũng dễ dàng thực hiện.

Ông mang lần lượt từng hộp ra ngoài, đặt chúng ở thùng sau chiếc xe tải nhỏ hiệu Ford đời 85. Chùng nào quần áo của Melba vẫn còn treo trong tủ, và những món đồ thủ công chưa hoàn thành của bà còn nằm trên giá, ông còn cảm thấy không phải khi theo đuổi một phụ nữ khác.

Ông chất đầy hộp đằng sau xe, sáng hôm sau giao cho Kate phụ trách cửa hàng M&S rồi hướng về Boise và Salvation Army ([Tổ chức từ thiện Cơ Đốc Giáo ở Mỹ, có hệ thống các chi nhánh nhận quần áo cũ để làm từ thiện](#)). Ông dỡ đồ đạc của Melba xuống, rồi lại quay về nhà. Ông biết có những thùng đồ hàng từ thiện gần hơn, nhưng cứ nghĩ đến việc đi lại quanh đây, thấy vài người mặc áo khoác Tom Jones của Melba cũng thật khó cầm lòng.

Về tới Gospel, ông đến nhà Grace và ngắm mặt trời lặn qua những rặng thông ở sân sau. Bà làm cho ông một cái xăng-đuých. Ông kể cho bà nghe những việc hôm nay ông làm. Bà mỉm cười triu mến, nhẹ nhàng nắm tay ông:

- Em sẽ luôn nhớ Melba. Anh và cô ấy thật may mắn khi tìm được nhau. Chồng em đã mất hai mươi năm rồi. Em chưa bao giờ nghĩ sẽ thay thế anh ấy trong trái tim em. Nhưng em đã hiểu được rằng trái tim con người có đủ chỗ cho hơn một tình yêu.

Ông nhẹ nhàng hôn bà. Lần đầu tiên trong hơn năm mươi năm, ông hôn một người không phải Melba. Vài giây bối rối. Với cả hai người. Sau đó dễ chịu hơn. Tim ông bắt đầu đập như hồi lại tuổi bốn mươi. Ông ngừng lại, nói cho bà biết tình cảm sâu sắc và tình yêu ông dành cho bà.

Bà đắm đuối nhìn ông, thủ thỉ:

- Em cũng đã yêu anh gần một năm nay rồi

Ông không biết phải làm gì. Việc duy nhất ông có thể làm đứng ngay ra, ngạc nhiên rằng một người như Grace lại yêu một người như ông. Ông hơn bà gần chục tuổi, và tất cả những năm tháng tuổi tác ấy đều hiện ra cả. Còn bà chưa bao giờ trông quá năm mươi lăm.

Bà vòng tay ôm cổ ông, thì thầm:

- Ở lại đây đêm nay anh nhé!

- Grace, anh tôn trọng em và...

- Thôi nào. – Bà ngắt lời. - Tất nhiên là anh tôn trọng em. Đó là một điều khiến em yêu anh. StanleyCaldwell. Anh là người đàn ông đứng đắn và tử tế, nhưng ngay cả những người đàn ông tử tế và đứng đắn cũng có những nhu cầu chỉ có thể thấy ở trên giường. Những người đàn bà tử tế và đứng đắn cũng thế.

Lạy đáng Thượng Đế *toàn năng*. Ông run lên, cảm giác như muốn vỡ ra từng mảnh. Ông muốn ngủ với Grace. Ông khá chắc chắn rằng “phụ tùng” của mình vẫn ổn, nhưng phần nào đó trong ông vẫn sợ hãi.

- Mọi chuyện thời nay khác xưa rồi. Ai cũng phải sinh hoạt đảm bảo an toàn.

- Em không nghĩ là chúng mình phải lo lắng chuyện đó. Em đã không ngủ với ai từ hồi còn bầu cho George Bush Cha, còn anh đã kết hôn với duy nhất một người suốt năm thập kỷ. – Bà nhìn ông, những nếp nhăn nơi khoé mắt càng hằn sâu thêm. – Anh đừng lo, em không có thai được đâu.

- Lạy đáng Thượng Đế *toàn năng*.

Nửa đêm, Kate cầm điện thoại lên, bấm bảy số. Lo nghĩ làm ruột gan cô thất lại. Cô sợ mình có thể phát ốm. Cô nửa mong anh ta không nhắc máy. Cái đêm anh ta bỏ chạy khỏi cửa hàng M&S đã làm nhục cô, và cô thực sự không muốn nói chuyện với anh ta bất cứ lần nào nữa. Đêm đó, anh ta đã làm cho cô sung sướng, rồi sau đó lại trở mặt, khiến cô đau khổ.

Điện thoại reo năm hồi chuông mới có người nhắc máy.

- Gọi giờ này hay đấy. - Giọng anh ta ngái ngủ, quỵên rũ kinh khủng và có vẻ rất cáu kỉnh.

- Rob, Kate đây. Tôi không muốn phải đánh thức anh đâu, nhưng hôm nay anh có thấy ông tôi không?

- Kate à? – Anh ta lại lấy giọng, cô có thể tưởng tượng anh ta đang bật dậy trên giường. – Không, anh không thấy ông Stanley. Ông không ở nhà à?

Ruột gan cô thất lại.

- Không, sáng nay ông đến Boise. Từ lúc đó chẳng thấy ông đâu cả. Hôm nay anh có nói chuyện với mẹ anh không?

- Có. Anh có thấy mẹ anh lúc trưa. Sao vậy?

- Tôi gọi về nhà bà hai giờ trước để xem bà có thấy ông đâu không. Nhưng không ai nhắc máy. Mười lăm phút sau tôi gọi lại cũng chẳng có ai trả lời.

- Không có ai nghe máy ở nhà mẹ anh á? – Có tiếng ngăn kéo mở và rơi loảng xoảng xuống sàn. – Em có bấm đúng số không đấy?

Cô nhắc lại số mà cô đã gọi.

- Chết tiệt.

- Tôi không biết phải làm gì bây giờ. Tôi sợ ông bị tai nạn ở đâu đó lắm. Chắc tôi nên gọi cho cảnh sát trưởng.

- Từ từ hẵng gọi. – Sau đó rõ ràng cô nghe thấy tiếng đập, mấy câu chửi khê rồi lại bình thường trở lại. – Xin lỗi, anh bị rơi điện thoại trong lúc cài khay áo. Anh sẽ đón em trên đường tới nhà mẹ anh.

- Anh có nghĩ họ ở cùng nhau không?

- Vì cả hai cùng mất tích, ừm, anh cũng nghĩ vậy.

Kate ngắt điện thoại, vợ vội lấy cái áo khoác. Cô ước có ai đó cô có thể gọi ngoại trừ Rob. Trước khi có thể dừng việc đó lại, hình ảnh đêm hôm nọ lại loé lên trong đầu, cô chỉ còn biết rên rỉ. Cô vẫn không thể tin được mình đã làm tình trong tư thế đặc biệt. Thật khó cho một cô gái có thể giữ được phẩm giá với cặp mộng chồng lên. Nhưng vì lý do nào đó đầu cô khi ấy không nghĩ tới chuyện giữ gìn phẩm giá. Trong khi cô còn đang đắm mình tận hưởng cảm giác mê mẩn thì anh ta lại chui vào phòng tắm, âm mưu bỏ chạy. Sau khi cái bao cao su làm xong nhiệm vụ, anh ta bỏ chạy như ăn cướp.

Trong bữa tiệc ở trang trại, anh ta xin lỗi. Có thể anh ta đã hối hận, nhưng Kate nghĩ anh ta chủ yếu xin lỗi vì cô sẽ không ngủ với anh ta lần nữa thì đúng hơn. Phải rồi, cô biết như thế có vẻ hơi đa nghi quá. Cô sẽ không bao giờ để anh làm mình tổn thương nữa.

Cô ngóng Rob qua cửa sổ. Ánh trăng lưỡi liềm chiếu sáng mờ mờ. Những tâm tư của cô chuyển từ đêm hôm trước sang cơn khủng hoảng sắp tới đây. Nếu ông bị kẹt ở đâu đó, ông sẽ không thể nhìn rõ nổi trong khoảng cách một bước chân.

Chưa đầy mười lăm phút sau, Rob lái chiếc Hummer rẽ vào đường dẫn vào nhà. Kate xỏ hai tay vào ống tay áo khoác, đứng ngay tại cửa ghế phụ trước khi anh ta kịp đỗ xe lại.

- Sau khi cúp máy, anh đã gọi cho mẹ. – Anh ta nói khi cô nhảy vào trong xe, đóng cửa lại. – Không ai nhắc máy.

Anh ta ngoái nhìn phía sau trong khi lùi xe lại. Ánh đèn xanh trên bảng điều khiển soi rọi một bên mặt, chiếu lên mái tóc anh ta, rồi bời, phóng tưng và hấp dẫn không thể tin nổi. Điều đó mà cô vẫn nhận ra trong lúc rời ren này thì thật là quá đổi bực mình. Nhất là vì cô đã nghĩ anh ta là một tên cực kỳ ngờ ngẩn.

- Mẹ anh có bao giờ rút dây điện thoại ra không? – Cô hỏi.

Chiếc Hummer dừng lại ở giữa phố. Anh ta nhìn cô, trong khi cài số cho xe chạy.

- Không. Ít nhất thì trước giờ bà chưa bao giờ làm thế. – Anh ta mỉm cười với cô, khiến cô phần nào yên lòng hơn. – Chắc họ quyết định đi đâu đó làm thơ dưới ánh trăng và quên cả giờ giấc thôi.

- Anh có thực lòng tin chuyện đó không?

Anh chuyển sang tập trung nhìn đường, nhấn ga chạy.

- Thực lòng á? Không, nhưng anh nghĩ em nên tin vào điều đó và đừng có lo lắng quá.

Cô chắc chắn không định để anh ta ta quyến rũ mình.

- Anh có lo không?

- Nếu không lo, anh sẽ không lái xe ra đường giờ này. – Anh ta ngừng lại,

nhìn đồng hồ điện tử ở bảng điều khiển. - Mười hai giờ năm mươi hai phút. Anh vừa mới chớp mắt được nửa tiếng thì em gọi.

Cô quay đi, nhìn ra bên ngoài cửa xe khi xe ngang qua Texaco và trụ sở toà án. Cô tò mò không biết chuyện gì khiến Rob thức khuya vậy. Những kí ức không mong muốn về anh ta khi anh ta rời khỏi trang trại cùng Rose đã tác động mạnh đến cô. Hôm qua, cô thấy anh ta đứng ngoài cửa hàng tán chuyện với Dixie Howe. Trước khi đi cô ta còn ôm anh ta nữa. Kate tự hỏi liệu có phải anh ta tỉnh dậy lúc nửa đêm với cô ta hay ai khác chẳng. Với những gì anh ta đã làm thì chắc là cả hai.

- Hôm Chủ nhật anh đi lễ nhà thờ với mẹ. Cuối cùng bà cũng thú nhận là có tình cảm với ông Stanley. Anh chắc chắn dù cho họ có đang ở đâu đi nữa thì cũng vẫn ổn thôi.

Kate không tin. Cô quay lại nhìn anh ta.

- Anh cũng tới nhà thờ cơ à?

- Chắc rồi. – Anh ta liếc sang cô. – Hôm đó là lễ Phục Sinh mà.

- Thế sấm sét không giáng xuống hả?

- Ha-ha. Em hài hước thật đấy. – Anh ta quay lại tập trung lái xe. – Anh nhớ là không thấy em ở đó.

Cô cố gắng không tỏ thái độ quan tâm gì tới câu nói vừa rời của anh ta. Thế đấy, anh ta không thấy cô ở nhà thờ. Tất nhiên là anh ta không thấy. Đó chỉ là một giáo đoàn nhỏ.

- Tôi đã làm vài việc tội lỗi đêm hôm trước với Tiffer Cladis à?

- Không thể là việc tội lỗi “hay ho” được, vì cậu ta bị gay mà.

Không, cô đã làm cái việc tội lỗi đó với gã đàn ông đang ngồi chung xe đay, và nhìn xem chuyện đó đã thành ra như thế nào. Từ chuyện đó, cô thấy nên bỏ qua tất cả các hành động sai trái khác.

- Tôi đến nhà mẹ anh ta, thưởng thức món đồ uống đặc biệt cả đêm, nghe bộ sưu tập Stephen Sondheim của Tiffer. Bà Regina phải đưa tôi về nhà lúc bà giờ sáng.

- Có gì trong đó vậy?

- Rượu rum, rượu Triple-sec (Triple-sec là loại rượu ngọt có hương vỏ chanh cam), nước dừa. Đó là thức uống ưa thích của Tiffer.

- Anh có thể tưởng tượng ra rồi.

Rob đánh xe vào trong lối dẫn vào nhà bà Grace. Trong nhà không có ánh đèn, cũng không thấy bóng dáng ông Stanley đâu cả. Những cây sồi già và rặng thông chắn hết ánh trăng yếu ớt.

- Ông không có ở đây. – Cô nói.

Rob tắt máy xe. Hai người đi bộ thẳng đến bên cạnh gara.

- Tôi không nhìn thấy gì cả. – Kate phàn nàn. Rob dừng lại, cô va phải lưng anh ta. – Xin lỗi.

Anh ta nắm lấy tay, ấn đầu ngón tay vào trong cạp sau quần jean anh ta.

- Anh làm cái gì vậy? – Cô ré lên, vội rút tay ra. – Anh là đồ bệnh hoạn.

- Anh cho em chỗ để bám đấy.

- Mông anh ấy hả?

- Không. Thất lưng anh.

Anh ta lại nắm lấy tay cô lần nữa và giữ chặt thay vì nhét ngón tay cô vào trong cạp quần.

- Thôi ngay nghĩ bậy bạ đi Kate. Anh không bệnh đến mức nhét tay em vào trong quần anh đâu. – Anh ta kéo cô theo sau vài bước rồi nói tiếp. – Không phải khi ông em đang mất tích, và cũng không nốt trừ khi em đề nghị thật tử tế.

Bàn tay ấm áp của anh ta bóp chặt không chỉ khiến tay cô nóng lên. Cô cảm thấy hơi ấm ở cả trong ngực và bụng.

- Đừng bận tâm. Tôi sẽ không đề nghị đâu.

- Em có thể đấy.

- Anh muốn đánh cược à? Thôi. Quên chuyện đó đi.

Tiếng cười khùng khục của anh ta kéo dài thêm bởi tiếng cọt kẹt của cánh cửa gara khi anh ta mở nó ra. Anh ta bật đèn, ngó vào trong.

- Xe của ông ấy đỗ cạnh chiếc Blazer của mẹ anh. – Anh ta nói, quay ra nhìn Kate.

Ánh đèn trong gara soi sáng anh ta từ phía sau, trông như một vị thánh. Cô rút tay lại, xỏ vào túi áo khoác. Rob Sutter không phải thánh. Anh ta thích hợp với tội lỗi hơn.

- Anh có nghĩ họ ở trong nhà không?

- Có.

- Họ có thể làm gì nhỉ? Đèn tắt hết rồi.

Ánh đèn trong gara toả xuống vai áo khoác màu xanh dương, chiếu sáng một bên khuôn mặt anh ta. Anh ta khẽ nhướn mày. Phải mất vài giây cô mới hiểu biểu hiện đó.

- Ôi trời! Ông đã bảy mươi rồi. Ông sẽ bị đau tim mất.

- Mẹ anh là y tá, bà sẽ giúp ông ấy tỉnh lại.

Kate hít một hơi.

- Anh không thấy choáng chút nào về việc họ đang làm à? – Cô chỉ về phía cửa sau - chuyện đó, ở đằng kia kia?

- Trước hết, anh không định nghĩ theo hướng ấy. Và tiếp theo, anh mừng vì mẹ đã tìm được ai đó.

- Tốt thôi, tôi cũng mừng. Ý tôi là ông tôi đã tìm được ai đó. – Nhưng cô có mừng thật không? – Anh có chìa khoá không, hay ta nên gõ cửa nhỉ?

- Không nên.

- Gì cơ? Không nên á?

Rob tắt đèn, đóng cửa gara lại.

- Anh không có ý định bắt quả tang mẹ anh đâu. – Anh ta cầm lấy tay Kate, quay về chiếc Hummer. – Anh không nghĩ em sẽ cảm kích nếu ông Stanley bắt quả tang chúng ta đang làm những việc điên rồ ở gian hàng bán bao cao su đêm hôm nọ đâu.

- Tôi không muốn nhắc đến chuyện đó. Đó là một sai lầm. Việc đó lẽ ra không nên xảy ra. - Nhất là vì cô khác chắc chắn giờ này anh ta đang để ý cô gái khác.

- Anh thực sự rất mệt mỏi vì chuyện gì ta có thể hay không thể nói. Ta không được nói về cái đêm ta gặp nhau. Ta không được nhắc đến đêm đầu tiên anh hôn em. Ta không được nhắc đến đêm đầu tiên ta ngủ với nhau. Thật vớ vẩn, Kate.

Hai người đứng lại bên cửa phụ chiếc Hummer. Kate với tay nắm cửa.

- Đêm đó đã có vài sai lầm. – Anh ta đặt tay lên cửa xe, đóng lại. – Có lẽ chuyện không nên xảy ra theo *cái cách* như thế, nhưng rồi nó sẽ xảy ra thôi. Và em biết không? Anh không thấy hối tiếc về cách nó xảy ra. Anh đã có khoảng thời gian quá đổi tuyệt vời. Sớm muộn rồi chúng ta cũng sẽ ngủ với nhau. Điều đó chắc chắn sẽ xảy ra thôi.

- Tôi không biết liệu nó có chắc chắn xảy ra hay không. Nhưng những gì tôi biết là mỗi lần anh khiến tôi cảm thấy thoải mái, anh lại trở mặt và khiến tôi tức điên lên.

- Có thể em đang kiếm chuyện để bực mình thôi.

Cô như vậy sao? Không hề. Anh ta mở cửa.

- Anh đã nói là anh xin lỗi vì hôn trán em và nói cảm ơn rồi mà. Em không nghĩ đây là lúc để bỏ qua chuyện này à?

Bỏ qua chuyện này ư? Cô chui vào xe, nhìn bóng người đen như mực của anh ta.

- Chuyện mới được một tuần.

- Một tuần là quá lâu để cứ tức giận như thế. – Anh ta nói, sập cửa lại.

Trên đường về nhà, không ai nói với ai câu nào. Kate cứ nhìn chằm chằm ra bên ngoài cửa, tự hỏi liệu có phải Rob nói đúng. Có phải cô tìm lý do để tức

giận hay không? Không, cô không nghĩ vậy.

Rob đánh xe vào nhà ông Stanley, đi cùng với cô đến cửa.

- Cảm ơn vì đã đến đây và giúp tôi tìm ông. – Cô đứng ở bậc thềm, quay lại nhìn anh.

- Lúc nào cũng được.

Ánh đèn trong nhà rọi xuống anh. Lần đầu tối nay cô thấy rõ khuôn mặt anh. Một lọn tóc nâu rủ xuống trán, chạm vào lông mày. Cô nhìn vào đôi mắt xanh lục đang nhìn cô. Ánh mắt anh ta hạ thấp dần xuống miệng cô.

- Ngủ ngon, Kate.

- Chúc ngủ ngon.

Ngón tay anh ta vuốt nhẹ cằm cô. Cô nghĩ anh ta có thể hôn mình. Nhưng thay vào đó, anh ta quay đi xuống vỉa hè. Nhìn bóng anh ta đi khuất khỏi ánh đèn hắt từ trong nhà, cô thấy một cảm giác hơi bứt rứt thất vọng.

Anh ta đi bộ ra phía trước chiếc Hummer, ngoái lại nhìn cô. Anh ta giơ tay vẫy, hơi rụt rè. Cô ấy lại thấy cảm giác đó. Một người nguy hiểm có thể không phải là một gã tồi tệ. Giờ anh ta đã xin lỗi hai lần vì bỏ cô lại đêm đó chỉ với một câu cảm ơn vội vã. Anh ta còn không ra khỏi giường giữa đêm khuya để giúp cô tìm ông.

Kate nhìn theo bóng xe anh ta đi khuất trước khi vào nhà. Cho dù anh ta không phải là một kẻ tồi tệ, thì cũng không phải là dành cho cô. Cô đã quá mệt mỏi vì những mối quan hệ dẫn tới kết cục là một trái tim tan vỡ. Và Rob Sutter là một tên sở Khanh đeo mỏ, chỉ trực chờ chuyện đó xảy ra.

Cô treo áo khoác cạnh cửa sau, vừa mặc bộ đồ ngủ sọc trắng hồng bằng vải flanel, đánh răng xong thì nghe tiếng xe ông về. Cô đứng ở khung cửa bếp tối om chờ. Ông cô rón rén vào nhà hết mức có thể, sau đó quay lại và khẽ khàng khép cửa.

Kate bật đèn khiến ông luống cuống giật mình. Ông chết đứng như đứa trẻ đi chơi trốn vào nhà sau giờ giới nghiêm.

- Ông không nghĩ là cháu vẫn thức. – Ông ấp úng, hai má ửng đỏ.

Cô khoanh tay trước ngực.

- Cháu lo xe ông lao xuống rãnh.

- Ông ở chỗ Grace.

Cô có biết ông ở đâu.

- Ông có thể gọi điện cơ mà. Lần cuối cùng cháu nói chuyện với ông là sáng nay, khi ông đi Boise.

- Ông xin lỗi đã làm cho cháu phải lo lắng, Katie. – Ông cởi áo khoác, treo bên cạnh cửa sau. – Ông vừa cầu hôn Grace.

Kate buông thõng tay.

- Cái gì cơ ạ?

- Ông cầu hôn Grace. Bà ấy đã đồng ý rồi.

- Nhưng... - Kate nhìn chăm chăm vào ông, chắc cô đã nghe nhầm.

Cưới ư? Mọi người không thể cưới nhau sau một đêm lên giường. Đó chỉ là một phút thăng hoa thôi. Đó không phải là tình yêu bền vững.

- Nhưng ông ơi... nếu chỉ vì ông ngủ với ai đó, không có nghĩa là ông phải cưới người ta. Đây là thế kỷ Hai Mươi Một rồi, vì Chúa. Đừng có cô hủ như thế ông ơi.

Ông chậm rãi quay lại nhìn cô.

- Ông có thể cô hủ đôi với cháu, nhưng ông là một người chính trực. Ông sẽ không bao giờ vô lễ với một phụ nữ. Ông hy vọng rằng người phụ nữ ông quan tâm cũng mong ông là người đứng đắn. Đó chính là sai lầm của thế hệ các cháu, Katherine ạ. Các cháu biến sex thành thông dâm.

Katherine? Cô bước lại gần ông.

- Cháu xin lỗi. Việc này hơi bất ngờ quá.

- Tình cảm ông giành cho Grace bắt đầu từ cái đêm ông nghe bài thơ của bà ấy ở trang trại và giờ đã sâu sắc hơn bao giờ hết.

- Ông không nghĩ ông nên hẹn hò một thời gian đã ư? – Cô chưa bao giờ nhận được một lời cầu hôn và cô hẹn hò với nhiều người đàn ông tới tận ba năm.

- Katie, ông đã bảy mươi rồi. Ông không chắc chắn là ông còn nhiều thời gian để hẹn hò nữa. – Ông vỗ nhẹ vai cháu gái. – Khi hai người yêu nhau, tại sao lại phải đợi?

Kate có thể nghĩ ra rất nhiều lý do. Cô nung nấu chúng trong đầu. Nếu Grace khiến ông hạnh phúc, vậy thì cô sẽ là loại cháu gái nào nếu phá hỏng chuyện của ông đây? Cô chỉ mong ông hiểu rõ những gì ông đang làm.

- Ông khẳng định đó là những gì ông muốn ư? Và ông không chỉ cảm thấy – ông biết đấy – đê mê?

- Đây là những gì ông muốn. Ông muốn một người phụ nữ xứng đáng với ông hơn là cảm giác – ông ngừng lại, tai má đỏ ửng – đê mê.

Ông lắc đầu.

- Cháu cũng xứng đáng được hơn thế, Katie à. Cháu đáng giá hơn tất cả mọi thứ một người đàn ông có thể trao cho cháu.

Giờ thì tới phiên cô đỏ mặt.

- Cháu biết.

Nhưng việc hiểu chuyện đó trong đầu cô và việc không được tận hưởng cảm giác “đê mê” cho đến khi nhận được lời cầu hôn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Con ngựa nhỏ đã sẵn sàng trước đầu xe kéo. Hay con ngựa nhỏ đã sẵn sàng chờ bên ngoài cửa? Hay phải chăng con ngựa nhỏ sẽ đưa sữa miễn phí? Cô cũng không biết nữa.

Dù có vài điều cô biết chắc chắn. Không còn cách nào để con ngựa nhỏ quay đầu lại. Không thể, khi con ngựa nhỏ ấy đã ba mươi tư tuổi và thực sự rất thích việc kéo xe chở sữa. Nhưng ông nói đúng. Cô xứng đáng được hưởng nhiều hơn thay vì những mối quan hệ chẳng đi đến đâu. Những mối quan hệ

khiến cô rơi vào tình huống khó xử tương tự ngày cô đến Gospel.

CHƯƠNG 16

- Hôm nay cô bán bánh mì gì thế? – Focaccia.

Ada Dover khịt khịt mũi, sán lại gần để nhìn rõ hơn. Mái tóc bà được chải chuốt hoàn hảo. Mùi nước hoa Emeraude toả ra từ bà ta sực nức như hơi độc.

- Nó lạ quá.

- Ngon lắm đấy.

- Nhưng trông lạ lắm.

- Nó có thêm húng tây và hành ta, cà chua trộn dầu ô liu và bơ Parma. Bà có muốn nếm thử không?

- Tôi nghĩ là có.

Kate cố nhin cười khi cô cắt một mẫu bánh mì đưa cho Ada. Ada nếm thử, mặt có vẻ hài lòng.

- Được đấy, có lẽ tôi nên lấy một ổ.

- Bà có muốn thêm chút ớt jalapeño không?

- Không. Câu trả lời vẫn như hôm qua cô hỏi thôi.

Kate bước ra sau quầy thu tiền.

- Cháu sẽ vẫn hỏi tới khi bà nói có thì thôi.

- Ôi, đừng có cố quá. Tôi thích bánh mì của cô và một chút bơ ngon lành kia, nhưng tôi không thấy khoái món ớt jalapeño lắm. – Ada đặt túi lên quầy thanh toán, lấy ví ra. – Ông cô thế nào?

Bà lãng phí nước hoa Emeraude mất rồi, Kate thầm nghĩ trong khi xếp bánh mì vào túi. Ông tôi đã có nơi có chốn.

- Hôm nay ông cháu ở nhà.

- Có chuyện gì với ông ấy à? Khớp ông ấy lại nhức à? Ông ấy nên uống glu-cô-za-min. Nó sẽ chữa khỏi hông cho ông ấy.

- Không, ông cháu chỉ nghỉ buổi sáng thôi. - *Để hồi sức sau một đêm cuồng loạn* – Ông bảo buổi trưa sẽ ra cửa hàng.

Ada đưa cho Kate năm đô-la. Kate trả lại ít tiền lẻ cho bà ta.

- Cô có định đến dự đêm thơ ngày mai không?

- À, cháu chưa biết. – Kate vội nghĩ ra một lý do tốt nhất có thể. – Cháu bận lắm, phải làm bánh mì cho ngày mai.

- Tiếc quá. Cô sẽ lỡ mất bài thơ mới và bài sửa lại của ta về Snickers.

Kate cười.

- Vâng, thật là tiếc quá.

Ada nhận lại tiền lẻ và cầm lấy bánh mì.

- Không sao, tôi sẽ mang cho cô một bản vào chiều mai, dành riêng cho cô nhé.

Cô có thể thoải mái thưởng thức nó.

- Ôi thật chứ ạ? – Kate cố gắng giữ nguyên nụ cười trên môi. - Tuyệt quá.

Sau khi Ada đi khỏi, Kate xếp đầy dĩa “thực phẩm đặc trưng”, gồm đậu nghiền gia vị khô, nước sốt salsa và ớt đóng hộp. Buổi trưa, Stanley đến, đúng như ông nói. Nụ cười thường trực trên môi làm ria mép ông lúc nào cũng vênh lên. Ông ngâm nga giai điệu nào đó nghe như bản *William Tell Overture* ([William Tell Overture là bản nhạc cổ điển của Gioachino Rosini mở đầu vở nhạc kịch William Tell](#)) cả ngày. Không “What’s New Pussy Cat” hay “Delilah”, mà là loại nhạc cổ điển bà Grace thường nghe.

Lúc ba giờ, Rob gọi đặt hàng bên kia bãi đỗ xe. Kate bỏ qua sự lười biếng của anh ta lần này vì cô biết anh ta hằng đang muốn nói chuyện mới nhất với cô.

Kate ra khỏi cửa hàng, những đám mây xám âm u phủ kín bầu trời, báo hiệu sắp mưa. Một cơn gió nhẹ lướt qua, đung đưa những dải dây buộc ở cổ tay áo và trước ngực cái áo cánh. Cô mặc váy xoè màu hồ đào, đi giày đế mềm màu kem có quai ở gót. Làn gió mơn man lùa qua mái tóc khi cô liếc nhìn trong túi, mỉm cười. Bốn thanh granola và một chai nước chanh dây. Có những người thật dễ đoán.

Trong cửa hàng Sutter Sports, một người đàn ông và cậu con trai đang xem dây xe đạp địa hình trong khi một cô gái chống cằm đứng ở quầy thanh toán. Cô ta mặc quần bò Wranglers chật ních, mông quay về phía Kate. Rob đứng ở mặt bên kia quầy, tán gẫu, gõ gõ cây bút máy tính tiền. Anh ta mặc áo polo xanh thẫm với logo hình con cá của cửa hàng trên túi ngực. Anh ta ngược nhìn lên, một nụ cười nở trên môi.

- Bé yêu. – Anh ta vui vẻ. - Rất vui vì cuối cùng em cũng đến.

Bé yêu? Hoặc là anh ta thực sự rất, rất thèm muốn, hoặc anh ta đang nói người khác. Vừa tiến lại gần anh ta, Kate vừa ngoái lại đằng sau. Không có ai đằng sau cô cả. Cô quay lại thì thấy Rob vòng từ trong quầy ra, bước về phía cô. Anh ta ôm chặt cô, gót chân cô nhấc hẳn khỏi sàn nhà. Hương xà bông mùi gỗ đàn hương lấp đầy lá phổi cô. Trong lòng cô lại thấy rộn ràng, như vừa nuốt vào một ít không khí.

- Giả vờ làm bạn gái anh nhé. – Anh ta thì thầm vào tai cô.

Cô liếc ra phía sau anh ta, thấy Dixie Howe đứng thẳng lên. Không biết làm thế nào mà cô ta có thể nhét bộ ngực vào trong một cái áo hở rốn thích hợp với bãi biển hơn là một ngày u ám tháng Tư. Cũng chỉ phù hợp với một cô gái trẻ trung nửa cô ta thôi.

- Đòi lại tôi được gì?

- Anh sẽ đưa cho em mười đô-la.

- Quên đi.

- Anh sẽ kể cho tất cả mọi người rằng mút jalapeño của em rất tuyệt, bảo họ phải mau mau ghé cửa hàng M&S kiếm một lọ ngay trước khi cháy hàng.

Cô mỉm cười, lùi ra đủ xa để nhìn đôi mắt với hàng lông mi dày, sẫm. Cô sờ tay lên vuốt về khuôn mặt nhăn nhui của anh ta, hôn chụt một cái vào môi

anh ta. Râu cằm anh ta cạo vào cằm cô. Cô lùì lại, cười:

- Anh vui vì gặp em hay mấy thanh granola của anh đấy?

Anh ta bật cười, nhẹ nhàng buông cô xuống.

- Cả hai.

Một tay anh ta vuốt nhẹ sống lưng cô, đặt lên hông cô. Cô lừ mắt, anh ta đáp trả bằng một điệu cười ranh mãnh.

- Anh nghĩ là em đã gặp Dixie rồi. – Anh ta nói, quay sang nhìn cô nàng kia. Tuy nhiên anh ta vẫn không bỏ tay ra.

- Vâng. – Kate trả lời. – Dixie có ghé M&S rồi. Cô thế nào?

- Tôi khoẻ. – Dixie nhìn Kate, nhún vai, như thể cô ta không thấy nét gì hấp dẫn ở Kate. – À, em phải đi đây, Rob. Nếu anh thay đổi ý định, nói cho em biết nhé.

- Chào em.

- Thay đổi ý định của anh về cái gì cơ? – Kate hỏi nhỏ ngay khi cánh cửa đóng lại sau lưng Dixie.

Anh ta liếc nhìn người đàn ông và cậu con trai đang xem xe đạp, rồi vuốt nhẹ tay từ hông lên eo cô. Anh ta kéo cô sát lại gần. Bộ ria Fu Manchu cạo vào thái dương cô khi anh ta ghé tai cô thì thầm.

- Kiểu quan hệ của cô ta.

- Thế anh không thích à?

- Không. Cô ta... dễ dãi với tất cả đàn ông trong thị trấn.

- Và bộ ngực giả dễ sợ nữa chứ.

Anh ta im lặng một hồi lâu rồi nói.

- Ừm. Cả cái đó nữa. – Anh ta bỏ tay ra, cầm túi lấy túi hàng. – Chang đây.

Anh tưởng anh bảo ông Stanley là lấy kiwi. – Anh ta nhún vai. – Làm chút nhé?

- Không. Ngọt lắm. Phải đúng tâm trạng thì mới uống thứ đó được.

- Đó là điểm khác nhau giữa phụ nữ và đàn ông. Phụ nữ thì cứ phải đúng tâm trạng. Còn đàn ông thì lúc nào cũng có tâm trạng uống nước chanh đây.

- Phụ nữ cần một lý do. Còn đàn ông thì chỉ cần chỗ thích hợp đúng không?

- Em hiểu mà, bé yêu.

- Dixie đi rồi. Anh có thể thôi gọi tôi là bé yêu đi.

Anh ta vẫn nhăn nhó, tiến đến chỗ người đàn ông và cậu con trai.

- Chiếc Heckler đó tốt đấy. – Anh ta uống một ngụm chanh đây. - Nhẹ và chịu được va chạm.

- Một nghìn đô hơi đắt. – Ông bóp lắc đầu.

- Vậy ông định trả thế nào?

- Tôi không thể chi quá ba trăm đô.

- Tôi có thể bán một chiếc Mongoose với giá hai trăm năm mươi chín đô. – Rob chỉ cái chai ra hiệu về đằng sau. – Tôi sẽ cho ông xem.

Ba người đi qua dãy bày mũ bảo hiểm. Anh ta ngoái lại nhìn Kate.

- Em có thể nán lại chút không? Anh cần nói chuyện với em.

Vì tò mò và muốn biết anh ta nghĩ gì về lễ cưới sắp xảy ra của mẹ anh ta, cô quyết định có thể “nán lại” vài phút.

- Được rồi.

Trong khi chờ đợi, cô tham quan cửa hàng, ngó nghiêng từ những cái lều đơn đến đồ nghề câu fly. Ở một dãy, cô xỏ thử vài đôi găng cụt ngón, xem mấy cái băng đô và khăn vuông hiệu Road Dog. Cô tháo găng ra, đi về phía quầy thu tiền, thử tiếp kính râm hiệu Oakley.

Cô thử đến cặp kính thứ ba thì Rob đi từ gian trong ra cùng với cậu bé và ông bố.

- Ngày mai tôi sẽ giao nó cho ông. – Anh ta niềm nở.

Hai người đàn ông bắt tay nhau ở cửa, Kate chuyển sự chú ý sang một cái gương nhỏ trên tủ bày kính râm. Cô quay bên này bên kia và không thể không tự hỏi trông cô đẹp hay giống một con bọ nữa.

- Em muốn học câu fly không? – Rob bước về phía cô, hỏi.

Cô liếc nhìn anh ta qua cặp kính i-ri-đi màu xanh và đỏ, với một cái thẻ ghi giá một trăm năm mươi đô dính ở gọng trước mũi cô. Mẹ anh ta sắp lấy ông cô, và đó là những gì mà anh ta muốn trao đổi ư?

- Hôm nay á? – Cô bỏ cặp kính hiệu Oakley, đặt vào trong hộp.

Chắc chắn rằng bây giờ anh ta mới nghe thấy tin này. Nếu anh ta chưa hay biết gì, thì không đến lượt cô phải nói. Đây là việc của mẹ anh ta.

- Chủ nhật đi. – Anh ta đặt chai nước chanh dây đã hết cạnh cô. - Cả hai cửa hàng đều nghỉ vào Chủ nhật. Anh cá là trông em sẽ rất “bốc lửa” trong một đôi ủng lội nước tân thời.

Cô nhướn mày.

- Bốc lửa?

Anh ta chọn một cặp kính Brinkos đôi môi trong hộp. Đầu ngón tay anh ta nhẹ nhàng chạm vào hai má cô khi chậm rãi đeo nó cho cô.

- Gọi cảm.

Kate nhìn anh ta qua cặp kính mắt vàng, cô thốt lên, giọng hơi ngượng ngùng như những lần anh ta gằn gũ.

- Như vậy trông kỳ cục lắm.

- Em sẽ đi với anh chứ?

Cô lắc đầu.

- Nếu muốn có cá, tôi chỉ cần tới chỗ tủ bảo ôn trong cửa hàng M&S.

- Đây là bắt rồi thả. – Anh ta gỡ cặp kính râm cô đang đeo ra, quay đi cất chúng vào hộp. – Anh sẽ đón em lúc sáu giờ.

- Buổi tối hả?

- Buổi sáng.

- Đó là ngày duy nhất tôi được ngủ nướng.

- Anh sẽ đền bù xứng đáng cho em. – Anh ta nhẹ nhàng đeo một cặp kính

khác cho cô, những ngón tay khê vuốt từ má xuống cổ cô. Sự động chạm của anh ta giống như ma thuật, truyền nguồn năng lượng quyến rũ kinh ngạc nhảy múa trên làn da cô.

Cô nhìn anh ta qua mắt kính đen, nín thở.

- Như thế nào cơ?

- Anh sẽ cho em dùng cái cần câu ưa thích thứ hai của anh.

- Sao tôi không được dùng cái cần ưa thích nhất?

Anh bật cười, đặt cặp kính râm lên máy tính tiền. Anh ta dí sát mặt lại gần, thì thầm ngay sát bờ môi cô.

- Lúc nào cũng được, bé ạ.

Hai tay cô bầu vào ngực áo sơ mi anh ta.

- Rob, tôi nghĩ là...

- Đừng nghĩ gì hết. – Anh ta áp một tay cô vào tim anh ta, lòng bàn tay cô thấy nhịp tim đập rất mạnh. - Chỉ cảm nhận thôi. Cảm nhận những gì em làm cho anh. Cảm nhận điều gì xảy ra khi anh ở gần em.

Anh ta hôn cô. Tất cả chỉ còn mùi cơ thể đàn ông ấm áp lấp đầy hai lá phổi, lưỡi hai người cuốn lấy nhau, và mùi vị của anh ta. Anh ta có vị rất ngon, giống như mùi chanh dây và ham muốn.

Anh nghiêng đầu sang bên, bắt đầu làm nóng lên. Nụ hôn nóng bỏng hơn, ướt át hơn. Anh gỡ tay cô khỏi áo, đẩy tay cô quàng lên cổ anh.

Anh dịu dàng mút lưỡi cô. Cô hưởng ứng theo. Một tay anh giữ phần eo thon nhỏ của cô khiến ngực cô áp chặt vào bộ ngực săn chắc của anh. Đôi nhũ hoa của cô cương lên khi cơn thèm muốn trời dậy trong cô. Một phản ứng bản năng muốn được tận hưởng hương vị ở miệng, cảm giác vuốt ve từ đôi tay, và một phần chắc nịch đang tì vào bụng dưới cô. Cơ thể cô nhớ cơ thể anh, muốn tận hưởng nhiều hơn nữa khoái lạc anh có thể mang lại.

Nụ hôn anh giống như thứ cocktail cô uống đêm đầu tiên họ gặp nhau. Nó có vị ngon tuyệt, đốt cháy cơ thể cô, làm ruột gan cô nóng ran, khiến đầu óc cô mù mịt. Nụ hôn chuyển sang gấp gáp, vồ vập, như thể anh thèm muốn hút hết không khí trong phổi cô. Anh quá giỏi khiến cơ thể cô phản ứng lại với cơ thể anh, và khiến cô quên đi chính xác tại sao cô nên tránh xa mối quan hệ này. Cô dứt ra khỏi miệng anh.

- Tôi không thể làm thế này. – Cô hỏn hển. – Tôi đến đây để nói chuyện về ông và mẹ anh. Chúng ta không nên làm lại chuyện này.

- Tất nhiên là chúng ta nên làm.

Không, họ không nên làm thế. Anh không tốt đẹp gì với cô. Anh đã bóp nghẹt trái tim cô. Cô không nghĩ mình có thể chịu được thêm một lần trái tim tan vỡ nữa. Cô quay mặt đi.

- Tôi nghĩ chúng ta nên chỉ là bạn.

- Giờ anh không thể là một người bạn của em nữa rồi. – Anh giữ cầm cô kéo cô phải quay lại nhìn anh. – Đêm đó, khi anh đến cửa hàng M&S, anh không

định làm chuyện ấy với em. Thậm chí anh còn không hiểu tại sao anh lại gục cửa cho tới khi em trả lời. Rồi anh thấy em đứng ở đó và anh đã hiểu.

Anh áp trán vào trán cô.

- Anh đã để em hấp dẫn, Kate à. Anh từng nghĩ đó chỉ là tình dục. Đó chỉ là những thềm muốn được cởi bỏ quần áo trên người em, nhưng giờ nó còn hơn cả điều đó. Anh thích nói chuyện với em, được ở bên em. Anh tìm kiếm em trong đám đông, mỗi khi bước vào cửa hàng, và hầu như lúc nào cũng vậy, khi ấy thậm chí anh cũng không biết mình đang làm thế.

Mũi anh cọ đi cọ lại mũi cô.

- Sau khi yêu em lần đầu tiên, lẽ ra anh nên đưa em về nhà và yêu em trên giường anh. Trọn một đêm dài.

Anh ngừng lại, rồi nói tiếp, giọng nhỏ hơn, trầm hơn.

- Đó là điều anh muốn làm ngay sau đó. Và là điều anh muốn làm với em ngay bây giờ. Anh nghĩ về em khi em không ở đây. Và điều đau khổ nhất là anh không chắc em có thích anh nhiều hay không.

- Em thích anh. – Cô thì thầm, luôn những ngón tay qua mái tóc anh. Dường như anh biết phải nói gì để cô không cưỡng lại. – Ngay cả khi em thực sự rất cố gắng để không thích anh.

Anh ôm chặt lấy thắt lưng cô, nhắc cô lên, đặt cô ngồi lên quỳ thu tiền.

- Hãy nghĩ đến những phút vui vẻ chúng ta có thể có nếu em không quá cố gắng.

Anh bước vào giữa hai chân cô, lùa hai tay vào trong váy cô. Anh nhẹ nhàng vuốt ve hai vé đùi cô. Hơi ấm lan toả tới tận đũng quần cô. Cô túm lấy cổ tay anh, với một chút minh mẫn cuối cùng, cô hôn hên:

- Chúng ta không thể làm ở đây. Em phải về làm việc.

Anh hôn lên cạnh cổ cô.

- Em đang mặc gì thế?

Cô nghiêng đầu sang một bên. Được rồi, chỉ thêm một phút thôi.

- Váy.

- Không. - Những ngón tay anh vuốt nhẹ lên đường viền quần lót cô. – Đây này.

Giống như ren.

- Đúng đấy.

- Màu gì?

Màu gì ư? Ngay lúc này cô không thể nhớ được.

- Trắng.

Có lẽ vậy?

Anh rên rỉ, lùi một bước, nhìn cô.

- Cho anh xem đi.

- Ngay bây giờ ư?

- Ừ.

- Ai đó có thể vào đây.

- Chẳng có ai vào đâu.

- Lần cuối em ở đây, có hai thằng nhóc đến.

Tay anh rời khỏi đùi cô. Anh ấn hai ngón cái vào dải ren xung quanh quần cô.

- Quần lót của em ướt rồi.

- Em phải đi giúp Stanley. – Cô hít một hơi. – Tầm năm giờ cửa hàng rất đông khách.

Anh mỉm cười.

- Từ giờ tới đó ta còn hơn một giờ mà.

- Ai đó có thể vào đây. – Cô phản kháng lần nữa, nhưng cô không đẩy tay anh ra.

Anh lùa một ngón cái dưới lớp quần lót, chạm vào chỗ đó.

- Em có thích không?

Cô có thích không? Anh vuốt ve chỗ đó và cô không thể nhớ được câu hỏi.

Ôi đúng thế.

- Ai đó có thể vào đây.

- Kéo váy em lên để anh có thể nhai quần lót em nào.

Cô có thể để một người đàn ông cô mới làm tình duy nhất một lần trong cửa hàng tối tăm nhai quần lót mình ư? Ngay bây giờ? Cô nhìn vào đôi mắt tràn đầy dục vọng và hứa hẹn một lần ân ái tuyệt vời. Cô vuốt nhẹ đôi bàn tay xuống vai và cánh tay anh rồi kéo váy lên qua eo.

Anh mỉm cười, ánh mắt chuyển từ ngực áo cô xuống đùi.

- Anh muốn làm thế này từ rất lâu rồi.

Anh hôn môi và bên cổ cô. Rồi anh quỳ xuống phía trước cô. Anh ngược lên nhìn cô đắm đuối, nụ cười ẩn chứa hứa hẹn tội lỗi ngọt ngào.

- Đặt chân em lên vai anh đi. – Anh kéo hông cô tới cạnh mặt bàn.

Kate chống tay ra đằng sau. Anh hôn từ bắp dưới đùi cô trở xuống. Anh không lãng phí thời gian vào việc kích thích. Anh vồ vập ngay. Anh kéo quần lót cô sang một bên, rồi đưa miệng vào. Ngay lập tức, cảm giác mát nóng bỏng từ miệng anh làm cô ngạt thở, cô chỉ còn biết ngửa cô ra sau.

Anh hôn giữa hai đùi cô như hôn môi cô, tràn ngập xúc cảm. Những âm thanh khoái lạc trong cổ họng hai người hoà vào nhau. Mắt cô nhắm nghiền trong khi ham muốn hùng hực, rộn ràng bên trong cơ thể, không thể kiểm soát, những ngón chân quắp chặt bên trong mũi giày.

Lưỡi anh âu yếm, ấn vào cửa mình ướt đẫm, rồi lại hôn mãnh liệt đến nỗi gần như đưa cô đến đỉnh. Lặp đi lặp lại, anh khiến cô lên đỉnh rồi ngừng lại, nhắm nháp về đùi cô và tiếp tục vuốt ve bằng những ngón tay. Mỗi lúc anh lại khiến cô thêm khoái cảm, tới khi tột đỉnh cực khoái làm cô như tan ra từng mảnh. Bắt đầu từ bên trong bụng toả ra bên ngoài, xộc dưới làn da cô như một thứ chất gây cháy. Những ngón tay và bắp đùi cô râm ran. Cô nghe

tiếng mình gọi to tên anh. Khoái cảm tưởng như không thể dừng lại. Rồi anh đè lên cô, hôn cô, nắn bóp đôi gò bồng đảo của cô qua làn áo.

Luôn như vậy, ham muốn vây quanh anh, cháy bỏng và tràn trề sức sống. Kate cảm nhận một nguồn cảm hứng bất tận khi tay cô cuốn chặt cổ anh. Cô hôn cổ họng anh. Một tay anh lần tìm cái ví. Anh lấy ra một cái bao cao su. Cô lấy nó trong tay anh. Anh cởi khuy quần, kéo tuột cả quần đùi màu trắng xuống dưới đùi.

Kate nắm lấy khúc cây to cứng trong tay, lồng cái bao cao su từ đỉnh tới gốc. Rob nhìn cô, lửa, ham muốn và tham lam bùng lên trong mắt nah khi cô giúp anh đưa vào. Anh cúi xuống hôn cô, lưỡi anh lùa trong miệng cô trong khi anh bắt đầu xâm nhập, trọn vẹn, thật sâu. Tưởng như nếu cô không sẵn sàng, anh có thể làm cô đau đớn.

Cô quắp chặt chân quanh hông anh khi anh xộc thẳng vào trong, hết lần này tới lần khác, mạnh và sâu. Cô siết chặt lấy anh, tiếp nhận mỗi nhịp lên xuống đều đặn, cảm nhận mỗi nhịp lại đẩy cô lên tới cực khoái.

Rob dứt không hôn cô nữa, ép cô tì vào ngực anh. Những ngón tay anh làm mái tóc cô rối bời khi vào sâu lần cuối. Anh giữ nguyên cô như thế, áp chặt vào ngực anh, cho đến khi nhịp thở của hai người trở lại bình thường.

- Đó là... - Anh thì thảo vào tóc cô. -... Anh không chắc, nhưng anh tin đây là lần tuyệt nhất... Anh không nghĩ chúng ta từng được như thế này.

Tay anh hạ xuống, vuốt ve về đùi trần của cô.

- Cảm ơn em, Kate.

Cô lùi lại, nhìn khuôn mặt anh.

- Có gì đâu, ngoại trừ anh đã làm hết mọi việc.

- Ừ. - Anh cười gượng gạo. - Nhưng đây là việc anh không quản làm.

Anh lùi lại một chút, với lấy cái quần đùi. Anh kéo khoá quần, rồi giúp cô đứng xuống quây. Cô vội vàng vào phòng tắm phía sau cửa hàng.

Cô rửa ráy sạch sẽ, rồi bật nước rửa tay. Cô nhìn vào trong gương phía trên bồn rửa. Người trong gương chăm chăm nhìn lại cô. Mái tóc cô rối bời, hai má đỏ bừng, bờ môi dưới trông như bị xước vì râu cằm của Rob. Trông cô đúng là một người đàn bà sau cuộc ân ái.

Dòng nước lạnh xối xuống hai bàn tay trong khi cô ngẩn người nhìn chính mình trong gương. Cô vừa mới làm chuyện đó ngay trên quây thu tiền, và bất kỳ ai trong thị trấn cũng có thể bước vào.

- Chúa ơi... - Cô lẩm bẩm.

Mặt cô nóng bừng, tai lũng bùng. Cô không thể tin mình vừa mới làm như thế.

- Kate. - Rob gõ cửa. - Em xong chưa? Anh cần vào.

Cô khoá nước, lau khô tay. Cô mở cửa, nhưng không dám nhìn mặt anh. Cô định len qua cửa thì anh tóm lấy tay cô.

- Đứng lại đây đã. - Anh buông cô ra, kéo khoá quần, tụt quần đùi xuống.

Cô vội vàng quay mặt đi.

- Ôi, đóng cửa lại. Không phải đây là chuyện riêng tư à?

- Em yêu, chúng ta vừa mới vượt qua vấn đề riêng tư rồi đó thôi. – Anh vút cái bao cao su vào bồn cầu, xả nước. Cô nghe tiếng anh kéo khoá quần rồi mở vòi nước. – Làm sao riêng tư bằng việc anh làm với em ở quầy thanh toán chứ.

- Em không thể tin là em vừa mới làm chuyện đó. – Cô đưa tay lên mắt. – Ai đó có thể vào và thấy... anh... mặt anh...

Anh xoay cô lại, ném cái khăn giấy lau tay đi.

- Cửa khoá rồi mà.

- Cái gì cơ?

Anh nắm lấy cổ tay, nhìn thẳng vào mắt cô.

- Không ai có thể vào. Anh đã khoá cửa khi anh tiễn khách mua xe đạp về. – Anh hôn cô rồi dẫn cô ra nhà ngoài. – Hai giấc mơ đã thành hiện thực. Còn chín trăm chín mươi tám lần nữa.

- Anh đã khoá cửa rồi à?

- Chính xác. Không ai có thể chen vào giữa hai ta được.

Cô bước chậm lại.

- Anh chắc chắn em sẽ làm chuyện đó với anh hả?

- Ôi không. – Anh quay lại nhìn cô. - Cứ có mặt em ở đâu là anh không thể biết chắc chuyện gì sẽ xảy ra. Anh chỉ muốn được chuẩn bị sẵn sàng. Anh giống như một nam hướng đạo sinh vậy.

Cô bật cười, và họ tiếp tục đi ra cửa.

- Về nhà với anh đi.

- Em phải làm đến sáu giờ.

- Anh sẽ đón em sau vậy. Chúng ta có thể ăn tối rồi sau đấy em có thể cho anh xem hình xăm của em. – Anh hôn tay cô. – Sáu giờ anh đến đón nhé.

- Không, em sẽ tự đi xe đến nhà anh.

Cô muốn đi xe mình, chỉ để phòng trường hợp có trục trặc. Không hẳn là cô mong chờ có chuyện bất trắc xảy ra. Anh nhẹ nhàng hôn cổ tay cô rồi buông ra.

- Nếu em không ở nhà anh lúc sáu rưỡi. – Anh vừa nói vừa mở cửa. – Anh sẽ đi tìm em.

- Anh sợ em không cho anh xem à?

- Anh đã nói với em là anh chưa bao giờ đòi hỏi em điều gì mà.

- Em sẽ đến. – Cô nói rồi quay đi.

Cô bước lên vỉa hè, liếc lại nhìn xem anh có dõi theo cô không. Có. Anh đang đứng, khoanh tay, đầu hơi nghiêng nghiêng, dõi theo bước chân cô.

Rob Sutter là một kẻ phụ tình chỉ trực chờ cơ hội, nhưng trừ khi một cô gái ngốc nghếch trót yêu anh ta. Quá khứ đã chứng minh anh cư xử rất tệ trong các một quan hệ. Nhưng nếu một cô gái không đòi hỏi điều đó từ anh thì

cũng chẳng quan trọng.

Kate len qua giữa hai chiếc xe đỗ bên cạnh cột đèn. Nếu mọi thứ một cô gái muốn hay đòi hỏi chỉ là một khoảng thời gian tuyệt vời, ham muốn không chút hối hận, thì khi đó, Rob Sutter hoàn toàn là người đàn ông của cô.

Hai giấc mơ đã thành hiện thực. Còn chín trăm chín mươi tám lần nữa, anh đã nói thế. Tất cả những gì một cô gái muốn là một người đàn ông trong mơ, trong trường hợp này Rob Sutter thật hoàn hảo.

CHƯƠNG 17

Chín trăm chín mươi tám lần nữa.

Kate nằm trên giường, giữa một đống bùng nhùng chăn gối. Cái miệng ướt át của Rob đặt trên eo sau lưng và đôi tay anh ở trên mông cô.

- Hình xăm của em làm anh kích thích quá.

Rất nhiều thứ kích thích anh. Cô đi bộ đến trước cửa nhà anh, khiến anh nhảy vào cô như một con vẹt nhảy bổ vào một con sâu. Ít nhất lần này họ cùng làm chuyện đó ở trên giường.

Cô quay lại. Miệng anh tìm kiếm rôn cô. Dạ dày cô sôi lên, mặc dù lúc này cô không chắc là do mình thèm khát anh hơn hay vì đói bụng.

Anh ngồi xôm dầy.

- Em có muốn ăn chút gì không?

Ánh mặt trời vàng hắt qua ô cửa sổ, rải khắp giường Rob, chiếu sáng vùng lông sậm phủ dày kín trên cơ ngực săn chắc và vùng bụng rắn rỏi của anh. Một dải lông sậm bao quanh rôn, chày thẳng từ bụng xuống phần lông mu và thẳng nhỏ. Một vết sẹo đau đớn, kéo dài từ ức tới rôn làm phá hỏng vẻ hoàn hảo của cả thân hình.

- Đã nghĩ ra món gì chưa?

- Xăng-đuych giảm bông.

Anh ra khỏi giường, đi về phía tủ quần áo. Anh lấy ra một cái quần sooc tập thể dục, ném cho cô một cái áo phông rộng thùng thình với phù hiệu hockey đăng trước. Trên đường vào bếp, họ bước qua quần lót của cô và quần đùi của anh rơi giữa phòng ngủ. Áo lót của cô, áo sơ mi của anh ở cầu thang, còn váy của cô thì ở cạnh cửa trước.

Đèn bếp chiếu sáng những cái ca uống nước, chảo và dụng cụ bằng thép không gỉ. Rob mở tủ lạnh, ngó vào trong.

- Ông em nói là đã cầu hôn mẹ anh à?

- Vâng.

Cô chăm chú quan sát những miếng vẩy vàng xăm màu đen trên vai, chạy xuống mông lưng bên trái anh. Hình xăm khuất sau cặp quần sooc rồi lại hiện ra quanh đùi phải anh. Trước đó, cô đã vuốt ve cái hình xăm ấy. Rob khẽ rùng mình. Con rắn trông như đang sống, trườn trên da anh. Hai vết sẹo nhỏ in dấu trên lưng anh, cách nhau khoảng một gang tay.

- Ông nói vậy lúc về nhà đêm qua. Anh biết tin này lúc nào?

- Sáng nay.

Anh bày một lọ sốt mayonnaise, một mớ rau diếp, một gói thịt giăm bông và hai chai bia lên bàn bếp.

- Anh định nói chuyện đó với em khi em mang granola sang. Anh đi đến tủ bếp, lấy một ổ bánh mì. nhưng anh lại làm việc khác. Nhớ không?

Có, cô nhớ chứ.

- Anh thấy thế nào về dự định của họ? Kate hỏi, vợ lấy cái mở bia trên tủ lạnh. Cô bật bia rồi đưa anh một chai.

- Anh nói với mẹ là mẹ không phải cười chỉ vì đã ngủ với ông Stanley.

Anh nâng chai bia lên, nói tiếp:

- Và bà nhắc anh rằng những sai lầm tệ hại nhất đời anh cũng là vì tình dục ngoài hôn nhân. Anh tu một hơi, liếm mép. Anh nghĩ nếu anh mà chín tuổi chắc bà sẽ tát anh.

Kate bật cười:

- Em cũng nói y như vậy với ông em, và ông phản ứng không khác gì mẹ anh. Ông thậm chí còn dùng từ thông dâm như thể chuyện đó tồi tệ lắm.

Rob cười theo Kate. Anh đặt chai xuống, lấy tám lát bánh mì trong túi ra. Trong lúc Rob phết mayonnaise lên bánh mì, Kate xé rau diếp, liếc nhìn anh. Cô thích lối di chuyển của cái hình xăm khi anh gập tay lại. Thực ra thì có nhiều điểm để thích ở anh. Bộ ngực rậm rạp, săn chắc và cơ bụng rắn rỏi xếp hàng đều trong số đó.

Nếu ông Stanley làm bà hạnh phúc thì anh cũng hạnh phúc. Ban đầu sẽ hơi kỳ cục một chút. Rob xếp giăm bông lên bánh mì, rồi dùng dao cắt những miếng xăng-đuých. - Chuyện này có biến anh thành chú hay anh họ của em không nhỉ?

Cô không nghĩ đến chuyện ấy.

Đừng nói cả hai trường hợp đó.

Anh xếp bánh lên đĩa, cúi xuống nhìn cô.

- Em biết họ nói gì không?

Cô nhìn chăm chăm bộ râu, mũi rồi tới đôi mắt anh.

- Gì cơ?

- Loạn luân tuyệt lắm. Anh nhẹ nhàng hôn cô. - Tất nhiên, anh không hiểu theo nghĩa trực tiếp.

- Em mừng là anh đã làm sáng tỏ câu đó.

Hai người sang phòng ăn, ngồi ở một chiếc bàn ăn dài, sang trọng. Vừa ăn bánh xăng-đuých và khoai tây chiên, anh vừa vui vẻ trò chuyện. Anh nói đây là lần đầu tiên anh ăn trong phòng đó. Anh nói về con gái, về những ý định anh sẽ làm khi con bé đủ tuổi để đến chơi cả mùa hè.

- Sao anh lại về Gospel sống? cô đẩy cái đĩa của mình sang một bên sau khi ăn hết miếng xăng-đuých.

- Mẹ anh sống ở đây.

- Nhưng con gái anh ở Seattle. Em thấy anh có vẻ nhớ con bé lắm.

Anh rất nhớ con bé. Anh cắn một miếng bánh rồi uống một ngụm bia. Ban đầu anh về đây để hỏi sức vì mẹ anh là y tá. Bà giúp anh điều trị vật lý trị liệu. Nhưng chủ yếu là vì anh không thể chịu được cảnh sống ở Seattle và không được chơi hockey. Nó gợi cho anh nhớ về tất cả mọi thứ anh từng có, mọi thứ anh đã mất.

Anh đặt chai lên bàn, đôi mắt xanh nhìn cô không rời.

- Anh đã từng nghĩ anh đến đây vì mẹ ở đây. Sự thật là anh đến đây vì anh cần một sự thay đổi. Anh với lấy một miếng khoai tây, uống tiếp một ngụm bia. Cuối cùng anh ở lại đây vì anh thích nơi này. Ăn thêm xăng-đuych không em?

- Em chỉ ăn một cái thôi.

- Giờ đến lượt anh hỏi em một câu.

Cô uống một ngụm bia rồi đặt chai xuống.

- Sao ạ?

- Sao em về Gospel sống?

- Ông cần em. Một câu trả lời thật dễ dàng.

Anh gãi gãi vết sẹo chạy dọc trên bộ ngực trần, ngả ghế ra sau.

- Nghe không có lý lắm nhỉ. Bà em đã mất hơn hai năm rồi mà.

Cô nhìn anh, người đàn ông trong mộng của cô, quỳn rũ lạ thường. Những gì cô nói với anh có quan trọng không? Không phải cô giấu chuyện đó vì sợ giết chết một mối quan hệ. Cô vén tóc ra sau tai, kể cho anh nghe về Randy Meyers. Làm thế nào cô tìm được gia đình hắn ta và hắn ta đã làm gì với những thông tin cô thu thập được. Cô kể cho anh nghe Randy trông như thế nào và dường như rất bình thường.

- Anh không thể lúc nào cũng khẳng định một người bị điên qua vẻ bề ngoài.

Cô nói

Rob gật đầu:

- Stephanie Andrews trông cũng không có vẻ gì điên rồ, cho tới khi cô ta bắn anh. Cái đáng sợ nhất người điên chính là trông họ có thể rất bình thường.

- Anh nói đúng.

- Em biết Kathy Bates trong Misery⁽¹⁾ không? Anh ngồi thẳng lại. Bà ta đáng sợ kinh khủng.

Anh với lấy một miếng xăng-đuych khác.

- Đúng vậy, Mr.Man.

Anh bật cười, muốt miếng bánh.

- Vậy là em nghỉ việc, chuyển đến Gospel vì một tên thần kinh đã giết cả gia đình hắn?

Đó chỉ là một lý do.

- Em bỏ việc vì em không thể cứ tự nhủ bản thân rằng những người em lần theo là lũ đồi bại, xứng đáng bị phát hiện, rằng bằng cách nào đó em vẫn thấy dễ chịu sau mọi chuyện.

- Em đến đây tìm kiếm một sự thay đổi, cũng như anh. Anh nói như thể đó là sự thật.

Có thể.

- Có bao giờ em nghĩ sẽ quay lại không?

- Với công việc thám tử ư? Cô lắc đầu.

- Quay lại Vegas?

Cô ngẫm nghĩ một lúc. Vegas đã cho cô những kỷ niệm đau buồn, nhưng đôi lúc cô thực sự nhớ ánh đèn rực rỡ nơi đó thành không bao giờ ngủ.

- Có thể. Em đã dành phần lớn đời em sống ở đó. Đó là nơi em tốt nghiệp năm cuối phổ thông, rồi em vào Đại học La Verne. Là nơi em thường tiệc tùng như một ngôi sao nhạc rock, sau đó lấy giấy phép hành nghề thám tử tư. Với em, nó luôn là nhà. Có thể sẽ lại như thế.

Rob ăn vội xăng-đuych của cả hai người, rồi đưa cô trở lại phòng ngủ trên lầu. Họ lại làm tình tựa vào bức tường đó grannit trong phòng tắm, nhẹ nhàng tận hưởng cơn số chín trăm chín mươi sáu. Sau đó, anh lau khô người cho cô rồi ra xem bản tin lúc mười giờ. Tới bản tin thời tiết, mệt quá, anh thiếp đi lúc nào không hay.

Kate gỡ tay anh khỏi eo mình thu lại đôi giầy và quần lót. Cô nhìn anh lần cuối, thiếp đi giữa đống chăn gối và ánh trăng bạc tràn vào giường. Cô xuống cầu thang, vừa đi vừa mặc lại váy. Cô xỏ giầy, nhét quần áo lót vào trong cái túi nhỏ màu đen.

Sau đó cô ra về, nhẹ nhàng khép cánh cửa đằng sau. Vì đó là những gì bạn làm với người đàn ông trong mộng. Bạn bỏ đi trước khi có thể làm những điều ngớ ngẩn như dành trọn một đêm bên anh ta. Trước khi bạn có thể tự đánh lừa chính mình rằng những gì bạn có là thật.

Sáng hôm sau, bước vào cửa hàng M&S, Rob tìm Kate ngay. Cô đang đứng sau quầy, nhập hoá đơn tính tiền hàng trong một cái rổ nhựa màu xanh cho Regina Cladis. Trông cô rất đẹp. Đẹp như một thứ anh muốn vác lên vai khуên về nhà. Bà già nói gì đó khiến Kate bật cười, tiếng cười dễ chịu, áp áp thấm qua những đở xương sườn, ngự trị trong lòng ngực anh.

- Chào buổi sáng, Rob. Ông Stanley đứng cạnh máy pha cà phê gọi.

- Chào ông, Stanley.

- Chào Rob. Dylan Taber tay cầm cốc cà phê, lên tiếng.

- Chào ông, cảnh sát trưởng. Mọi chuyện ổn chứ hả? Rob chào lại, trong khi đi về phía quầy thanh toán.

- Không có gì đáng phàn nàn.

Kate ngược lên nhìn anh. Khóe miệng cô hơi nhích lên, như thể cô rất cố gắng không mỉm cười. Cô mặc áo sơ mi trắng, có dây buộc ngang ngực và

vài hoạ tiết trang trí màu đen bên dưới. Cái áo không bó sát quá, cũng không hở chút nào, nhưng trông vẫn vô cùng gợi cảm.

- Bà nên dùng thử mút jalapeno. Anh tiến lại gần sau lưng, nói với Regina. Ngon lắm đây.

- Kate cũng nói thế. Regina quay lại, liếc nhìn anh qua cặp kính dày cộp. Nhưng tôi không mua đâu.

- Được thôi, nhưng hôm qua cháu thấy Iona phải giành nhau với Ada một lọ này đây.

Mắt bà ta nheo lại.

- Sao họ lại giành nhau chỉ vì một lọ được?

Anh đã không nghĩ đến chuyện đó.

- Ai mà biết được cái gì khiến vài phụ nữ rút găng của họ ra đâu.

- Há?

- Tiền thừa của bà đây, Regina. Kate nói, trên môi nở một nụ cười không thể kiềm chế được.

Bà già vừa lấy túi hàng xong đi khuất, Rob chiếm ngay chỗ đứng của bà ta ở quầy.

- Chúng ta có chút chuyện cần nói, bé yêu.

Cô cười tươi rói

- Anh lại gọi em là bé yêu đây.

- Anh biết mà. Anh chống tay lên mặt quầy, ngả người lại gần hơn. Em muốn nói chuyện ở đây, hay ở chỗ nào đó riêng tư hơn?

Cô ngó xung quanh cửa hàng, rồi đôi mắt màu nâu của cô bắt gặp ánh mắt anh.

- Văn phòng ông em.

- Em đi trước đi.

Anh vòng ra sau quầy thanh toán, ánh mắt lướt xuống nhìn phần lưng áo trắng tới cặp quần dài màu đen của cô. Cuối cùng thì anh cũng được thấy hình xăm của cô. Hình xăm màu xanh, vàng và phủ một bên cặp mông tròn, mịn màng. Anh thích nó. Anh thích tất cả mọi thứ ở Kate. Ngoại trừ một thứ duy nhất.

- Sao đêm qua em bỏ về mà không nói cho anh biết? anh hỏi ngay khi chỉ có hai người.

Cô dựa vào cánh cửa đã đóng, mái tóc đỏ sẫm xoa ngang vai.

- Anh ngủ nên em không muốn đánh thức anh dậy.

- Thế quái nào mà em lại bỏ đi như thế? Khi tỉnh dậy, phát hiện ra cô đã đi, anh rất tức giận, không phải chỉ vì anh muốn tắm tiếp cùng cô.

- Em không ở lại được. Nhất là sau khi bị ông cho một bài giảng đạo về chuyện thông dâm.

Ngày trước, anh đã lợi dụng phụ nữ và họ lợi dụng anh. Anh không muốn làm như thế với Kate. Anh đã có một cuộc hôn nhân tồi tệ. anh cũng không

muốn chuyện đó. Anh muốn một điều gì đó nằm giữa hai điều trên. Điều gì đó anh chưa từng có trước đây. Một người phụ nữ trong đời anh thực sự thích bên ngoài giường ngủ. anh tiến một bước về phía cô, khẽ lùa những ngón tay vào vuốt ve mái tóc, nhìn vào đôi mắt cô. Đôi mắt mới đem qua còn nhìn anh đắm đuối, ánh lên sự ham muốn tột cùng của hai tâm hồn đồng cảm.

- Nếu em không ở lại qua đêm, ít nhất cũng phải nói với anh là em về chứ. Kể cả anh đang ngủ. Nếu thế anh sẽ không phải lang thang tìm em, vì tưởng em bị lạc trong nhà anh.

Cô mím môi.

- Anh đã làm thế à?

- Ừm...

Có lẽ anh không nên thừa nhận chuyện đó. Trước khi có thể thú nhận bất kì điều gì khác gây bối rối, anh hôn cô. Anh chỉ định hôn vội, nhưng anh ngừng lại quá lâu, và cơn thèm khát chưa được thoả mãn đêm qua lại trở dậy trong lòng anh. Đôi môi cô hé ra, lưỡi cô chạm vào lưỡi anh, trơn, ẩm, có vị cacao, kem đặc và Kate.

Anh ngừng lại một chút, hai tay đã lùa trong làn áo, đặt trên ngực cô. Núm vú cô căng cứng trong lòng bàn tay anh. Những ngón tay của cô nắm chặt cổ tay anh. Bên ngoài cửa, anh nghe thấy ông Stanley đang đi lại trong cửa hàng.

- Rob, chúng ta không thể làm chuyện đó ở đây được. Cô run rẩy thì ào.

- Em chắc chứ?

- Vâng. Đây là văn phòng ông em mà. Ông đang ở ngay ngoài kia.

Cô ấy nói đúng. Làn này đúng.

- Xin lỗi. anh hạ tay xuống, đặt trên eo cô. Anh lại lạc lối rồi.

Cô liếm đôi môi ướt vì nụ hôn của anh.

- chuyện đó xem ra có vẻ hay xảy ra với anh.

Chỉ đối với cô thôi. Cô khiến anh khó thở. khiến anh đánh mất mình. Có thể bởi vì anh cảm thấy an toàn và thoải mái với cô, đủ để anh đánh mất mình. Ý nghĩ rằng anh cũng làm cho cô đánh mất mình thực sự làm anh rất kích thích. Anh siết chặt eo cô rồi cố gắng buông tay ra.

- Đi qua đêm nay nhé.

Cô ngơ ngác, chớp chớp mắt như thể đang cố gắng giữ tỉnh táo.

- Chúng ta sẽ ăn tối. anh nói tiếp. Chơi bi-a. Sáu rưỡi nhé?

Cô gật đầu, chỉnh chang lại quần áo.

- Nếu em không đến. anh cảnh cáo lần thứ hai trong chưa đầy hai mươi tư giờ. Anh sẽ tìm em.

- Em sẽ đến. cô hít một hơi thật sâu rồi mở cánh cửa. em sẽ đá mông anh ở bàn bi-a cho xem.

- Được thôi. Anh cười.

Nhưng mấy tiếng sau, cô đã thắng bốn trong sáu ván. Hầu như là vì anh bị rối trí khi thấy cô vươn người trên bàn bi-a.

Anh nướng thịt, hai người lại dùng bữa trong phòng ăn nhà anh. Rồi anh đưa cô lên giường, nơi anh tiếp tục ghi điểm.

Qua tuần sau, họ làm thêm vài lần nữa. Một lần làm nhanh trong con hẻm đằng sau cửa hàng Rocky. Một lần "thôi kèn" trong chiếc Hummer của Rob anh rất thích lần đó.

Cô mang theo một cái giỏ picnic, và họ ăn trên giường trong khi xem trận đấu của Chinook's Avalanche trên tivi màn ảnh rộng trong phòng ngủ của anh.

Cô quỳ giữa cái chân len màu xanh, mặc một cái áo của anh từ hồi còn chơi cho Red Wings. Cái áo trùm từ vai xuống bắp đùi cô. Anh tự hỏi tại sao cô lại phải mặc áo như thế. Anh vừa mới dành hẳn một giờ khoái lạc để gắn gũi với những phần trên cơ thể cô che đi.

Ồi. Cô nhăn mặt khi cái camera quay cận cảnh thủ thành Luc Martineau của Chinooks dùng gậy nện Teemu Selanne ở phía sau. Khi đòn đó có vẻ không dọa được Fin, Luc móc vào giày trượt khiến anh ta ngã dúi dụi.

- Hay. Rob cười phá lên.

Cô phết phô mai Brie lên lát bánh mì gậy, đưa nó cho anh.

- Chơi thế trông không đẹp lắm. Cô lấy một ít nho xanh đưa tiếp cho anh. - Số sáu mươi tám kia trông dễ thương đó chứ?

- Selanne á? Anh nhai một quả nho, nhăn mặt. Dễ thương á? Cảm giác gì đó hơi chút ghen tị dấy lên trong ngực anh. Chỉ có anh không nghĩ đó là ghen tị vì anh không phải một thằng hay ghen. - Selanne đánh y như con gái, còn giọng thì lè nhè lè nhè, em sẽ không hiểu hẳn ta nói gì đâu.

- Ai thèm quan tâm chuyện đó chứ. Cô liếc sang anh

Anh túm lấy eo, kéo cô áp vào bộ ngực trần của anh.

- Không được nhìn Selanne nữa.

Cô trèo lên ngồi trên bụng anh.

- Tiếc là em chưa bao giờ được xem trận hockey nào có mặt anh.

- Anh có nhiều băng ghi hình cũ lắm. anh lùa tay vào trong áo sờ eo cô. Có lẽ hôm nào đó anh sẽ cho em xem.

Nhưng không phải hôm nay. những cuốn băng vẫn cất trong một cái hộp, nơi chúng đã ở đó từ khi anh buộc phải giải nghệ. Anh có nhiều việc quan trọng hơn phải làm hôm nay.

Và ngày hôm sau cũng vậy. Lần đầu tiên trong đời, Rob bắt đầu bịa ra các lý do để gặp một người phụ nữ.

Anh kiểm tra cô vào buổi sáng khi cô nướng bánh mì. anh thuyết phục cô cần lái xe ra ngoài vài tối một tuần để giúp anh làm món granola thật ngon. Anh bảo cô rằng anh phải tìm cho ra công thức cân bằng để nó không có vị như bìa các-tông hay sinh tố. anh nói anh muốn thuê ai đó làm nó cho anh để

anh có thể bán cho khác cắm trại và dân du lịch ba lô ở cửa hàng anh. Anh biết chuyện đó sẽ cuốn hút cô.

Đó gần như một lời nói dối và anh chẳng may may lấy làm hối tiếc.

Chủ nhật đầu tháng Năm, anh đón cô lúc sáu giờ sáng. Hai người tới một chỗ anh biết ở ven sông Big Wood, nơi bấy cá hồi không thể cưỡng lại một con mồi giả hoàn hảo thời gian này trong năm.

- Đồi này trông không dễ thương chút nào. Kate nói trong khi xỏ đồi ủng cao su tổng hợp anh đưa.

Rob giúp khoác bộ đồ câu cá ra ngoài cái áo len của cô. Cô đội cái mũ len anh đưa, đứng xem anh buộc một con mồi màu be vào dây câu cho mình.

- Chúng ta dùng nó làm mồi à? Cô lại gần ngó kỹ hơn.

- Không, bé yêu ạ. Đây là nhử mồi. không phải làm mồi.

Cô định nhắc anh không được gọi bé yêu nữa, anh đã hôn cô rồi lội ra sông. Cô theo sát anh, chăm chú nhìn lưng áo anh trong khi anh kiểm tra xem chỗ nào có đá trơn trước khi bước vào. Dòng nước lạnh buốt đẩy phía sau đầu gối họ khi anh chỉ cho cô phải giữ cần câu như thế nào. Anh đứng sau lưng, nắm tay cô, dạy cách quăng cần cơ bản như cha anh đã dạy anh.

- Giữ cần ở khoảng hướng một hoặc mười một giờ. Anh dạy. khi cô đã nắm vững được cơ bản, anh chỉ cho cô làm thế nào để nới thêm dây. - Giờ chúng ta sẽ quăng ra khoảng bốn mét.

Anh kéo dây trong khi trong cuộn ra thả nổi trước mặt họ. anh chỉ cho cô quăng khoảng bao nhiêu dây mỗi lần lùi lại hay quăng về phía trước.

- Tốt nhất là quăng làm sao cho mồi chạm mặt nước trước khi giật lại

Mồi của cô bị mắc vào bụi cây đằng sau hai người. thay vì phí thời gian gỡ nó ra, Rob thò tay vào trong túi áo, lấy một cái kéo và cắt luôn dây.

- Xin lỗi, em làm mất mồi của anh rồi. Cô nói khi anh lấy một con khác trong áo gi-lê ra.

- Tiếc làm gì em. Anh cũng làm mất suốt. Đó là một phần của môn này, và anh có cả nghìn con cơ mà. Anh đứng đằng sau cô, bàn tay nhẹ nhàng vuốt quanh eo cô khi cô tháo dây và bắt đầu quăng mồi. Không, cổ tay em cứng quá. Nhẹ nhàng thôi.

Anh thì thầm vào tai cô

- Em biết nhẹ nhàng là sao mà, phải không, bé yêu?

- Anh không làm em phân tâm được đâu. Cô vẫn giữ đầu cần câu giữa đường một và mười một giờ. - Và đừng có gọi em là bé yêu.

- Sao lại không ?

- Bởi vì chắc hẳn anh có rất nhiều bé yêu trong đời anh rồi.

Anh ngẩn người một lúc.

- Không. Chỉ em thôi.

Ngày Chủ nhật thứ ba đi câu cùng nhau, cô câu được con cá đầu tiên. Một con cá cầu vòng khoảng ba mươi centimet câu xuôi dòng đã cho cô thêm

quyết tâm. Những xoáy nước phản chiếu ánh mặt trời ban chiều lấp lánh trên đôi chân thon dài đi ủng lội nước màu xanh thẫm. Tiếng cười của cô hoà vào tiếng nước róc rách khi cô bắt được con cá hồi.

Trong khi gỡ móc câu, anh ngắm cô mê mẩn màu sắc rực rỡ của con cá câu vòng. Cô nhẹ nhàng vuốt ve phần thân trơn tuột của nó.

- Đẹp quá, Rob à.

Đôi mắt sáng của cô ngược nhìn anh. Không khí se lạnh ban sáng làm hai má cô ửng hồng. anh chưa bao giờ quen một cô gái nào như Kate. Một cô gái đeo vòng tay Tiffany và mặc quần lót ren, đứng câu cá giữa dòng sông lạnh giá bên anh.

Cô cầm con cá từ tay anh rồi cẩn thận thả nó xuống nước. Con cá quẫy nhẹ đuôi, làm bắn nước lên ửng cô. Sau đó, nó lao vút đi. Cô cúi xuống rửa tay trong làn nước lạnh buốt. Cô ngược lên nhìn anh, ánh mắt ngập tràn niềm vui.

- Thật tuyệt vời.

Anh thấy ngực thắt lại. Một chút bồi hồi trong tim. Như thể anh chưa bao giờ nhìn thấy vẻ vui sướng hiện trên khuôn mặt cô. Anh đã nhìn thấy nhiều rồi bởi vì chính anh là người mang lại điều đó.

Anh nói thêm ba mét dây, móc vào đầu cần rồi quăng con mồi ra chỗ đẩu một vũng xoáy. Con mồi bắt đầu trôi, anh kéo cần ngược dòng và chỉnh dây câu. Anh liếc sang nhìn Kate đang chỉnh lại con mồi. không còn cảm giác thắt lại trong ngực. không còn bồi hồi. anh quay đi, thoải mái thư giãn. Không còn gì khiến anh phải cố gắng và tính toán.

Ngày Chủ nhật tiếp theo là Ngày Của Mẹ nên họ không đi câu. Hai người ăn tối cùng mẹ anh và ông Stanley. Sau món khoai tây đỏ và thịt cừu tâm bột bạc hà rán, họ nghe kê hoạch tổ chức hôn lễ. Ngày được định là ngày thứ Bảy thứ hai của tháng Sáu. Stanley và Grace sẽ tổ chức hôn lễ ở công viên bên hồ. Hai ông bà định sẽ đọc thơ cho nhau nghe. Họ đề nghị Rob và Kate đứng lên cùng họ.

- Chắc chắn rồi ạ. Kate nói, khoé môi hơi run run.

- Mấy bài thơ có dài không ạ? Rob hỏi.

- Ôi. Mẹ anh trả lời. Khoảng mười lăm hay hai mươi phút thôi.

Rob khẽ rên rỉ còn Kate đưa khăn ăn lên miệng, hắng giọng.

Xong bữa, mọi người xếp đĩa ra ngoài. Kate ngỏ ý giúp mẹ anh dọn bàn.

- Không, cháu không phải làm đâu, ra với ông đằng kia đi. Grace khẳng khẳng. Rob sẽ phụ một tay giúp ta.

Rob sẽ đi Seattle vào buổi sáng, và anh đoán mẹ muốn nói chuyện riêng với anh về chuyến đi này.

- Có chuyện gì giữa con và Kate thế? Thay vào đó bà hỏi.

- Gì ạ? Anh nhìn mẹ, xếp đĩa vào bồn rửa.

- Đừng có đùa. Bà đặt một cái đĩa lớn lên bàn bếp, sau đó thò tay vào ngăn

kéo lấy ra một hộp cà phê không cafein. Mẹ hiểu cái cách con nhìn cô ấy.

- Con nhìn cô ấy như thế nào ạ?

- Giống như cô ấy rất đặc biệt với con.'

Anh mở cái ngăn kéo, lấy ra vài cái bát nhựa có nắp.

- Con thích cô ấy.

- Con nhìn cô ấy theo cái cách không chỉ là thích.

Anh dùng thìa xúc khoai tây đỏ vào trong một bát, không trả lời.

- Con đừng có lừa mẹ. Mẹ biết con khế đá chân tình tứ với con bé dưới gầm bàn.

Thực ra, chân anh không ở gần chân cô, nhưng bàn tay lại đặt trên đùi cô suốt cả buổi tối. không khơi gợi, chỉ là chạm vào cô thôi. Anh nhún vai.

- Con rất thích cô ấy.

- Con đã ba mươi sáu tuổi. Bà rót đầy bình đựng nước rồi nói. Ba tuần nữa con sẽ ba mươi bảy.

- Và năm sau con sẽ ba mươi tám. Ý của mẹ là gì? Anh hỏi, mặc dù anh thừa hiểu.

- Kate là một cô gái tốt. có thể là người con nên nghiêm túc. Bà ngừng lại, và anh không phải đợi lâu để nghe tiếp phần còn lại. Có thể cưới.

- Có thể không. Con đã từng làm thế và con không giỏi chuyện đó.

- Con kết hôn là vì Louisa có bầu thôi.

- Không có nghĩa là con không yêu cô ấy. anh nhìn mẹ, hỏi. Bánh pie để đâu hả mẹ?

Chủ đề kết thúc.

Không gì có thể làm một chuyện tốt đẹp rồi tung lên như việc bàn đến chuyện cưới xin. Tạ ơn Chúa, Kate đã không ép anh theo hướng đó. Cô không bao giờ hỏi anh sẽ đi đâu, hay khi nào cô có thể gặp lại anh. Cô không hay ghen tuông khi anh nói chuyện với cô gái khác hay dờ chừng hoang tưởng khi anh phải làm việc muộn và không thể gặp anh. Cô không cố tỏ ra nữ tính và muốn nói chuyện về mối quan hệ của họ.

Theo như anh nghĩ, chuyện đó khiến mối quan hệ của họ gần như hoàn hảo.

Chuyến đi của Rob tới Seattle không khác gì địa ngục. Từ lần cuối anh đến thăm, Amelia đã bước vào độ tuổi quậy phá, thường điên lên giống như bị ma ám. Dấu hiệu đầu tiên là con bé chuyển sang ử rũ khi anh đưa con bé đi chơi với cô gái nhỏ của một đồng đội cũ, Taylor Lee. Chưa đầy nửa giờ ở nhà Bruce Fish, Amelia đã giật con búp bê Bạch Tuộc Henry của Taylor Lee rồi đập vào đầu bạn.

Vụ việc xảy ra ở nhà Fishy vẫn còn đỡ hơn cơn giận kinh khủng con bé trút vào anh tối qua trong thành phố, khi anh đưa nó đến quán mỳ Old Spaghetti Factory. Con bé ngoan hiền suốt bữa tối. Phải, ngoan ngoãn như một đứa trẻ hai tuổi có thể nhưng trên đường ra ngoài, anh không cho con bé cầm kẹo Lifesavers mà con bé thừa biết đang ở trong túi áo anh. Con bé liền lăn ra

đất, tự cắn gót chân trên sàn nhà. Và tất cả những gì anh có thể làm là đứng ngây ra nhìn, sợ rằng nếu bé con bé lên, nó sẽ sút ah đau điếng bằng đôi giầy hồng.

Cô con gái bé nhỏ đáng yêu của anh đã trở thành một đứa bé quái quỷ. Và thêm phần long trọng, Louisa cũng hoàn toàn mất trí luôn. Khi anh vừa chuẩn bị quay về, cô ta ngỏ ý hai mẹ con sẽ cùng anh về ở Gospel. Không ở hẳn, chỉ ở cuối tuần thôi.

Suốt những tháng hè, công việc kinh doanh bận rộn khiến anh không được gặp Amelia nhiều như mong muốn, và anh không ngại được gặp con bé nhiều hơn. Nhưng anh không muốn Louisa cũng ở đó với mình. Nếu cô ta lại lôi chuyện kia ra nói nữa, anh sẽ đưa ngay cho cô ta tên các văn phòng bất động sản trong vùng.

Máy bay hạ cánh xuống Boise tầm giữa trưa, anh kiệt sức, không háo hức gì một chuyến xe dài về Gospel. Cách thị trấn khoảng một giờ xe, anh rút điện thoại gọi cho Kate. Mười phút sau khi anh về tới nhà, cô đã có mặt. Thấy cô đứng ở hiên nhà, anh tưởng như được gặp ánh mặt trời.

Cửa vừa khép lại, cô đẩy ngay anh xuống sàn gỗ cứng anh kinh ngạc thốt lên một tiếng. Cô túm cổ tay và ghì chặt quá đầu anh. Chiếc đồng hồ Rolex vàng anh được tặng khi ký hợp đồng với Seattle Chinooks đập mạnh vào cánh cửa, cào xước tay anh. Anh không bận tâm.

- Em định làm gì thế?

- Một cuộc tập kích.

Cô hôn cổ anh, tiếp xúc với cái miệng ướt át của cô khiến sống lưng anh run rẩy.

- Em định làm anh đau à?

- phải, nhưng em nghĩ anh sẽ không phàn nàn đâu.

Anh nhắm mắt lại.

- Có phải là em nhớ anh không?

- Không. Cô đáp, nhưng những hành động của cô chứng tỏ đó chỉ là câu nói dối. em quá bận nên chẳng nhớ anh đâu.

Cô buông một bên cổ tay anh ra, vuốt ve xuống ngực anh. " Ừmm" cô nhẹ nhàng mút cổ họng anh. Cô cởi khuy áo sơ mi anh, kéo nó ra khỏi cạp quần. Sau đó, cô sờ nắn, khẽ bóp đũng quần anh.

- Như này có phải là anh nhớ em không?

- Chúa ơi có. Anh rên rỉ.

Cô bật cười, hôn dọc xuống rãnh ngực và vết sẹo của anh. Cô quỳ xuống, dí sát mặt vào bụng anh trong khi mở khuy quần anh ra. Cô ngược nhìn anh và nhẹ nhàng đưa tay nắm lấy nó. Cô nhẹ nhàng hôn lên phần đỉnh đang căng cứng. Anh giang giộng chân ra để không bị ngã. Cái miệng nóng bỏng, ướt át của cô mút liên tục cho tới khi anh lên tới đỉnh.

Xong xuôi, cô kéo quần anh lên như cũ.

- Anh nghĩ là anh yêu rồi. anh nói, hoàn toàn thư thái.

Cô cài cúc quần anh lại.

- Không, không phải vậy. Chỉ là lời của anh sau khi hưởng thụ thôi.

Có lẽ cô đúng, nhưng một phần nhỏ trong anh ước cô không quá vội vàng gạt lời anh nói, cứ như anh không thể có ý như thế. Anh rất thích cô. Thích được ở bên cô. Anh yêu cái cách cô khiến anh cảm nhận. anh yêu cảm giác được làm tình với cô, nhưng đó không phải tình yêu. Tình yêu không cảm nhận thư thái như thế này. Tốt đẹp như thế này.

Cuộc sống của anh ở đây, ở Gospel này, gần như hoàn hảo. Tại sao anh lại muốn làm nó rối tung lên vì thứ gọi là tình yêu cơ chứ?

(1) Kate Bates là nữ diễn viên chính trong bộ phim kinh dị nổi tiếng Misery (Sự đau đớn) (1990). Kate Bates vào vai Annie Wilkes, một y tá hâm mộ cuốn tiểu thuyết của nhà văn Paul Sheldon, vẻ bề ngoài bình thường nhưng bị tâm thần, nhẫn tâm hãm hại nhà văn Sheldon để ông không thoát khỏi tay bà ta

CHƯƠNG 18

Chiếc CRV của Kate dừng lại trước cột đèn đỏ duy nhất trong thị trấn. Trên ghế phụ để một cái hộp Tiffany nhỏ, bên trong có một con môi giả Egg Sucking Buggê. Tuần trước, cô đã hì hụi cuộn con môi đó để làm quà sinh nhật cho Rob. Dĩ nhiên là nó thua xa những con ồi Rob làm. Dù sao thì cô cũng đã rất vất vả làm nó. Cô tự hỏi không biết anh có cảm động vì nỗ lực của cô không nhỉ.

Cô đổi tư thế ngồi, cố tìm một tư thế thoải mái hơn. Cái quần lót dây thạch anh cô đặt mua từ cửa hàng Frederick's ở Hollywood khó chịu kinh khủng, cửa vào phần hông cô, đây là còn chưa kể tới các chỗ khác. Nó được làm bởi hàng trăm viên đá thủy tinh trong suốt, xuyên vào nhau tạo hình một tam giác sáng loá. Cái áo lót đi kèm làm đầu ngực cô ngứa ngáy, còn cái móc ở giữa thì cửa vào bên ngực trái. Trông cô không khác gì một vũ nữ vừa trốn khỏi Rio. Cô tự hỏi không biết anh có thích thú với bộ đồ lót của cô không nữa.

Đèn chuyển màu xanh, cô vượt qua ngã tư. Cô vớ lấy cặp kính râm. Đã bảy giờ tối, mặt trời tháng Sáu sắp lặn. Cô chưa bao giờ đến nhà anh đột xuất như vậy. Cô đoán anh sẽ không thấy phiền chút nào đâu.

Anh có nhắc tới sinh nhật anh vài tuần trước, nhưng cô cố tình tránh chủ đề đó để có thể làm anh ngạc nhiên. Cô có những kế hoạch dành cho anh, những kế hoạch anh sẽ không thể quên ngay được.

Cả ngày nay cô chưa gặp Rob, nhưng đây cũng không phải lần đầu tiên. Gần đây anh bận rộn quá, đến nỗi phải thuê thêm hai người giúp việc cùng với mấy cậu bé để lau rửa dụng cụ cắm trại. Cô đoán chắc là anh đang ở chỗ du thuyền.

Sợi dây thạch anh mảnh siết vào vai cô. Cô luồn một ngón tay sượt cổ cái váy khoác ngoài, chỉnh lại dây. Từ hôm Rob từ Seattle về, cô nhận ra một chút thay đổi rất nhỏ ở anh. Anh tỏ thái độ muốn chiếm hữu hơn, như thể anh đang cố gắng ràng buộc cô. Anh làm cho cô một cái áo gi-lê câu cá, tặng cô vài con môi giả đắt tiền. Cái ngày anh tặng cô quyền sách làm thế nào để trở thành một thiên tài tài khoản là cái ngày cô không còn giữ khoảng cách với anh được nữa. Cô không thể tự nhủ rằng anh chỉ là một người đàn ông trong mơ. Cô ngược nhìn gương mặt tươi cười của anh, và cô làm một điều lâu nay vẫn kiềm chế không bao giờ làm.

Cô cố gắng kìm nén cảm xúc giữ một khoảng cách an toàn, nhưng trái tim cô không chịu tuân theo. Cô đã yêu Rob mất rồi. Chân thành, cuồng nhiệt và say đắm. Thứ tình yêu lấy đi hơi thở của bạn, và làm bạn sợ chết khiếp.

Cô rẽ vào con đường dẫn vào nhà anh, đỗ xe trước cửa gara. Cô vợ lấy cái hộp Tiffany, đóng cửa xe lại. Gót đôi giày cao gót màu bạc gõ trên nền bê tông khi cô đi theo lối dẫn vào nhà. Sợi dây thạch anh của cái quần lót siết lại làm cô phải bước tới cửa thật nhẹ nhàng. Cô bấm chuông, chủ tâm để tay bên cạnh sườn. Cô không muốn bị tóm vào mông khi Rob ra mở cửa.

Cửa mở, nhưng không phải là Rob. Một phụ nữ với mái tóc vàng cắt ngắn, mặc váy ống màu đỏ đứng ở ngưỡng cửa. Cô ta có đôi mắt màu xanh sương và làn da tuyết vời, khuôn mặt xinh đẹp không có lấy một nốt ruồi, chút tí vết hay lỗ chân lông. Một tiếng chuông báo động vang lên trong đầu Kate.

- Chào cô.

Kate ngó ra đằng sau cô gái tóc vàng vào trong nhà. \

- Rob có nhà không?

- Có. Anh ấy trong nhà. Cô ta trả lời, nhưng không nhúc nhích. Tôi có thể giúp gì cho cô?

Có một chút thù địch trong lời nói dịu dàng của cô ta.

- Không, tôi không nghĩ cô giúp được. Kate không biết người phụ nữ này là ai, nhưng cô ta hành động cứ như là chủ nhân nơi này vậy. Cô là ai?

- Tôi là Louisa.

À, ra là vợ cũ.

- Vâng, Rob có kể về cô. Thực ra là anh không kể, kể rằng Louisa rất đẹp.

Vẻ đẹp thường được thấy trong vòng tay của một người đàn ông cực kì giàu có. Anh cũng không nói cô ta sẽ đến Gospel dự sinh nhật anh hôm nay. Tiếng chuông báo động trong đầu Kate dữ dội hơn, nhưng cô mặc kệ. Rob đã ly dị với người đàn bà hoàn hảo này. Và như Kate nhớ được thì anh đã nói anh yêu cô ta nhưng không bao giờ thích cô ta.

- Tôi là Kate Hamilton.

- Ừm. Cô ta nghiêng cái đầu sang một bên, để lộ mái tóc ngắn cắt tỉa gọn gàng. Thật hay là Rob chưa bao giờ kể về cô.

- Ái chà. Vậy là Kate không nhầm về thái độ thù địch. Cô ghét phải thừa

nhận chuyện này, nhưng thực sự lời châm chọc của Louisa đã khứa vào đầu đó trong trái tim cô.

- Sao anh ấy lại phải nói về vợ cũ về tôi nhỉ?

Nhưng tại sao anh ấy lại chưa kể về cô chứ?

- Bởi vì Rob và tôi vừa mới bàn đến chuyện hoà giải. Tôi nghĩ nếu cô là một phần quan trọng trong đời anh ấy, anh ấy sẽ kể về cô.

Hay đây, giờ thì cô cảm thấy không chỉ là tiếng chuông báo động trong đầu và một vết cứa. Nhưng cô vẫn tự trấn an rằng Louisa đang nói dối. Cô phải như vậy. Rob sẽ không làm thế với cô. Cô định đáp lại thì Rob từ bếp đi ra phòng giải lao. anh mặc quần bơi màu xanh, áo may ô trắng, tay bế một bé gái mặc đồ bơi màu hồng, đi dép tông. Cô bé vòng tay ôm cổ Rob. Kate nhận ra cô bé trong các tấm ảnh rải rác trong nhà Rob. Khi anh ngoái qua lưng Louisa thấy Kate, anh bước chậm lại

- Kate

- Chúc mừng sinh nhật. Cô đưa cái hộp Tiffany ra, yêu anh nhiều đến mức trái tim đã rạn nứt của cô tưởng như tan vỡ dưới lớp áo lót thạch anh. Cô sẽ giữ lạc quan hoặc cố gắng tới chết.

- Cảm ơn em. Anh đặt con gái xuống. Ngồi với Rob và cô vợ cũ khó chịu của anh trong khi những viên thạch anh cứa thêm vào da thịt lại là chuyện khác.

Không. Em không biết là anh có bạn. Lẽ ra em nên gọi trước.

- Như thế sẽ tốt hơn. Louisa nói.

Rob cau mày nhìn vợ cũ.

- Em không phải gọi trước. ở lại ăn tối đi. Anh đang định làm mấy món nướng.

Nếu anh có ý định hoà giải với vợ, liệu anh có mời cô ở lại ăn tối không? Trong cô lại dấy lên chút lạc quan.

- Không, Cảm ơn. Nhưng không có nghĩa là cô quá mù quáng. Louisa vừa nói cho em biết hai người đang định tái hôn.

- Không phải thế. Anh nói và Kate cảm thấy cơn đau trong ngực cô giảm đi. Một nếp nhăn hằn sâu giữa cặp lông mày Rob. Anh vỗ nhẹ đầu con gái.

- Đi tìm bé yêu của con đi. Cô bé ở trang kỷ ấy. Amelia vừa đi, anh quay sang nhìn cô vợ cũ. - Quên chuyện đó đi.

Louisa nhìn anh. Thậm chí nét mặt nhìn nghiêng của cô ta cũng hoàn hảo.

- Anh nói với em là anh sẽ suy nghĩ việc đó.

- Anh đã nói và câu trả lời vẫn là không.

- Anh cần phải nghĩ kĩ hơn xem anh có muốn vứt bỏ một cơ hội để hàn gắn lại gia đình hay không.

- Louisa, vì Chúa. Anh nổi cáu. tại sao em luôn ép anh cùng một việc như vậy cho đến khi anh phải điên lên. Anh sẽ không tái hôn với em. Anh sẽ không cưới bất kì ai. Không bao giờ. một lần là quá đủ rồi.

Những lời của anh mất mấy giây mới thấm được vào đầu Kate. Trong khi họ nói chuyện, cô thấy choáng váng. Cô lùi lại một bước. Chúa ơi. Cảm giác đau nhói trong tim. Một lần nữa nó lại xuất hiện. Một bộ đồ lót khiêu khích khác. Nhưng cùng một kẻ bạc tình.

- Xin lỗi vì đã làm hỏng ngày sinh nhật của anh. Đầu óc cô choáng váng, rồi bời. Cô vội quay đi trước khi làm điều gì đó khó xử như bật khóc ngay trước mặt mẹ phù thủy điên rồ Louisa kia.

Rob bắt kịp cô ở chân cầu thang.

- Kate. Anh thề là anh không định quay lại với Louisa. Em không phải đi đâu cả.

- Có. Em phải về. cô đi tiếp. Cô cần ra xe. Cô cần phải vào xe ngay.

- Thậm chí anh cũng không biết cô ta và con bé đến cho tới khi cô ta gọi anh từ sân bay ở Sun Valley sáng nay.

Không quan trọng. Cô với lấy tay cầm cửa.

Anh tóm lấy hai vai cô, xoay cô lại đối mặt với anh.

- Mai anh sẽ gọi cho em.

Con người mất cô nhói lên, cảm giác như sắp nổ tung. Cô nhận ra các triệu chứng. cô sẽ tan ra từng mảnh, nhưng chưa. Chưa đến khi cô ở một mình.

- Không. Đừng gọi. Em không thể làm chuyện này nữa. em đã nghĩ em có thể, nhưng em không thể.

Anh cau mày.

- Không thể làm gì?

- Em không thể tự nhủ rằng chỉ mơ mộng thôi là đủ. Đó là dối trá. Giọng cô run rẩy, cô cúi mặt. không biết bao nhiêu lần em đã tự nhủ rằng anh làm em tổn thương, nhưng em đã yêu anh rồi.

Anh ngắt người một lúc.

- Anh quan tâm đến em

Cô nói với anh rằng cô yêu anh, và anh nói anh quan tâm đến cô. Cô nghĩ như vậy vẫn còn đỡ hơn là câu cảm ơn. Cô nhìn anh, cố nén không bật khóc.

- Anh quan tâm đến em ư?

- Hơn bất cứ cô gái nào khác/

Thế chưa đủ. Không phải lần này.

- Được bao lâu sẽ thế nào sau một năm. Hai năm. Năm năm. Em sẽ phải từ bỏ bao nhiêu đời dành cho anh đây? Em sẽ phải nói dối mình bao nhiêu lần nữa đây? Bao nhiêu nữa cho tới khi anh quyết định chúng ta nên hẹn hò với người khác, chúng ta chỉ là bạn, hay anh đã tìm được cô gái khác?

- Anh không biết! chừng nào còn có thể.

Cô hít một hơi thật sâu rồi chậm chậm thở ra.

- Vậy chưa đủ.

- Còn quái gì nữa?

- Một người đàn ông hứa sẽ yêu em mãi mãi.

Anh siết chặt hai cánh tay cô.

- Chúa ơi, em đang nói về một cái nhẫn cưới hả? Anh lắc đầu. Thật điên rồ. Điên rồ. Giận dữ hoà cùng trái tim tan vỡ.

- Tránh xa tôi ra.

Anh nheo mắt lại, buông tay cô ra. Anh lùi ra xa khỏi chiếc xe. Cô giật mạnh cánh cửa, vội chui vào trong trước khi có thể oà khóc lên trước mặt anh. Cô cắm chìa khoá, nổ máy xe. Cô liếc vào gương chiếu hậu lần cuối, thoáng nhìn thấy bóng anh bước lên cầu thang trước khi tầm nhìn của cô khuất dần. Cô quay sang tập trung nhìn đường.

Có chuyện gì với cô vậy? cô đã tự nhủ là phải tránh xa Rob ra. Cô tới Gospel để cố gắng nhận ra cô đã làm gì sai, chứ không phải yêu đương, bằng cả trái tim và tâm hồn, với một người đàn ông không bao giờ có thể hứa yêu cô nhiều như cô yêu anh.

Xe cô rẽ vào cao tốc. không, giờ đây có một sự khác biệt. Sự khác biệt là cô không còn muốn chấp nhận ít hơn những gì cô đáng được hưởng. Cô yêu Rob. Yêu hơn bất kỳ người đàn ông nào khác. Nhưng ông cô đã đúng. Cô xứng đáng với tất cả mọi thứ một người đàn ông có thể trao cho cô. Trái tim anh ta. Linh hồn anh ta. lời hứa của anh ta rằng sẽ yêu cô mãi mãi.

Sáng hôm sau Rob tiễn Louisa và Amelia ra sân bay. Anh phải tốn khá nhiều tiền để thuê máy bay cho họ, nhưng anh sợ nếu không làm thế anh sẽ giết cô vợ cũ mất. và thực sự anh không muốn làm chuyện đó. Anh không muốn dành phần đời còn lại của mình trong tù, không muốn bà con họ hàng nuôi Amelia.

Nhưng cơn giận với Louisa không sánh được với những gì anh đang nghĩ về Kate. Cái quái gì đang xảy ra với cô ấy vậy? Tại sao cô ấy lại muốn làm mọi chuyện rồi tung lên với việc đòi hỏi nhiều hơn từ anh, một đám cưới? anh đã nghĩ cô khác những cô gái khác, nhưng cô lại không được như thế.

Anh nên hiểu rõ hơn trước khi dính vào cô ấy. anh đã rất khó khăn học được bài học rằng tình dục không bao giờ miễn phí. Luôn luôn có cái giá của nó. Cái giá của Kate là một nhẫn cưới. anh đã từng bị đẩy vào một đám cưới tồi tệ. anh không muốn bị ép buộc lần thứ hai.

Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra. Anh đếch cần biết cô sẽ chỉ ngồi ở cửa hàng, nướng bánh mì và trở thành bà cô già hay không. Anh thích Kate. Anh nói thật với cô rằng anh quan tâm tới cô. Anh thực sự quan tâm với cô, nhưng anh sẽ cố gắng quên cô đi.

Không đời nào anh để cô làm anh phát điên lên.

Anh vừa đỗ chiếc Hummer phía sau cửa hàng Sutter thì đã thấy Adam Taber đang đứng đợi. Rob mở cửa hàng, Adam theo anh vào trong.

- Chú Sutter ơi. Thằng bé nói. Hôm nay Wally nghỉ vì cậu ấy bị thủy đậu.

- Được rồi. Chú cũng không có nhiều việc cho cháu làm đâu. Rob ngoái lại nhìn Adam, tóm lấy cái túi trong tay thằng bé. - Cái gì thế? Anh hỏi, chỉ vào

những thứ nhìn rất giống granola.

- Granola ạ.

- Cháu lấy ở đâu ra thế?

- Ở cửa hàng M&S. Cô bán hàng ở đó làm.

- Kate á? Cô gái tóc đỏ ấy hả?

- Vâng. Cô ấy cho cháu miễn phí vì cô ấy muốn cháu nói với mọi người là nó rất ngon. Rồi sau đó mọi người đến mua.

Cô ta đã ăn cấp ý tưởng granola của anh

- Adam. Anh nói. - Cháu có nhiệm vụ trông cửa hàng cho đến khi Rose đến làm. Cháu sẽ quay lại trong ít phút nữa.

Anh thúc cùi tay để mở cửa trước, vội vã đeo kính lên, tức giận đến nỗi không còn quan tâm anh đang để một thằng nhóc mười tuổi trông nom cửa hàng. Mỗi khi điên lên thì anh không còn nhớ được gì hết. À không, anh có nhớ tối hôm qua, Kate đã nói với anh là cô ta yêu anh, sau đó, chưa đầy một giây, lại nói mọi chuyện kết thúc. Con giận bùng lên trong anh. Anh nghiến răng ken két.

- Chào Rob. Mấy hôm nay không thấy con đâu cả. Stanley niềm nở khi Rob bước vào cửa hàng M&S.

- Chào bác Stanley. Rob hít một hơi, cố ép cho quai hàm mở ra. Anh không muốn trút giận lên người sắp trở thành bố dượng mình.

- Lát nữa mẹ con sẽ đến đây để bàn chuyện hoa cho lễ cưới. Cũng sắp đến ngày rồi, con biết mà.

- Vâng, con biết. Kate có ở đây không ạ? Anh hỏi, cố kiềm chế không văng một câu chữ thê.

Stanley ngập ngừng rồi nói

- Nó đang ở trong nhà, đóng gói granola nó làm vào sáng nay. Món đó bán đắt hàng lắm.

Đầu Rob muốn mở tung. Anh vòng qua quầy thanh toán vào gian trong.

Lưng Kate hướng về anh trong khi lấy một cái chảo ra khỏi lò nướng. Cô ta đặt nó lên quầy, ngược nhìn lên. Cô ta thậm chí còn không cố tỏ ra vẻ lấy làm tội lỗi.

- Anh làm gì ở đây vậy?

Anh đứng lại trước mặt cô ta, chống nạnh.

- Cô đánh cắp granola của tôi.

- Đừng có ngớ ngẩn như vậy.

- Cô biết tôi đang nỗ lực hoàn thiện công thức và cô đã đánh cắp nó. Không cần biết anh cũng từng dùng nó làm thủ đoạn kéo cô ta đến nhà để anh có thể lột trần cô ta.

Cô ta cầm một cái bàn xẻng, nhả nha quấy granola. Cô ta đang chế nhạo anh

- Nó đâu có bí mật như công thức bảy loại thảo mộc và gia vị của Colonel

Sander⁽¹⁾ chứ.

- Cô biết tôi đang nghiên cứu nó để bán trong cửa hàng tôi.

Cô nhún vai

- Anh mơ ngủ à? Anh thua rồi.

Cái gì? Anh muốn chộp lấy cô ta, lắc, ép chặt cô ta vào lồng ngực anh đến mức khiến thân xác cô ta nhập vào với anh làm một.

Cô ta cầm một miếng lên, nhai chậm rãi

- Umm. Muốn thử một miếng không?

Chúa ơi, cô ta thật dũng cảm. anh yêu điều đó ở cô ta. Anh muốn đòi anh quay lại như trước khi cô ta đòi anh phải có một lời cam kết vĩnh viễn.

- Em đã bỏ cái ý định điên rồ đòi cưới đi chưa đấy?

- Cưới anh ư? Rồi. Cô khoanh tay trước ngực, thản nhiên. Con trai của Harvey Middleton, Brice, đã mời tôi đi chơi rồi.

- Em không thể đi chơi với hắn được.

- Sao lại không?

Vì anh nói thế chắc không phải là một câu trả lời hay.

- Vì hắn sẽ trượt đầu.

Cô nhìn anh như thể anh mất trí. Hơn nữa chính anh cũng thấy hình như mình mất trí.

- Đi chơi với hắn đi. Tôi đêch cần biết. Anh vùng vằng bỏ đi.

Anh phi ra trước cửa hàng. Nếu Brice Middleton động vào Kate, Rob sẽ kẹp cổ hắn và nấu hắn thành bữa trưa.

Grace đang nói chuyện với Stanley, ngẩng lên nhìn. Bà mỉm cười

- Con thấy thế nào, Robert?

- So với cái gì? Anh cáu bẳn.

Kate đã làm anh phát điên lên.

(1) Colonel Sander là người chế ra công thức làm món gà rán KFC rất nổi tiếng.

Chưa đầy hai mươi tư giờ sau khi nói yêu anh, cô ta đã hẹn hò với một thằng khác ư?

CHƯƠNG 19

Một cơn gió nhẹ lướt qua mặt hồ Fish Hook. Những tia sáng âm áp ban chiều lấp lánh như những tấm gương nhỏ xíu trên những gợn sóng. Đường viền chiếc váy the màu kem của bà Grace Sutter rung rinh quanh đầu gối khi bà đọc câu cuối bài thơ bà làm cho chú rể và khách khứa đến dự lễ cưới ở công viên Sockeye.

Cô dâu và chú rể đứng dưới một dàn cây bện hoa đại và cỏ tươi. Một mục sư đến từ nhà thờ không thuộc giáo phái nào trong thị trấn chủ trì nghi lễ. Kate đứng cạnh ông cô, thấy tay ông run lên khi lấy bài thơ ông làm đề trong

túi. Ông

không mở và bắt đầu đọc.

“Cuộc sống của tôi phủ một màu đen và xám

Tất cả nỗi muộn phiền của tôi đều ở ngày mai.”

Kate cúi mặt nhìn chăm chăm vào đầu móng chân hồng của cô, lắng nghe khi ông kể về cuộc sống cô đơn trước khi có Grace. Cô tập trung vào đôi xăng-đan hiệu Fendi ưa thích. Những cái dây da màu be quấn quanh bàn chân cô. Một khuyên vàng móc ở gót chân khẽ rung rinh mỗi khi cô bước đi. Đôi xăng-đan ưa thích thường làm cô phẩn chấn, khiến cô cảm giác mình như một diva.

Hôm nay, chẳng thứ gì khiến cô thấy thoải mái. Cô liếc nhìn qua khoảng cỏ chưa đầy hai mét đang ngăn cách những ngón chân cô với đôi giày da màu đen của Rob. Gấu vớ-le chiếc quần xám phủ lên dây giày. Những đường ly thẳng thơm chạy dọc từ chân tới đuôi áo vét của anh. Một tay anh để bên sườn, cầm bó hoa hồng trắng nhỏ chúc xuống đất. Kate cố gắng không để ánh mắt mình tiếp tục nhìn lên, nhưng cô biết chắc chắn trông anh tuyệt như thế nào.

Mẹ con Rob tới công viên không lâu sau Kate và ông. Nhìn anh đi bên mẹ giữa hai hàng ghế, ngực Kate như thắt lại. Anh mới cắt tóc ngắn, cao phần râu dưới cằm và tia lại bộ ria Fu Manchu thật gọn gàng. Trong bộ vét xám, tóc cắt ngắn, trông anh như một GQ (1) điển trai, nhưng bạn sẽ không bao giờ nhầm anh với một người mẫu nam. Ở anh toát lên vẻ quá đỗi nam tính.

Cô không nói chuyện với Rob từ cái hôm anh xông vào cửa hàng M&S, làm âm ỉ lên về món granola của anh. Chuyện xảy ra từ tuần trước nhưng đến giờ trái tim cô vẫn chưa bắt đầu lành lại. Thực tế, mỗi khi thấy anh, trái tim cô dường như lại thêm một chút đau đớn. Ngày xưa, cứ mỗi lần như vậy, cô đều có thể tự nhủ rằng mình vẫn ổn. Cô vẫn bình thường. Nhưng lần này thì không như thế. Cô thực sự không ổn một chút nào.

Stanley đọc xong bài thơ. Kate trao cho ông chiếc nhẫn cưới bằng vàng đơn giản để trong ví đeo trên vai cô. Cô mỉm cười với ông và bà Grace khi hai người thề nguyện sẽ yêu nhau tới tận cuối đời. Cô cảm nhận được ánh mắt Rob đang nhìn cô, và cô cũng nhìn lại. Dường như cô không thể cưỡng lại được.

Cặp mắt xanh lục của anh nhìn cô ở một khoảng cách rất gần. Cô chợt nhớ về cái ngày đầu tiên cô thấy anh trong cửa hàng M&S, một gương mặt hoàn toàn vô cảm. Anh giỏi giả vờ như không quan tâm hơn cô. Hay có thể anh không hề giả bộ.

Mục sư tuyên bố ông Stanley và bà Grace chính thức là vợ chồng kéo sự chú ý của Kate trở lại buổi lễ. Cô cố nhoẻn cười, quay sang nhìn khách khứa đang ngồi trên hàng ghế mượn từ trang trại. Bố mẹ cô ngồi ở hàng đầu, bên cạnh anh trai Ted và bà dì Edna. Hai anh nữa của Kate đang ở nước ngoài

nên không về dự được.

Tiếng vỗ tay rào rào vang lên khi Stanley và Grace Caldwell hôn nhau. Các vị khách mời đứng lên, tiến về phía đôi vợ chồng. Kate lùi lại một bước, hai gót chân lún sâu vào trong thảm cỏ. Đội quân các bà góa trong thị trấn là những người đầu tiên bước tới chúc mừng Grace. Vài người trong số họ còn cố gắng trông ra về chân thành.

Bố mẹ Kate ôm Grace, chào đón bà và Rob gia nhập gia đình. Kate khá chắc chắn là họ thực lòng có ý như thế. Bất kỳ ai nhìn thấy Stanley đều có thể nói rằng Grace đã làm cho cuộc sống của ông tốt đẹp hơn.

Từ nay Rob đã là con của Stanley. Dù Kate cố tránh mặt anh cả năm nhưng kiểu gì cô cũng sẽ phải gặp anh trong kỳ Lễ Tạ Ơn và Giáng Sinh. Làm thế nào cô có thể vượt qua được cảm xúc đó nếu cứ phải nhìn thấy anh bên kia bãi đỗ xe hay phải trò chuyện với anh sau món gà tây và thịt giảm-bông trong bữa tối đây?

Có cần một kỳ nghỉ. Một khoảng cách. Có lẽ khi ông cô và bà Grace đi tuần trăng mật về, cô sẽ lái xe tới Vegas, tìm gặp bạn bè.

Có thể cô nên ra đi. Giờ ông cô đã hạnh phúc. Ông không cần cô nữa. Có cả một thế giới rộng lớn bên ngoài thị trấn Gospel này. Một thế giới không có Rob Sutter – ngoại trừ những ngày nghỉ.

Cách đó vài bước chân, Kate nhận ra tiếng cười của Rob. Cô quay lại nhìn. RoseLake đang đặt tay trên vai anh, kiễng chân lên thì thầm gì đó vào tai anh. Kate chuyển hướng chú ý sang vị mục sư, cảm ơn ông. Cô tán gẫu với gia đình Aberdeen. Lúc này một nụ cười luôn thường trực trên môi cô, nhưng sâu bên trong trái tim, dường như cô đang chết.

Phải rồi, cô nên đi. Cô đã quyết định. Nhưng cô thực sự không hề muốn. Không phải ngay lúc này. Cô chỉ vừa mới làm quen dần với nơi đây. Cô tham gia Hội Xếp Giấy Mountain Momma. Tối mai cô sẽ lần đầu tham dự buổi họp mặt của hội. Cô đã xung phong phục vụ đồ ăn nhẹ và đang có ý định giới thiệu với mọi người những món thật đặc biệt cùng với mứt jalapeno. Cô bắt đầu thấy Gospel giống như nhà mình, một ngôi nhà thật đáng sợ nếu cô cứ nghĩ quá cực đoan về nó.

Kate tách ra khỏi đám đông, đi tha thẩn qua những gian lều do các nhà thiết kế Grace thuê từ Sun Valley dựng lên. Cô giúp họ bày những cây bạc hà và hạc. Cô ngược lên nhìn khi nghe âm thanh không thể lẫn được từ cây gậy bốn chân của Iona Osborn.

Iona mặc một cái váy đỏ tươi với nhiều dải viền màu xanh trên tay áo, khiến bà ta trông như định nhảy điệu square dance (Điệu nhảy có bốn đôi cùng nhảy ở bốn phía, mặt hướng về phía trong lúc bắt đầu.)

- Chào bà Iona.

- Chào Kate. – Bà ta dừng lại nhìn cái bánh cưới ba tầng màu trắng xanh. – Cô làm cái bánh này à?

- Dạ không. Cháu còn chưa thành thạo món bánh nướng.
- Cô đã làm rất ngon đấy chứ. – Kate định cảm ơn thì bà ta nói tiếp. – Thế bao giờ tới lượt cô làm đám cưới thế?

Kate nghĩ ngay đến một câu trả lời hiển nhiên. Khi nào cháu nhận được lời cầu hôn. Dù vậy cô cũng không lấy làm phiền chuyện hiển nhiên đó được gọi ra.

- Cháu vẫn chưa tìm được người thích hợp. – Cô trả lời.

Nhưng cô đã có. Hay ít nhất cô nghĩ là mình đã có. Anh ấy đang đứng nói chuyện với anh trai cô, chỉ về phía hồ hướng về thị trấn. Hai người bắt tay nhau, rồi Ted đi thẳng tới chỗ Kate phía sau căn lều.

- Em được cầu hôn bao nhiêu lần cho tới khi cưới chồng đây? – Anh hỏi, tay với lấy một cốc nước hoa quả.

- Khoảng mười gì đó. Anh thì sao?

- Năm. – Anh làm một hơi cạn cốc nước. – Em thắng rồi.

Đó là một cuộc thi cô không muốn giành phần thắng. Cô thấy hơi bực mình nhưng vẫn phải đau khổ giả bộ tươi cười. Đầu óc cô cũng thấy nhức nhối.

Bà dì Edna lấy một miếng bánh, đi tới đứng chung với Kate và Ted. Da bà Edna trông y như một cái giày quân đội cũ. Kate không chắc liệu có phải là do thói quan hút cả bao thuốc một ngày hay do chất độc hại từ món bánh kẹp xúc xích hun khói của bà nữa.

- Sắp tới lượt cháu hả? – Edna hỏi, với lấy một cốc nhỏ anh đào.

Kate không phải trả lời bà những gì cô nghĩ trong đầu.

- Dạ không.

- Cháu yêu, nếu ông cháu có thể tìm được ý trung nhân ở tuổi ông ấy thì cháu vẫn còn có hy vọng mà.

Kate nghiêng đầu sang một bên.

- Bà có biết các nhà nghiên cứu ở Havard đã kết luận rằng CocaCola không có tác dụng diệt tinh trùng không?

- Hả? – Edna há hốc miệng kinh ngạc nhìn cô.

Kate vỗ về bờ vai xương xẩu của bà dì.

- Đó là thông tin hữu ích nếu bà tự khám phá bản thân mà không có bao cao su.

Ted cười phá lên, vòng tay qua eo Kate.

- Em thấy thế nào nếu anh em mình chuẩn khỏi đây, tìm một quán bar?

Vẫn còn sớm để quán Buckhorn không nhung nhúc đám đầu đất.

- Làm một ván bi-a chứ anh?

Anh cười.

- Anh sẽ không để em thắng đâu.

Hai người rời khỏi căn lều.

- Anh chẳng bao giờ để em thắng cả.

- Kate. – Cô không phải quay lại để biết ai đã gọi tên cô.

Thậm chí sau tất cả mọi chuyện, tiếng anh gọi vẫn cho cô cảm giác như một thứ rượu rum ấm áp. Cô hít một hơi thật sâu, quay ra nhìn Rob đang tiến lại gần. Anh dừng lại cách cô vài bước chân, nhìn thẳng vào mắt cô.

- Anh có phiền nếu tôi đánh cắp em gái anh vài phút không, Ted?

- Ồ không, không phiền gì cả. Thế nào Kate?

Cô đưa chìa khóa xe cho anh trai.

- Đợi ở xe em nhé.

Chờ cho Ted đi khuất, Rob nói:

- Sao em lại bỏ đi sớm như vậy?

Bởi vì anh không yêu tôi và ở lại đây quá mệt mỏi.

- Ted và em định đi chơi bi-a và xem đã có những chuyện gì xảy ra từ Giáng sinh.

Anh cởi khuy áo khoác ngoài, đút tay vào túi quần.

- Em định kể cho anh ấy nghe về chúng ta à?

Cô lắc đầu:

- Chẳng có gì để kể.

- Có thể có đấy.

Ngay lúc này đây, thật quá đỗi hấp dẫn để cô tin vào điều đó. Nhưng đây chỉ là một ảo ảnh. Một giấc mơ thôi.

- Em biết khi gặp anh, rồi em sẽ đau khổ. Lẽ ra em không nên tự nhủ rằng mình có thể kiểm soát được. Em đã không thể và giờ cũng không thể. Kết thúc rồi, Rob ạ.

Anh đưa tay lên xoa cằm và miệng, ngập ngừng.

- Chuyện là ... anh nghĩ có thể anh yêu em.

Có thể ư? Cô chờ anh nói thêm, nhưng anh không làm thế. Anh chỉ nhìn cô như thể mong chờ một điều gì đó từ cô. Điều này thật quá sức chịu đựng. Cô ngoảnh mặt bỏ đi trước khi hai mắt gần lệ.

Anh tóm lấy tay cô, khiến cô dừng lại.

- Anh nói với em rằng anh nghĩ anh yêu em, thế rồi em bỏ đi ư?

- Dù anh có yêu ai hay không. *Nghĩ rằng có thể yêu không giống như anh yêu.* Như thế chưa đủ.

Mắt anh nheo lại.

- Vậy một mảnh giấy và một chiếc nhẫn đảm bảo rằng anh yêu em đã đủ chưa?

- Chưa, nhưng đó là bước đầu tiên để dành trọn cuộc đời anh với người anh yêu.

Anh giơ tay lên.

- Em có thấy tỉ lệ ly hôn gần đây không? – Anh hỏi, giọng đầy hoài nghi, rồi hạ tay xuống. – Em thừa biết rằng tất cả các đôi vợ chồng chết tiệt đó đều đã nghĩ họ sẽ dành trọn phần đời còn lại yêu người kia.

- Anh nói bé thôi. Vì Chúa, anh đang ở trong đám cưới mẹ anh đấy. – Cô

khoanh tay lại. – Em chột nghĩ mẹ anh và ông em sẽ hạnh phúc bên nhau tới cuối đời.

- Phải rồi, nhưng họ vẫn chỉ là một đôi ngoài sáu mươi tuổi. Vì em yêu thích những con số thống kê, anh nghĩ em hiểu điều đó chứ.

- Thực tế chỉ là năm mươi phân trăm mà thôi.

- Em không quan tâm tới số liệu. Em quan tâm tới em. Vậy đấy. Em đủ quan tâm tới em để không bao giờ chấp nhận ít hơn những gì em xứng đáng được hưởng.

- Em nghĩ em xứng đáng với một đám cưới ư? – Anh vẫn không hạ giọng xuống. – Bé yêu à, không ai xứng đáng với thứ quái quỷ đó cả.

- Em vẫn muốn có nó. Em muốn cố gắng cùng với người đủ yêu em để nỗ lực cùng em. Em muốn được nhìn ngắm cùng một khuôn mặt vào mỗi sáng cho tới già. Em muốn được nhìn ngắm cùng một khuôn mặt vào mỗi tối bên bàn ăn cho tới già. Em muốn là một trong những cặp vợ chồng già anh thấy đó, vẫn nắm tay nhau, tươi cười, sau năm mươi năm chung sống. Đó là những gì em muốn. Em muốn sống bên một người mãi mãi.

- Ra vậy. Hoặc là anh cưới em, hoặc là em bước khỏi cuộc đời anh ư? Chỉ vậy thôi ư? Thật dễ dàng quá phải không?

Không, không hề dễ dàng. Chia tay Rob Sutter sẽ làm trái tim cô tan nát, nhưng sẽ còn tệ hơn nhiều nếu cô để mọi chuyện tiếp tục.

- Hôn nhân chỉ là một mảnh giấy không hơn. – Anh chế giễu.

- Nếu anh tin như thế, cũng không bất ngờ khi cuộc hôn nhân của anh với Louisa đã kết thúc trong bất hạnh.

Rob nhìn Kate bỏ đi. Anh cứng họng. Anh vừa mới nói với cô rằng có thể anh yêu cô, thế rồi cô ném trả nó thẳng lại mặt anh.

Anh quay đi, ánh mắt chú ý về phía Dillon Taber và vợ ông, Hope, đang đứng cách đó vài bước chân, dưới tán cây. Dillon đang áp trán vào thái dương Hope. Ông thì thầm điều gì đó và bà hôn ông. Một cái hôn vội khiến ngài cảnh sát trưởng vuốt nhẹ sống lưng, đặt tay ở hông vợ. Một cử chỉ quen thuộc giữa hai con người hiểu nhau sâu sắc.

Đó là những gì Kate muốn. Và nếu Rob thành thật với bản thân mình, thì đó cũng là những gì anh muốn. Nhưng cái giá phải trả là gì? Một mảnh giấy hôn thú và một cái nhẫn vàng ư? Những thứ đó đâu khiến mọi người mãi mãi yêu nhau.

Rob thò tay vào túi lấy chùm chìa khóa ra. Anh tìm mẹ và Stanley, chào tạm biệt. Anh không có hứng nói chuyện với bất kỳ ai nữa. Tâm trạng anh đang rối bời.

Anh về nhà, lao vào việc hàng ngày là cuộn mỗi câu để quên đi những muộn phiền về Kate. Nhưng vô ích. Hôm sau anh đóng cửa hàng. Anh cầm lấy cần câu hướng thẳng ra sông Big Wood.

Ánh hoàng hôn nhuộm những đám mây thành màu cam và tím rực rỡ. Anh xỏ

ùng lội nước, mặc áo khoác bên ngoài cái áo phông rồi hướng ra phía dòng sông. Niềm an ủi và thoải mái anh thường tìm thấy ở những nhịp quăng cần câu đều đặn biết đâu mất. Sự bình yên trong tâm trí anh mọi khi cũng không còn. Chẳng còn gì ngoài âm thanh của dòng sông và tiếng chim bồ câu thi thoảng vỗ cánh bay lên.

Anh nghĩ về những gì Kate nói hôm qua ở lễ cưới. Cô ấy nghĩ hôn nhân có nghĩa là người ta sẽ yêu nhau mãi mãi và không bao giờ cô đơn. Anh yêu Kate. Anh không chỉ nghĩ là anh đã yêu. Anh biết điều đó từ sâu tận đáy lòng mình, nhưng có những điều còn tồi tệ hơn là sống cô đơn.

Anh quăng mồi xuôi theo dòng chảy ở rìa nước sâu. Con mồi trôi đi được một quãng. Vài giây sau, anh thấy mồi nhấp. Anh vội quay cuộn dây, cái cần cong oằn lại. Anh biết chắc một con cá to đã cắn câu. Nó giãy giụa, lao về phía dòng sông. Anh và nó giằng co nhau.

Mười lăm phút sau, trận đấu kết thúc. Một con cá câu vòng dài bốn mươi phân quẫy đuôi vào đôi ủng lội nước của Rob. Anh tóm con cá khỏi mặt nước, ngắm nhìn bộ vảy rực rỡ của nó.

- Trông đẹp không này. – Anh buột miệng, trước khi chợt nhận ra chẳng có ai bên mình.

Kate từng ở bên anh để anh thích thú hét lên thật to. Vậy mà chỉ một thời gian ngắn, cô ấy đã là một phần của quá khứ trong đời anh.

Anh nhẹ nhàng gỡ móc câu, thả con cá đi. Dòng nước cản bước chân anh khi lội vào bờ. Anh dựa cần câu vào chiếc Hummer, mở khoang sau ra. Chỉ vì không có Kate ở bên không có nghĩa là anh cô đơn. Không giống như trước kia. Chỉ vì anh không có Kate không có nghĩa anh không thể có một người phụ nữ trong đời.

Anh giũ sạch áo khoác, nhưng không thể thoát khỏi cảm giác cô đơn đè nặng trên vai. Vấn đề là anh không còn là chính mình với bất kỳ ai khác ngoài Kate. Đó là một vấn đề rất lớn. Bởi vì cô ấy mong muốn nhiều hơn những gì anh có thể mang lại cho cô ấy. Anh đã là một thằng chồng tồi với Louisa. Họ đã làm khổ nhau.

Rob tháo ủng, nhét tất cả dụng cụ vào trong xe. Anh yêu Kate. Thứ tình yêu đã trói chặt anh. Anh đã cưới Louisa. Anh đã có con với cô ta, nhưng anh chưa bao giờ yêu cô ta như thế.

Trên đường về nhà, Rob rà soát lại đời mình. Anh là kẻ đã học được những bài học từ chính sai lầm của mình. Nhưng có thể anh đã không học được nhiều từ những sai lầm đó khi anh cố né tránh sống cuộc đời mình. Rồi anh gặp Kate, với gương mặt xinh đẹp và cái miệng láu lỉnh. Cô đã khiến anh muốn nhiều hơn nữa.

Kate cũng thế. Cô ấy muốn sống đến già với ai đó, nhưng có phải đó là những gì Rob muốn không? Một câu hỏi không khó trả lời. Anh muốn Kate. Anh muốn được nắm tay cô mà không phải mảy may suy nghĩ, chỉ vì có chỗ

để anh nắm. Anh muốn thì thâm vào tai cô, khiến cô bật cười. Anh muốn vuốt nhẹ sống lưng Kate và đặt tay ở eo cô ấy. Một cử chỉ quen thuộc giữa hai con người thấu hiểu nhau sâu sắc.

Anh muốn được nhìn cô cố gắng câu nhiều cá hơn anh, ngay cả khi biết cô đang mặc một chiếc quần lót thêu ren. Anh muốn cô là người bạn, người yêu của anh. Anh muốn điều đó trọn cả phần đời còn lại.

Anh rẽ trái, tiến thẳng tới cửa hàng M&S. Nhưng Kate không làm bánh mì cho ngày mai. Một trong hai chị em song sinh nhà Aberdeen bảo anh rằng cô có nhắc đến Hội Xếp Giấy Mountain Momma.

Anh không ngạc nhiên nếu cô định ép họ ăn mút jalapeno. Anh lái xe vào gara, tìm đập thành thịch khi bước lên bậc thềm. Chưa mở cửa anh đã có thể nghe tiếng chuyện trò của cả tá phụ nữ. Anh ngừng lại, tay vẫn đặt trên nắm cửa, lấy can đảm và nhẹ nhàng bước vào bên trong. Anh thấy bà Fernwood, đang đứng giữa hai cái bàn dài, trong tay cầm một mẫu giấy.

- Gập mặt trái hình tam giác của các bạn vào làm đôi. – Bà nói.

Cánh cửa đóng lại hơi mạnh. Những cái đầu xoay lại nhìn anh. Anh chỉ quan tâm tới cái đầu với mái tóc đỏ rực ở phía cuối cái bàn xa nhất. Cô ngược lên nhìn, ánh mắt đề phòng khi anh tiến đến gần.

- Chào Rob. – Regina gọi to. – Cậu đến học cách gập ve sàu hả?

Anh thích chơi hockey hơn là gập một con ve sàu chết tiệt. Mọi cặp mắt dồn vào anh khi anh đi thẳng qua căn phòng, đứng trước mặt Kate.

- Anh cần nói chuyện với em.

- Bây giờ?

- Ừ. – Cô vừa mới lừ mắt thì anh đã nói thêm. – Đừng có để anh phải xóc em lên vai đây.

Iona Osborn nghe thấy, bắt đầu cười khúc khích

Kate đặt tờ giấy đang gập dở xuống bàn, đứng lên.

- Cháu sẽ quay lại ngay. – Cô nói với mọi người.

Anh nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, dặt ra ngoài.

Ngay khi cánh cửa đóng lại sau lưng hai người, cô rút tay khỏi tay anh.

- Có chuyện gì xảy ra với Grace và ông em à?

Ánh hoàng hôn đang dần tắt hẳn. Những tia sáng bàng bạc chiếu ngang đôi gò má xanh xao của cô. Họ đứng trên bậc thềm trang trại. Anh cá rằng nếu anh mở cửa, hai mươi quý bà trong kia sẽ ngã lăn ra ngay.

- Không. – Anh nhìn cô, người phụ nữ anh mong muốn dành trọn phần đời còn lại để yêu thương. – Không phải chuyện đó.

Cô nhăn mũi.

- Anh có mùi như cá ấy.

- Anh biết. Anh vừa mới câu được một con cá tuyệt đẹp dài bốn mươi phân. Chắc chắn em sẽ rất thích nó.

- Anh đến đây chỉ để nói với em chuyện đó ư?

- Không, nhưng trong lúc câu, anh chợt nhận ra là anh nhớ em đến nhường nào, và đời anh thật vô nghĩa nếu thiếu em.

- Rob, em không...

- Em nói đúng. – Anh ngắt lời trước khi mất hết can đảm. – Em xứng đáng được nhiều hơn. Em xứng đáng được một người đủ yêu em.

Cảm giác đau nhó làm mắt cô tối sầm lại. Cô vội quay đi. Anh đặt bàn tay lên má cô, kéo cô quay lại nhìn thẳng vào đôi mắt anh.

- Anh yêu em, Kate ạ. Anh không chỉ *nghĩ có thể anh yêu em*. Anh chưa bao giờ yêu một người con gái nào hơn anh yêu em. Anh yêu sự cố chấp của em. Anh hạnh phúc khi những người đàn ông khác nghĩ em là một sư tử Hà Đông trong khi chỉ có mình anh biết được sự thật. Anh yêu cái cách một mình em xoay sở, tìm cách thay đổi khẩu vị ở Gospel. Anh yêu em vì em biết em xứng đáng như thế nào. Anh từng nghĩ nếu có chuyện gì trong đời anh đi sai hướng, anh sẽ giải quyết vấn đề đó bằng cách không bao giờ lặp lại sai lầm lần thứ hai. Nhưng làm như thế chẳng có tác dụng gì cả. Nó chỉ khiến cuộc đời anh là một chuỗi ngày cô đơn vô bờ bến. Rồi em đến và mang ánh dương về với đời anh. Anh không bao giờ muốn quay lại theo cái cách mọi chuyện diễn ra trước khi em gạ gẫm anh cái đêm ở Sun Valley. Anh yêu em và muốn ở bên em mãi mãi. Anh muốn em là bạn, là người yêu của anh. Không phải hôm nay hay ngày mai. Không phải một năm hay năm năm. – Anh ôm lấy eo cô, ghé sát tai cô thì thầm. – Kate, làm vợ anh. Làm người yêu anh. Mãi mãi của anh nhé.

Sau một chút ngập ngừng nhưng dài tựa một đời, cô nói khẽ:

- Anh lại làm thế.

- Gì cơ? – Anh lùi lại, nhìn cô. Mắt cô ngấn lệ. Trái tim anh đập mạnh trong lồng ngực khi anh chờ đợi cô nói lại lần nữa.

- Thật không thể nói không với anh.

Anh mỉm cười.

- Vậy hãy nói vâng đi.

- Vâng. – Cô quàng tay qua cổ anh, áp trán vào trán anh. – Em yêu anh, Rob ạ. Em yêu anh vì anh có cái tôi còn lớn hơn của em. Em yêu việc anh dừng cảm đến Hội Xếp Giấy Mountain Momma vì em. Em đã đến Gospel để tìm lại cuộc đời mình, và em đã tìm thấy anh. Anh là người yêu, người đàn ông trong mơ của em.

Anh hôn cô thật say đắm, thật lâu, rồi lùi lại nói:

- Anh đang nghĩ chúng ta nên tổ chức kỷ niệm ở nơi hai ta lần đầu gặp nhau.

Cô đặt tay lên vai anh, ngả người ra sau:

- Đó không phải một trong những kỷ niệm dễ thương nhất của em.

Anh toét miệng cười.

- Nó là của anh.

- Anh chỉ muốn em quấn chặt lấy anh thôi.

- Em lại đọc được suy nghĩ của anh rồi.

Cô cười khúc khích:

- Đôi khi cũng không khó lắm.

Kate đúng là một cô gái lúc nào cũng làm ra vẻ tinh ranh và đùa quá trớn. Anh ôm cô thật chặt, hôn mái tóc cô. Đó chỉ là hai trong số những nét anh yêu ở con người cô.

Đoạn kết

Kate Sutter nâng ly cocktail lên miệng, uống một hơi. Cô thầm nghĩ, ngày Valentine thật quá sức khó tin. Trên nấc thang chia “những việc quá sức khó tin”, nó xếp hàng đầu đó giữa cặp móng trần của chồng cô và chiếc nhẫn kim cương Tiffany bốn cara đeo trên ngón áp út.

Kate nhìn quanh quán Duchin, nhìn những vòng hoa kết hình trái tim, hoa hồng và những ngọn nến lung linh. Những trái tim đỏ và hồng treo phía sau quầy bar, trên cánh cửa sổ lớn trông ra rặng thông phủ đầy tuyết trắng, đường trượt đã được làm phẳng và những người trượt tuyết đêm. Cô vừa mới kết hôn được tổng cộng sáu giờ và đang mong ngóng cả phần đời còn lại.

Cô và Rob đã đọc lời thề trong một nhà thờ nhỏ ở thị trấn Gospel. Sau tiệc cưới, họ lên đường đi hưởng tuần trăng mật. Điểm dừng chân đầu tiên, quán Duchin.

Từ cuối mùa hè, ông cô đã nghỉ hưu, giao lại cửa hàng M&S cho Kate quản lý. Ngày ông và Grace bắt đầu hành trình trên chiếc xe RV hiệu Winnebago(1), Kate đã mua một chiếc máy tính tiền mới có chức năng ghi sổ hàng bán. Bánh mì cô tự làm ngày nào cũng bán đắt như tôm tươi, cho dù mứt jalapeno vẫn là một món khó bán.

- Sun Valley Ale. – Giọng một người đàn ông gọi đồ uống vang lên bên cạnh cô.

- Vại hay chai đây? – Phục vụ quầy hỏi.

- Chai.

Kate đảo mắt từ cái quần Levi's đã sờn và cái áo sơ mi vải flanen màu xanh dương lên tới đôi mắt xanh lục.

- Muôn xem hình xăm của em không? – Cô hỏi.

Anh chàng phục vụ đặt bia lên quầy. Rob đưa chai lên miệng.

- Em đang gạ gẫm anh đó hả?

- Phải. – Cô đứng dậy, đặt cốc xuống. – Chúng ta còn chín trăm hai mươi giấc mơ phải thực hiện nữa.

Anh uống một ngụm rồi hạ chai bia xuống.

- Chín trăm mười chín chữ. – Anh toét miệng cười nhăn nhó. Anh nắm tay cô rồi kéo cô chạy thật nhanh ra khỏi quán rượu như ma đuổi. – Nhưng ai cần đếm đây?

(1) Loại xe cải tiến từ xe bus thành xe lữ hành, giống như một căn nhà di

động để đi cắm trại, du lịch đường dài.

-HẾT-